

CATALUNYA

Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Barcelona

MAR MEDITERRANEA

0 50 100 200 km

Diòcesis catalanes i any de fundació:

Barcelona (194)	La Seu (1709)
Figueras (148)	Sagunt (1521)
Urgel (1571)	Solsana (1593)
Girona (209)	Segrià (1677)
Urgell (1678)	Urgell (1698)
Maçanet (168)	Urgell (1698)
Urgell (168)	Urgell (1698)
Urgell (168)	Urgell (1698)
Urgell (168)	Urgell (1698)

superfície:
69.822,93 km²

Població:
11.257.632 hab.

PREKS TORINA

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

A photograph of three women standing side-by-side, smiling. They are all wearing black V-neck shirts and black pants. The woman on the left has reddish-brown hair, the woman in the middle has blonde curly hair, and the woman on the right has dark hair. They are standing in front of a light-colored wall with some greenery visible on the left.

**LA
REVISTA
DELS
EMPRESARIS**

A man with dark hair, wearing a white short-sleeved polo shirt, stands in front of a wall. Behind him are two framed documents. The left frame contains a floor plan with yellow highlights and the text 'ARCHITECTURAL' at the top. The right frame contains a blue-tinted architectural drawing.

A black and white portrait of a man with a dark beard and a white turban. He is looking slightly to the right of the camera. His right hand is raised, with his index finger pointing upwards and his thumb and other fingers curled. He is wearing a white garment. The background is dark and out of focus, showing some indistinct shapes.

La gran mentida del Mil·leni:
Cristòfor Colom, Cristóbal Colón o Christopher Columbus?
Gran serial a la pàgs. 4 i 5
.....
La destrucció de les Torres bessones de Nova York
Pàgines interiors

Foc i Fum

Per Mateu Marió de sant Joan

A continuació reproduïm part d'una conversa que va aparèixer a la llista de distribució "Ebrencs". Si algú vol investigar...

Com ja s'ha demostrat recentment a Gènova amb la brutal actuació de la policia italiana, manada pel superempresari vestit de polític Berlusconi i dels seus comparses, el G8, la els polítics i la política sofreix una gran pressió per part dels «cercles» de poder econòmic. Que en el cas del G8 es diu Fòrum Econòmic Mundial W.E.F.

Fent una mica de paral·lelisme, els polítics espanyols deuen sofrir les mateixes pressions per part de les «màfies econòmiques espanyoles». I siguin els que siguin els governants de torn: PP, CiU, o fins i tot el PSOE, han de patir aquestes pressions i, conseqüentment obrar en el seu favor.

Curiosament, i ho podeu comprovar a http://www.geocities.com/pwdyson/wef_orgs.htm les empreses espanyoles que formen part del W.E.F. (o sigui dels que més bacallà tallen) són les següents:

AGROLIMEN SA Spain. AUTONOMOUS GOVERNMENT OF CATALONIA Spain «ES L'UNIC GOVERN QUE HI FORMAPARTENTOTEL WEF» BANCO BILBAO VIZCAYA ARGENTARIAS SA Spain BANCO SANTANDER CENTRAL HISPANO Spain CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA Spain CELSA GROUP Spain CENTURION Spain GRUPO FERROVIAL SA Spain IBERDROLA Spain IBERIAGROUP Spain REP-SOL - YPF SA Spain TELEFONICA SA Spain Aquests, i no el PP, són els autèntics planificadors del PHN i, és clar, els que «prevaricacionsament» se'n han assabentat que es corria la moguda i estan esperant treure-hi partit i profit.

A mi m'ha arribat a l'orella, per exemple, que la Ferrussola te grans extensions de terra a Múrcia i en projectes de transformació. És possible. Los que s'han apuntat al carro del PHN en més coneixement de causa són els que ja han rebut la informació des dels seus «caps» i entre ells, tots els càrrecs del AUTONOMOUS GOVERNMENT OF CATALONIA i de les seves sucursals a les nostres terres, i, és clar, els seus amics.

I aquí estem, els quatre beneïts

de sempre, enfrontant-nos als més poderosos del món.

Però, recordem que els vietnambites van fer fora als americans de la seua terra, els hindús als britànics, i així, sempre hi ha un petit David que pot tombar un gegant. Perquè aquests gegants tenen els peus de fang, i de com treballar el fang en sabem una mica per aquí baix.

Seguim units per que la causa és justa, per que ens hi va la nostra pell i la dels nostres fills, per que, que collons!, no hem de baixar el cap davant d'aquests «pelacanys». Bé, Salut i Endavant! No al transvassament!

E-MAIL ANTICATALÀ A LA FRANJA DE PONENT. COL·LAPSEU-LI!

Aquí teniu un company que no ha pogut gaudir dels beneficis de la immersió lingüística i que, a més, és català però encara no ho sap.

Aquestes són les seves paraules (Cal reconèixer que té mèrit escriure tan malament).

Ola, amics. Pa tots aquells ARAGONESOS de la zona oriental d'Aragó u de qualquier pun del nostre territori i aquells que boleu defendre la bostra llengua, y pa n'aquells que ya n'esteu farts de tan catalanismo, casals, maulets... podéu contactar en la FACAO al siguién mail: facao@hispanvista.com

Tamé podéu contactar en Ángel Hernández de Fraga, presideñ d'Amics de Fraga y de Facao, u en Éctor Castro d'Altóricó, presideñ del 'Asociació Cultural Lliterana «Lo Timó» y secretari de la FACAO.

PS: Si ña algún maleducat y pa n'aquells a qui los Casals ya os an minchat lo tarro, perfabó, abstingueuse d'enbiá mensaches al mail, més que re per la feña de borralos. Éctor Castro, secretari de Facao.

L'OTAN VOL INSTALAR-SE A BÉTERA, AL PAÍS VALENCIÀ

L'OTAN ja ha pres la decisió, a partir de l'any vinent, el quarter de Jaume I de Bétera (Camp del Túria), serà la seu de la Força de Desplegament Ràpid de l'OTAN on descansaran més de 3000 militars de diferents països integrants de l'aliança Atlàntica. Aquesta instal·lació a generat fortes protestes a la comarca, i la plataforma que s'ha creat,

va posar en marxa fa uns mesos una pàgina web de denúncia: <http://www.antibase.org>

PER LA SELECCIÓ CATALANA DE FUTBOL

a) Campanya per demanar l'enfrontament a la selecció escocesa. S'ha iniciat una campanya per demanar a la Federació Catalana de Futbol que faci els possibles per portar la selecció d'Escòcia, per donar-hi suport es pot enviar un mail demanant-ho a la Federació al següent mail: futcat2@globalnet.es. La Selecció d'Escòcia s'ha caracteritzat junt algunes altres, (Gal·les, Mann, Irlanda del Nord...) en ser una de les nacions sense estat que tenen dret a participar internacionalment en competicions oficials (el mateix dret que se li nega a la Catalana). Per això creiem necessari que aquesta selecció disputi el partit contra la nostra, demostrant així a alguns sectors de l'estat que no som un cas aïllat i que tenim el mateix dret que altres nacions a competir internacionalment.

Un altre atractiu d'aquesta selecció és que arrossega gran quantitat de seguidors, molt allunyats de la violència a la que ens tenen acostumats els seguidors de la selecció anglesa, són coneguts com la Tartan Army i allà on van són recordats per la seva simpatia i per el seu sentit de l'humor, ja que molts van disfressats o amb el vestit tradicional escocès (amb l'internacionalment conegut «kilt» o faldilles).

D'altra banda també volem denunciar que la Federació Catalana de Futbol i les autoritats polítiques del nostre País volen convertir la nostra Selecció en una selecció autonòmica i de allunyar-la de la possibilitat de convertir-se en el que realment hauria de ser.

Oblidant així, els centenars de milers de firmes de catalans i catalanes que volem veure'ns representats internacionalment sota la nostra pròpia bandera i no sota d'altres imposades.

Per finalitzar i un cop més, volem fer esment de que a part de voler-la veure competir internacionalment també la volem veure completa, amb això volem dir que també hi puguin participar esportistes de la resta dels Països Catalans i no tan sols els del Principat. Escamots Catalans Supporters PPCC

La campanya estarà hostatjada a: <http://llibertat.com/rockxindpendencia> I el mail també serà el de la revista RXI: rxixi@llibertat.com Si voleu més informació d'Escamots Catalans podeu visitar la pàgina de l'Escamot Baix Gaià (<http://llibertat.com/escamotbaixgaià>) o Incontrolats <http://llibertat.com/incontrolats>.

b) Atenció gent! Suposo que us heu enterat de que Gibraltar vol tenir la seva pròpia selecció! Però sembla que la Federació Espanyola de Futbol ha pressionat a la FIFA perquè ajorni la decisió almenys per un temps. Sembla ser que a l'octubre o el novembre la FIFA establirà un decret segons el qual no podrà tenir selecció pròpia cap país que no formi part de la ONU (per tant, els Països catalans, ara per ara, no podrien tenir mai selecció. Us proposo doncs, i AMB URGÈNCIA que engegum una campanya de pressió sobre les adreces e-mail del president de la generalitat Jordi Pujol (presidentpujol@presidencia.gencat.es) i el conseller de cultura (consellervilajoana@correu.gencat.es) amb tota mena de mails per demanar-los que es moguin pel futur de la nostra terra.

PENSEU QUE ÉS UN DELS ÚLTIMS COPS QUE PODEM OBTENIR LA OFICIALITAT DE LES SELECCIONS ESPORTIVES. APROFITEM-HO!!

LA POMPEU FABRA CONTRA LA LLENGUA CATALANA.

Llegiu això que ens ha arribat. S'admeten propostes per a fer-los canviar d'idea. (La de les avions no val).

L'IDEC de la Universitat Pompeu Fabra recomana als alumnes que facin el currículum en castellà per a la borsa de treball.

L'Institut d'Educació Contínua de la Universitat Pompeu Fabra (IDEC) recomana als alumnes que volen inscriure's a la seva borsa de treball que facin el currículum en llengua castellana. La recomanació es fa perquè el CD-ROM que s'edita amb les dades dels alumnes es distribueix arreu de l'Estat i els currículums siguin comprensibles per a les empreses i entitats no catalanes. Segons l'IDEC es va descartar fer dues edicions del CD-ROM per motius pressupostaris.

ERP V DAVANT L'ÚLTIMA ZAPLANADA

ERP V entén que el document de conselleria sobre el currículum de llengua i literatura és un pas enre en la reforma educativa

Aquesta desvinculació de la literatura en català al País Valencià, de la de la resta del territori lingüístic, només avança cap a la desculturització dels alumnes que no coneixeran l'obra d'autors que els escriptors valencians mai no van perdre de vista.

El nou document sobre el currículum de llengua i literatura al País Valencià extrau els autors estrictament valencians del context al qual van desenvolupar la seua obra. Aquesta dita «valencianització» dels continguts contradiu els principis pels quals es va començar la reforma educativa (LOGSE), amb

la qual es donava la màxima importància a la bona comprensió per part de l'alumne.

ERP V entén aquest canvi de currículum com un entrebanc per la comprensió de la nostra literatura, guiat per una directriu política amb clars objectius de separar la literatura feta al País Valencià de la literatura catalana.

Aquest ensenyament localista i provincial no deixa de ser una eina pel trencament del mercat editorial, com ja havia denunciat Esquerra Republicana. La proposta de l'administració tanca les portes als editors del País Valencià, ara amb els llibres de text, fent que cada cop siga més insostenible mantenir ací una editorial en valencià.

ERP V veu aquesta ocasió com la primera en la qual l'AVL (Acadèmia Valenciana de la Llengua) i al CVC (Consell Valencià de Cultura) han de demostrar que la seua creació era justificada i que, per tant, ens afavorirà el tenir ens propis en matèria de llengua i cultura.

Esquerra Republicana insta a l'AVL a pronunciar-se en contra d'aquesta proposta de l'administració, ja que en cas contrari seria imprescindible el perquè d'aquesta acadèmia.

Segons declaracions d'Agustí Cerdà, president d'aquesta organització política: «ara és el moment de veure si tots aquells membres de l'AVL que presumien de defensar la unitat de la llengua estan disposats a dir-ne alguna cosa». Ben cordialment, Toni Cucarella Secretària de premsa d'ERP V

Dediquem l'espr@iada d'avui al local de les JERC «Tio Canya» de Barcelona, on uns 40 homes amb estètica falangista i armats amb cascs, pals i navalles van irrompre, van destruir-ho tot i van ferir dues persones. Ja n'hi ha prou d'agresions feixistes!!

Aprofitem també l'espr@i d'avui per recordar-li a Josep Lluís Carod-Rovira que portar més policies espanyols als Països Catalans MAI serà una solució. En tot cas és incrementar el problema. L'Espr@i.

LA XIBECA, EN CATALÀ!

La gent de la Plataforma per la Llengua ens han enviat aquest comunicat:

Hola gent, la Xibeca ja està en català!!

Felicitats a tots plegats !!

Us passem les adreces per si voleu felicitar a Damm per la Xibeca en català i aprofitar per demanar que augmentin l'etiquetatge a altres productes, especialment l'Estrella. bar@dammm.es S.A. Damm Rosselló 515, 08025 BARCELONA

Ah! per cert san Miguel encara no ha fet res en català! info@sanmiguel.es o millor avelasco@sanmiguel.danone.com San Miguel, Fàbricas de Cerveza y Malta Urgell 240, 8a planta, 08036 BARCELONA

Moltes gràcies per la vostra col·laboració. ☺

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

ILLU GENT
A QUI LI
MOLESTA QUE
ES PARLE,
ES PENSE I
S'ESCRIGA
EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA
GENT A QUI LI
MOLESTA
QUE ES
PARLE ES
PENSE I
S'ESCRIGA

El repte de l'adopció internacional

Per Ramon Muntada

Darrerament la premsa s'ha fet ressò dels índex d'adopció internacional a casa nostra. En els últims tres anys el nombre d'adopció s'ha quasi quintuplicat; de 119 l'any 1997, s'ha passat a un total de 558 l'any 2000. Aquesta mateixa tendència s'ha produït també a la resta de l'estat espanyol.

En pocs anys l'adopció s'ha ampliat gràcies a l'augment de sol·licituds i a les regulacions que s'estan aprovant en països del primer món. Una possible raó del perquè l'adopció està prenent una magnitud internacional és potser deguda a que cada vegada hi ha menys naixements en els països desenvolupats. En particular l'estat espanyol té una de les taxes de natalitat més baixes del món. Això fa que l'adopció internacional afegida a les onades migratòries sigui per a Espanya un dels camins per resoldre el malmès equilibri demogràfic.

L'adopció internacional ha estat possible gràcies a un conjunt de lleis tant internacionals com internes. Ha calgut treballar des del Dret Internacional Privat per sistematitzar al detall les condicions d'adopció. Amb l'aprovació del Conveni de la Haya de 1993 relatiu a la protecció del nen i a la cooperació en matèria d'adopció internacional s'han traçat unes directrius que han suposat una defensa administrativa més enllà de les pròpies fronteres. Aquest conveni fa transparent el procés d'adopció. Amb aquesta regulació es vol expel·lir qualsevol incertesa que puguin tenir els pares adoptants i respectar els drets dels nens. Així mateix, amb la ratificació d'aquest conveni, a cada estat es poden combatre més fàcilment les perilloses i poc escrupoloses màfies d'intermediaris que, abans de manera impune, traficaven amb nens.

La ratificació del Conveni de la Haya per part de la majoria dels estats comporta la modificació de lleis existents, la creació de normativa complementària i l'harmonització entre les ordenacions dels diferents estats. En aquest nou emmarcament, les legislacions nacionals redimensionen i unifiquen llurs criteris per facilitar-ne els seus objectius.

Les normes que contemplen l'adopció ens situen en l'àmbit de la cooperació internacional on es distribueixen garanties i responsabilitats entre les administracions de l'estat d'origen i de recepció del menor. No obstant això, tot i que la majoria d'estats han acceptat i ratificat el Conveni, hom pot trobar-se amb algun país que l'incompleixi de manera sistemàtica. Per a fer més operatives i reso-

lutives les sol·licituds/demandes d'adopció internacional les Administracions autonòmiques, competents en aquesta matèria, han delegat part de les seves atribucions a organismes mediadors acreditats com són les «institucions col·laboradores d'integració familiar» (ICIF), o bé les «entitats col·laboradores per l'adopció internacional» (ECAI). Aquestes associacions o fundacions, neixen fruit d'iniciatives privades, no tenen ànim de lucre, ofereixen testimoni i ajuda i alhora donen resposta a les il·lusions i expectatives dels adoptants. A Catalunya l'acreditació i el funcionament de les ICIF està regulat pel Decret 337/1995, i el de les ECAI pel Decret 97/2001, del 3 d'abril.

Al redós de l'adopció hi ha un llarg procediment burocràtic farcit de múltiples requisits a satisfer. Partint de trobades prèvies, estudis psico-socials, entrevistes avaluatives... dutes a terme per mediació de les ICIF, es dona una selecció entre els sol·licitants que ofereixen més garanties en l'adopció. Un cop aconseguit el «certificat d'idoneïtat» és quan prenen el relleu les ECAI per aconseguir en el mateix procés documents com les escriptures notariales, els certificats mèdics, les traduccions jurades... La confluència de tantes formalitats, d'antuvi oportunes en esguard del forniment de garanties, esdevenen causa d'enutjoses i sovint innecessàries dilacions.

Tot i que el pes més feixuc en el camp de l'adopció és el que aguanten els mateixos sol·licitants i les associacions, caldria un major suport per part de la comunitat política. Aquesta, per exemple, s'hauria de conscienciar fins el punt que els tràmits de les administracions estatals o de la Generalitat fossin gratuïts. A més, si bé les administracions no posen traves en la lliure iniciativa d'adoptar, haurien d'afavorir les pretensions dels pares adoptants. O, si més no, seria convenient la subvenció a les entitats i, com a mínim, la desgravació fiscal de les despeses que origina l'adopció als seus sol·licitants.

L'experiència de l'adopció internacional és encara recent i s'està convertint avui en dia en un fenomen social rellevant, atesa la forta demanda. Parlar d'adopció significa tractar una realitat complexa que té en compte els orígens culturals, religiosos de l'infant, i la situació d'uns pares biològics que han hagut de renunciar a la pàtria potestat del fill, així com l'espera i el neguit d'uns pares adoptius pel risc de no assolir satisfactòriament el seu objectiu. Ω

En Ramon Muntada i Artiles
és Advocat

Vulnerabilitat

Per Bernat Joan i Mari

els paràmetres que serveixen per orientar la vida d'una part de la Humanitat no funcionen en absolut per a una altra part. Per aquest motiu, és molt difícil avui dia parlar d'universals, en el sentit de temes en els quals existeixi un consens generalitzat i en els quals la Humanitat, en el seu conjunt, s'hi pugui arribar a entendre. Pens això enmig de la ressaca, encara, de l'atac terrorista contra els Estats Units, perpetrat l'11 de setembre, aniversari de la data de l'atac que féu definitiu l'ensostrament de la sobirania pròpia als Països Catalans.

Per poder realitzar l'atac contra les Torres Bessones del World Trade Center, de Nova York, i contra el Pentàgon, a Washington, ha calgut —deixant de banda la precisió tècnica amb que tot ha estat realitzat—: en primer lloc, que hi hagués uns quants pilots suïcides disposats, tant a segrestar avions carregats de gent i a estavellar-los contra els esmentats edificis, com a matar-se a si mateixos. Això resulta prou difícil de trobar a la major part del món, però és possible en uns determinats contextos, dominats, invariablement, pel fonamentalisme religiós. Qui pensa que, després del pas de la mort, i més si aquesta es produeix a causa de no se sap quina boirosa "Guerra santa", anirà directament a un món infinitament millor, pot actuar d'aquesta manera. No n'ha de tenir, emperò, ni una mínima ombra de dubte...

En segon lloc, és necessari un equip d'individus que no tinguin cap tipus d'escrúpols a l'hora d'atemptar contra moltes vides humanes. Poc s'atreveixen encara el que les han de fer a realitzar avaluacions sobre la quantitat de víctimes. Estavellar un avió comercial ple de passatgers civils contra edificis on hi treballen també persones que no guarden cap relació amb cap exèrcit constitueix un acte que requereix, almenys, una determinada configuració moral i mental de qui el porta a terme.

Es necessita, així mateix, tenir un odi mortal contra els Estats Units i considerar-los, com deia el diari The Times, en l'edició del mateix dia de l'atemptat, en boca d'un ciutadà palestí, "el cap de la serp".

Personalment, hi ha unes quantes simplificacions que em preocupen profundament. Segurament la primera de totes és que, a la nostra part del món, entre una esquerra que es diu crítica i defensora de la igualtat de drets entre les persones, hi ha molta gent que estaria d'acord amb la idea recollida per The Times. No hauríem d'oblidar, emperò, que qui afirma que els Estats Units són "el cap de la serp" ho opina per raons molt diverses. En part, perquè és obvia l'amistat entre els Estats Units i Israel. Però només en part! També hi pot entrar, per exemple, la consideració que els Estats Units són un estat laic, o que encapçalen un ordre mundial que pretén separar la religió de la cosa pública, o que allí les dones tenen igualtat de drets amb els homes, o que no s'aplica la xària als que infringeixen la llei... Aquest tipus de consideració em recorda el silenci ignominiós de SOS-Racisme davant les declaracions racistes i nazis efectuades fa uns mesos per l'Imam de Sabadell, silenci que, entre d'altres, potser és el que m'ha posat més la pell de gallina.

Alguns mitjans de comunicació orientaven vers els palestins (amb la col·laboració desinteressada d'alguns d'aquests) l'odi que poguessin generar els atemptats comesos als Estats Units. Entenc que es tractava d'una manipulació, perquè sempre n'hi apareixien pocs, i sempre eren els mateixos. Però la solidaritat que pugui generar la feblesa d'alguns i l'odi dels poderosos envers ells no ens ha de fer perdre de vista qui defensa els valors pels quals la nostra societat ha lluitat, posem per cas, durant la dictadura franquista.

El gegant ha estat vulnerable perquè se l'ha colpit a partir d'uns paràmetres mentals que poden semblar-nos fins i tot impossibles, a la nostra part del món. Canviar aquests paràmetres serà una de les tasques més titàniques que li tocarà a la Humanitat durant la primera meitat del segle XXI. Si fracàssem en aquest intent, pot passar qualsevol cosa... Ω

Bernat Joan i Mari

President d'ERC-Balears i Pitiuses

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i
el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes
al teu poble o barriada

La gran mentida del Mil·lenni:

Cristòfor Colom, Cristobal Colon o Christopher Columbus? (II)

"No hi ha terceres vies en la Història dels pobles, o els pobles són sobirans, o són dependents, i només els pobles sobirans poden assumir els reptes del futur"

JORDI PUIGNERÓ I FERRER. SANT CUGAT DEL VALLÈS, OCTUBRE DE 1999

MARINERS INVENTATS AL SERVEI DE LA MENTIDA

Amb els mariners s'esdevé conformement: desapareixen els seus noms, i són substituïts, amb posterioritat, per noms de mariners espanyols que, o bé anaren a Amèrica molt més tard, o no hi anaren mai, perquè foren fruit de la més fantàstica imaginació dels censors. Malgrat que en Casaus ens diu que eren tots de Palos, en Roselly de Lorgues ha demostrat que cap dels tripulants de la Santa Maria era de Palos.

Hi ha una cosa clara: el fet que el Rol ("Relación de la gente que fué con Cristobal Colon en el primer viaje") sigui una còpia de 1498, que no sigui autògrafa de l'Almirall, que hi falti un full, que només hi constin 40 noms dels cent vint mariners que anaren en el viatge de la Descoberta, i que només n'hi hagi deu de coneguts amb anterioritat mercès a altres fonts, dóna, si més no, motius de sospita.

LOS HERMANOS PINZON

Segons el llibre d'en Casaus, els germans Pinzón (Alfonso, Fernando i Vicente Yañez Pinzón) viuen a Palos. Per en Casaus també sabem que en Alfonso Pinzón havia estat a Roma a la llibreria del Papa Inocenci VIII. Que havia estat a Roma ho corroboren, a més a més, diversos testimonis dels plets. És curiós, però, el Procurador Reial i Ambaixador fidel de la Generalitat a la Cort de Roma d'aquella època era un tal Alfons Anes Pinçon. També és conegut que en Colom va organitzar el primer viatge amb un tal Fernando Yañez Pinzón. Dóna la casualitat que el Lloctinent de la Tresoreria Reial de la Generalitat d'aquella època era un tal Ferran Anes Pinçon. I ja per acabar aquest cúmul de casualitats, en l'alçament de la Generalitat contra Joan II hom hi pot trobar documentat el nom d'un tal cavaller Vicens Anes Pinçon de la vila de Pals de l'Empordà.

Realment és una casualitat que també a Palos de Moguer hi hagués tres germans amb semblants noms i cognoms, dels quals, per cert, no hi ha cap prova registral. O potser, és que realment els noms de dits germans van ser traduïts indiscriminadament, inclòs el seu lloc de naixement, Pals per Palos. On podia haver conegut Colom a dits germans si no fos a la guerra civil contra Joan II?

La fal·làcia d'un Colom que, provinent de Portugal, toparia per casualitat a la Ràbida i, per predestinació, amb els Pinçon a Palos de Moguer queda capolada en sec per en Juan de Castilla en les "Elegías de Varones ilustres de Indias" on constata que en Colom escriví als Pinçon explicant-los el seu projecte, abans d'anar-los a trobar, tot detallant-los que «...por ser cursados navegantes/Él envió sus cartas mucho antes» cosa que explicita un coneixement i una amistat previs que tan sols pot provenir de l'època de quan guerrejaven junts contra Joan II.

SÓC ANDALÚS I PORTO BARRETINA

Una nova via que permet demostrar un cop més que els mariners del primer viatge eren catalans i no andalusos, ni extremenys ni castellans, és el de la indumentària, que era inequívocament catalana.

Per començar, tenim que el cosmògraf, mestre i amo de la nau Santa Maria, en Juan de la Cosa, natural de Santander segons la historiografia tradicional (encara que no hi hagi cap document original que ho asseveri) curiosament és pintat amb barretina al retrat que es conserva al Museu Naval de Madrid.

Òbviament, l'hàbit de cofar-se amb barretina no el va poder agafar a Santander, i molt menys el pogué agafar a Andalu-

sia, si es que s'hi haguessin dut a terme els preparatius de l'armada.

Com mostra el mapa que ve a continuació, l'àrea geogràfica de la barretina dels pobles romànics no inclou ni Andalusia, ni Extremadura, ni Castella, ni cap d'indret del Mar Cantàbric. La barretina havia estat un cofat característic sobretot de la gent de mar i amb menys extensió de la soldadesca.

Dóna la casualitat que aquí a Catalunya hi ha documentat un mariner anomenat Joan de la Cossa i que fou una de les figures militars principals de la Generalitat durant la revolta que aquesta mantingué contra Joan II. Fou governador de Provença i s'estava a l'Empordà amb el seu germà Gaspar, comte de Troia i Gran Senescal de Provença.

En el llibre d'en Rey Pastor i en García Camarero, "La Cartografía Mallorquina", hi trobem que l'escola cartogràfica de Sevilla «...fue iniciada por don Juan de la Cosa, la cual fue la sucesora remota de la gloriosa cartografía mallorquina». Tenint en compte que en aquella època encara no havia arribat la febre de l'Internet i que les beques erasmus encara no existien, és més que probable que aquesta influència malloquina l'obtingués pel fet de ser natural d'algun lloc a prop de Mallorca, o sigui Catalunya.

La moda de cofar-se amb barretina, pel que sembla, també va arribar al País Basc, ja que sinó no s'explica com en Zuloaga va poder pintar al gran Juan Sebastián Elcano cofat amb una barretina musca. O una de dues, o la barretina era la sensació de l'època com ara ho són les bames Nike, o aquest gran marí, definit com a basc per la historiografia espanyola, era més català que en Pujol.

El més curiós de tot és que si mirem detingudament la signatura, segurament adulterada, d'en Juan Sebastian Elcano observarem que realment no hi posa «Elcano» sinó que hi posa «...del Canós».

Dóna la casualitat que hi ha documentat a la Catalunya d'aquella època un tal Joan Caciara del Canós, el pare del qual va ser senyor de Montcortès, Clariana, el Canós i la Goda (a la Segarra). I per un mapamundi del 1545 també sabem que hi ha una illa anomenada «JoanCanos». Masses coincidències, no us sembla?

Per si això no fos prou, una il·lustració d'en Theodor De Bry, al llibre, "Americae" datat del 1559, ens mostra com els primers mariners que arribaren amb en Colom a les noves terres americanes duïen barretina.

De fet en aquest apartat també es veu clarament la manipulació dels censors, ja que donant un cop d'ull a diversos llibres es pot comprovar que el mot «barretina» ha estat suplert o traduït per l'expressió «gorro rojo», «gorro carmesí» o d'altres, demostrant així que una paritat d'opinions tan dispar alhora de definir el simple color d'una gorra, només pot ser deguda a una manipulació poc acurada.

Per acabar ja de rematar el tema, a la "Primera Relación" de n'Hernan Cortés, hi trobem que en arribar amb les naus a Sant Joan, el conqueridor mexicà emprà barretines com a senyal d'amistat amb els cabdills indígenes.

Diu la "Primera Relación" que «...para que los indios se acercasen seguros, Cortés les dió para los caciques dos camisas ... etc ... varios gorros rojos, y varios pares de zaraveles, y así se fueron con semejantes joyas a los caciques». La descripció d'en Cortés és interessantíssima, donat que a més a més de les barretines, ens aclareix que duïen «zaraveles». Aquesta paraula que no existeix en castellà, és la traducció literal dels «saravells», que són uns pantalons amples que duïen molts catalans de les comarques de l'Ebre i del País Valencià. Curiosament, quan en De Bry pinta els mariners amb barretina, eixugant-se la roba a la vora del foc, també els vesteix amb saravells. Amb la qual cosa la vestimenta dels primers descobridors es fa encara més diàfanament catalana.

El mateix s'esdevé en el relat d'en Bernal Diaz del Castillo, "Historia Verdadera de la Conquista de Nueva España", per això com en un moment de la crònica se'ns narra que en Cortés, per fer contents a certs cacics, va fer portar «una gorra de carmesí, amb una medalla d'or». El que ens acaba d' aclarir que aquesta gorra era una barretina és el fet rellevantíssim que a la medalla d'or hi ha figurat un Sant Jordi, amb cavall i llança, matant un drac, símbol clar de llur procedència i patró de Catalunya i Aragó.

Bé doncs, després de totes aquestes clarividències, és fàcil deduir que els mariners que anaven amb en Colom en el primer viatge i els qui s'establiren a Cuba i, després, anaren amb en Cortés a Mèxic, també duïen barretina.

I ja per tancar aquest tema, si ens cenyim al que escrigué el Descobridor al seu Diari de Bord el dia 11 d'Octubre, fent referència al moment en que la tripulació davallà a terra i féu possessió del Nou Món, hi trobem: «Jo perquè ens tinguessin molta amistat, perquè vaig saber que era gent que millor es lliuraria i convertiria a la Nostra Santa Fe amb Amor que no per força, els vaig donar a alguns d'ells uns bonets vermells». I el mateix s'esdevé quan un indi que venia amb canoa de l'illa de Sant Salvador fou agafat pels mariners i pujat a bord de la nau. En Colom escriví: «I que era a la popa de la nau, que ho vaig veure tot, vaig enviar-lo a cercar i li vaig donar un bonet vermell».

Sembla que les gorres vermelles incomodaven als copistes, atès que la versió espanyola del llibre d'en Ferran Colom, quan aquest descriu el passatge del dia 15, el text ja no diu que el Descobridor va donar a l'indígena «un bonet vermell» sinó que tan sols explicita que li donà «algunes cosetes». En canvi, la versió italiana del paràgraf del dia 11 especifica que en Colom els regalà uns «capelleti rossi».

JOIES O QUINCALLA?

La faula mitològica de la reina empenyorant les joies de la Corona per subvencionar l'empresa, ja fou enrunada el 1916 per en Francisco Martínez Martínez a "El descubrimiento de América y las joyas de la Reina Isabel". L'autor hi apuntava que «...les històries modernes han falsejat algunes de les circumstàncies interessants, inventant una llegenda molt poètica i patriòtica, però alhora totalment falsa».

Per exemple, l'excel·lent reina castellana, ni va poder empenyorar, ni molt menys vendre, les seves joies, ja que no podia disposar de les més riques, perquè estaven dipositades a València.

Avui dia cap historiador seriós ja no dóna crèdit a la rondalla de la reina Isabel empenyorant les joies. Però les conseqüències que se'n derivaren, amb el fet d'adscriure a Castella l'organització i l'assumpció de l'empresa, encara perduren actualment, estretament connectades al fet que és la reina de Castella, i no pas el Rei Catalano-Aragonès, qui pren la iniciativa i qui s'apropia la gesta, amb la consegüent exclu-

Mariner amb barretina

«Carta de l'àrea geogràfica de la barretina als pobles romànics», on es pot veure perfectament que no existeix l'ús d'aquesta gorra ni a Andalusia, ni a Castella, ni a Cantàbria.

sió de la corona catalano-aragonesa.

Si Castella va finançar íntegrament el viatge, ¿com s'entén que Castella permetés que l'expedició és preparés a Catalunya d'on partiria uns mesos més tard com abans hem demostrat?

LA PRESA DE POSSESIÓ: UNA ALTRA PRESA DE PÈL

Sempre s'ha dit que la descoberta d'Amèrica va ser una empresa eminentment castellana. Per tant si en Colom hagués fet la presa de possessió per Castella, o en nom del monarca castellà, les cròniques coetànies ens en donarien fe descrivint la bandera quarterada amb lleons i castells en el moment d'arribar a terra i plantar-la en nom d'aquest rei. Doncs bé, fins i tot la història adulterada que avui se'ns ensenya no assevera cap d'aquests dos fets.

En Ferran Colom, escriu a la seva "Història de l'Almirall": «L'almirall va baixar a terra amb el bot armat i la bandera reial desplegada. Això mateix feren els capitans de les altres naus (Alfons Ianyes i Vicenç Ianyes), qui hi entraren amb els seus bots amb la bandera de l'empresa, que tenia pintada una creu verda, amb una F en un costat i a l'altre unes corones, a la memòria d'en Ferran i na Isabel». De la mateixa manera, el Pare Casaus a la "Història General de les Índies" ho repeteix: «L'almirall va treure la bandera reial i els dos capitans sengles banderes de la creu verda, que l'almirall portava a totes les naus per senyal i divisa». Sembla, doncs, que hi van haver dues banderes: la reial i la de l'empresa o de l'armada. En quant a la bandera reial, és curiós, perquè en ambdós casos es parla d'una bandera reial en singular, però de quina, la del reialme de Castella, o la de la Corona Catalano-aragonesa? - Si realment fos la de Castella estic convençut que els censors ho haurien especificat o si ja hi constava no haurien eliminat pas l'adjectiu. És per això que no farem mal de suposar que el regne propietari de dita bandera (o sia la Corona Catalano-Aragonesa) hagi sigut eliminat d' ambdós texts com més endavant demostrarem. Això de fer desaparèixer banderes també passa amb certs gravats de l'època: així en la primera edició de 1559 de l'obra "Americae", d'en Theodor de Bry, les tres caravel·les d'en Colom fan onejar banderes catalanes; mentre que en algunes edicions posteriors, les banderes catalanes ja són enfosquides del tot i una d'elles ja té clarament estampat l'escut de Castella-Lleó.

Més coses. En el següent fragment de la "Historia General de las Indias y Conquista de México" d'en López de Gómara: «... va dir que el Sant Pare de Roma (Alexandre VI), vicari de Jesucrist a tota la rodonesa de la terra, que tenia poder absolut sobre les ànimes i la religió, havia donat aquelles terres [és a dir les Índies] al molt poderós rei de Castella, el seu senyor». Cosa totalment falsa, que demostra la imperícia del censor. Car si Alexandre VI, com a català que fou, tingué mai un senyor rei, del qual fou súbdit, aquest no era altre que el rei Catalano-aragonès.

Tot això en quant a la bandera reial, però en quant a l'altra bandera, la de la creu també hi ha coses dignes de mencionar.

Així, en Pedro Simón, a les "Noticias Historiales de la Conquista de Tierra Firme" ens constata: «Saltaren a terra amb l'estendard reial estès, que era el que es donà per a l'empresa, amb una creu verda ...». Tot amb tot, la bandera de Castella no ens és mai descrita. L'única referència clara és

sempre la «bandera de la creu». És curiós, però, una de les banderes catalanes i dels exèrcits reials catalans d'aquella època era la de la creu de Sant Jordi, com ho demostra una carta d'en Pere el Cerimoniós al seu germà Ferran, del 6 de febrer de 1359, per la qual li diu que «...havem ordenat que totes les companyies de cavall tinguin, el dia de la batalla, sobresenyals a senyal de Sant Jordi. E així, manam-vos e us pregam que façats fer per vos matex e semblantment fets fer a cascú dels vostres los dits sobresenyals, que sien blancs de tot ab la Creu vermella».

La bandera de la Creu de Sant Jordi és, doncs, present a les gestes militars de Catalunya.

Ara bé, els llibres oficials, manipulats recordem-ho, ens diuen que la creu de la bandera que duia en Colom era de color verd. Lo curiós és que una creu verda no té cap sentit nacional. No és l'enssenya de cap rei, ni de cap exèrcit de cap país peninsular. Això també ho corrobora l'historiador francès Gerard Garrigue en el seu llibre "Christophe Colomb. Les clés de l'enigme": «El color verd intriga, car és poc habitual per a una creu. Hi ha un ordre religiós que havia adoptat una creu de color verd, que fou el de Sant Llätzer de Jerusalem». Però no és una enssenya ni reial ni nacional. I, davant de la impossibilitat de trobar-hi desllorigador, conclou: «Ignorem per quina raó en Colom adopta aquesta creu verda tan singular». Doncs és ben clar, perquè no era verda sinó vermella, els censors retocaren els noms dels colors, substituint el vermell pel verd, en un intent de desnaturalitzar el significat polític de l'enssenya.

Perquè no quedi cap dubte que la creu era vermella, i àdhuc que els censors no eren infal·libles i que per tant no era fàcil controlar tots els textos relacionats amb la descoberta d'Amèrica, s'han trobat rastres textuais que ho confirmen. En Diego de Landa, a la "Relación de las cosas de Yucatán", ens innova que «...arribat en Cortés a la Nova Espanya va començar a poblar i al primer poble li digué Vera-creu (Vera-cruz), de conformitat amb el blasó de la seva bandera, la creu vermella de Sant Jordi».

Que hi ha hagut manipulació colorística ho demostra el fet de la diversitat de colors amb que es designa la bandera de la creu o del Principat de Catalunya. Així, amb la comparació del que ens diuen alguns cronistes, ens adonem que, mentre pel franciscà Montoliu la bandera d'en Cortés tenia «...una creu vermella sobre camp negre», per en Dorantes de Zalazar, «...la creu era blava sobre fons groc...» i per en Cervantes de Zalazar la creu «...era negra sobre un fons blau i blanc...». Segurament cada censor li deuria posar els colors del seu equip de futbol preferit !! home !!

El tema de les banderes no acaba aquí. I és que les naus d'en Colom també dugueren la bandera barrada catalana. D'acord amb els dibuixos que il·lustren la "Lletra" d'en Colom impresa per en Jacob Wolff a Basilea, s'observa com a la nau de la pàgina 2 hi oneja una bandera amb tres barres catalanes. El nombre de barres és del tot indiferent, ja que tres barres tenen les naus catalanes del retaule de Santa Úrsula de la basílica de Sant Francesc, de Palma de Mallorca. I tres barres tenen nombrosíssims escuts i banderes de diverses pintures murals de l'època.

El mateix s'esdevé amb la il·lustració de la portada de la "Lletra" editada a Basilea per en Johannes Bergmann d'Olpe. A la pàgina 2 torna a sortir una galera amb la bandera catalana de tres barres a popa. La mateixa bandera que porten les naus d'en Colom en desembarcar al Nou Món, i la

Les tropes d'en Cristòfor Colom, amb la bandera quadribarrada.

mateixa que porten els seus homes en la lluita contra uns rebels acabdillats per en Porres, segons sengles dibuixos que recull el predit "Americae" d'en Theodor de Bry, de 1559.

És curiós que si enlloc de recórrer a autors estrangers ens cenyim a reproduccions castellanes de la "Lletra" la bandera catalana no hi surt ni en pintura, i quan hi surt, és gràcies a la poca perícia del censor de torn alhora d'intentar camuflar les quatre barres.

Hi ha encara tres gravats que m'agradaria destacar en què la bandera de la creu de Sant Jordi i la bandera reial apareixen juntes en una nau d'en Colom o en relació a la descoberta d'Amèrica. El primer és el que conté un incunable de la Biblioteca Nacional de París, de 1494, per il·lustrar l'arribada a les Índies. La importància d'aquest gravat és enorme, atès que orna també la portada del "Llibre del consolat dels fets marítims" quan s'edita a Barcelona el 1502. El segon gravat és la nau d'en Colom que hi ha en la "Carta portuguesa de l'Oceà Índic", datada per en Martínez-Hidalgo vers el 1510. La creu de Sant Jordi corona l'arbre mestre i l'escut reial és ben visible al castell de popa. Finalment un planisferi portuguès d'Amèrica, del 1590, on s'observen les banderes catalanes com a senyal de possessió dels nous dominis continentals.

De proves d'aquest tipus n'hi ha un munt i són un autèntic dit acusador contra la inèrcia de la historiografia tradicional castellana, que durant molts anys ha intentat desvincular tota relació de la corona Catalano-aragonesa amb la descoberta d'Amèrica.

EN COLOM HAURIA VOLGUT SER PRESIDENT DEL BARÇA

Directament relacionat amb la presa de possessió del Nou Món sobresurt el tema dels càrrecs polítics que sol·licità en Colom, recollits al "Llibre de les Capitulacions", a fi de poder-los desenvolupar en els seus nous dominis. I quins foren aquests càrrecs i títols que demanà en Colom? Doncs el d'Almirall de la Mar Oceànica, el de Virrei i el de Governador Central.

Doncs bé, només li hauria faltat demanar ser President del Barça, i és que tots aquests càrrecs demanats per en Colom eren càrrecs típics de Catalunya i que només la corona Catalano-Aragonesa podia atorgar. Ni amb la més absoluta candidesa es poden admetre virreis a la Castella del segle XV. I que, per tant, els virregnants americans, que durant quasi tres segles foren la columna vertebral del règim administratiu d'Espanya a les Índies, trobaren el seus lògics i directes antecessors en les institucions similars creades a Catalunya, Aragó, València, Mallorca, Sardenya, Nàpols i Sicília. Les coincidències entre els uns i els altres són més que reveladores, car, fins i tot, és idèntic el llenguatge emprat a les clàusules dels nomenaments de virreis, lloctinents i governadors generals concedits pels reis catalans en els seus dominis mediterranis amb els que els Reis Catòlics atorguen a en Colom pels nous dominis ultramarins.

Si comparem les "Capitulacions" guardades a l'Arxiu de la Cofona d'Aragó de Barcelona, amb un altre document semblant, però guardat als arxius de Simancas i d'Índies observarem un cop més la mà dels censors. A cop d'ull, ja sobta que, mentre el de l'arxiu català s'acorda amb les prescripcions cancelleresques de la Corona d'Aragó, el dels arxius espanyols ho fan per la Cancelleria castellana i amb tots els seus requisits, però amb la incongruència de no haver-hi esborrat el nom del secretari Coloma, que és qui signa les "Capitulacions" que es guarden a Barcelona.

Però hi ha d'altres canvis: l'omissió del mot «General» en referir-se al Governador (cosa que no sobta, ja que el mot «General» és el que li dona una filiació d'institució de la Corona d'Aragó); l'eliminació de la frase «...en alguna satisfacció del que ha descobert...» pel fet que evidenciava una pre-descoberta; o la interpolació dels noms de tots els regnes que els Reis Catòlics posseïen, la qual cosa desvincularia l'empresa d'un exclusivisme catalano-aragonès.

Són masses els senyals de catalanitat que s'escapen a la mà de l'adulterador. Les diferències que acabem de veure entre el document guardat a Barcelona i els dels arxius espanyols són fonamentals, com ho són els càrrecs que en Colom sol·licità als reis.

La influència i la participació de Catalunya en l'ordenació jurídica d'Amèrica es fa tant o més concreta si ens adonem que a les Instruccions del 29 de maig de 1493 s'especifica que en Colom podrà nomenar jutges «...tal com els acostumen a posar els altres virreis i governadors de Ses Alteses». Però, de «Ses Alteses», és clar, com a reis de la Corona catalano-aragonesa, per tal com aquests càrrecs no existien mai a Castella.

Espanya ens agradeix

Pere Felip i Buades

Ho fa quan un membre de les forces armades d'ocupació espanyoles a Mallorca (guàrdia civil), agradeix una comparsa de dimonis a les festes patronals de sant Joan, pel fet que durant el cercaviles un dels dimonis "espanyol" entre d'altres, la filla d'un "número" de la "benemèrita", el qual reaccionà de manera brutal i violenta i agredí físicament, al dimoni.

Segons contenen els testimonis que ho veieren, el dimoni se limità a complir el seu paper i per res se passà amb la filla del guàrdia civil, que no era del poble, sinó que va fer el mateix que estava fent els fills i filles del forner, del carnisser, del pagès.... O sia, jugar a espantar-los dins el context festiu que correspon als nostres dimonis.

Allò que passà, és que potser el guàrdia civil no va poder contenir l'odi racista que sent contra els símbols del poble mallorquí, en aquest cas un dimoni, un altre dia la llengua... En definitiva. Odi contra allò que és nostre i que no és seu, que segurament són les espanyolíssimes folclòriques andaluses.

Afortunadament, en aquest cas, l'agredit i apallissat jove mallorquí només fou castigat amb no tornar a fer de dimoni, de lo contrari, si hagués estat l'agressor, segurament li haguessin aplicat la llei antiterrorista i hagués acabat sota la jurisdicció d'en Baltasar Garçon. Al cap i a la fi, no hem d'oblidar que el jove anava amagat sota una màscara que, al ser símbol de la cultura autòctona, es podria semblar que era

separatista i com se feia al carrer el podien acusar de fer "kale borroka".

I dic jo: si la presidenta del Consell de Mallorca defensa la creació de símbols d'identitat com La Balanguera o els gegants o el bestiari, o els balls populars o els dimonis, haurà de defensar al creació d'una policia autòctona que senti aquests símbols com a seus, com ho és també la llengua, perquè de lo contrari ens exposarem a ser agredits per Espanya i les seves forces d'ocupació.

Que se sàpiga aquest número de la guàrdia civil no ha estat sancionat per ningú. Tampoc se sap que ningú l'hagi felicitat. Allò que se sap és el que va fer, i que pot tornar a fer-ho. Allò que se sap és que la senyora Cirer, Delegada del Govern espanyol no li ha posat cap multa per alterar l'ordre. Lo que se sap és que l'any passat a Inca, amb motiu de la "Feria de Abril" un grup de mallorquins vestits a l'ample, foren multats per la senyora Cirer, i no agrediren a ningú. Al contrari estan acostumats a ser agredits pels rabascos, cases d'Andalusia i altres energúmens que actuen amb tota llibertat protegits per les forces d'ocupació.

Així que prengui nota, senyora presidenta del Consell de Mallorca: un símbol de la nostra identitat com és el vestit a l'ample fou multat a Inca. Un altre símbol com és el dimoni fou agredit a sant Joan. De seguir així, qualsevol dia els tocarà el torn als ministrils del Consell, si no preneu mesures polítiques, és clar. **Ω**

Un dia de ma dura a les redaccions dels mitjans de comunicació: unitat sense fissures del missatge oficial

Barcelona.- Diversos redactors i reporters de mitjans de comunicació de Catalunya es van trobar amb seriosos problemes durant el dia d'ahir per tal de donar una versió diferent respecte les detencions de la noia de Terrassa i les dues persones d'Argenton. No hi havia cap intenció des de la direcció dels mitjans de respectar la presumpció d'innocència que des de grups de familiars i amics es demanava a crits amb diversos comunicats. L'actitud dels editors dels mitjans va ser la de generar una informació absolutament centrada al voltant dels informes de la guàrdia civil que explicaven les mil meravelles de la seva actuació. Els familiars i amics dels i les detingudes havien de suportar sentir com la senyora Valdecasas (ahora que bromejava sobre l'aire condicionat de la caserna de la Guàrdia Civil on es va fer la roda de premsa) parlava de la Laura, en Pedro i l'Aurèlia com autèntics assassins despietats sense aportar cap tipus de prova, mentre sorprenentment ningú demanava les justificacions per les quals se'ls acusava de col·laboració amb banda armada. Fins i tot, algun periodista va reconèixer tenir por de fer preguntes massa compromeses a la senyora Delegada del Govern. Al migdia van arribar els informatius i la parafernàlia mediàtica s'havia de posar en escena amb tota la seva potència. Expressions com: «seis etarras», «los colaboradores okupas del comando», i moltes d'altres, posaven de manifest la vulneració absoluta de la presumpció d'innocència, la nul·la contrastació de les informacions, la subordinació directa a les directrius de la guàrdia civil, i la negació de qualsevol explicació que no encaixés amb el muntatge mediàtic oficialment orquestrat entre Valdecasas i Pomés. Alguns mitjans, fins i tot, vetaven informacions ja enregistrades i editades, com és el cas de Barcelona Televisió, que no va emetre una cinta on s'explicava que un centenar de persones s'havien concentrat a les portes de la caserna de la guàrdia civil de l'avinguda Madrid de Barcelona per denunciar el que estava succeint amb la Laura, en Pedro i l'Aurèlia. Al vespre, els i les treballadores d'El Punt exigien la presumpció d'innocència i es solidaritzaven amb la seva companya detinguda. A les Editorials dels diaris de l'endemà cal destacar les flagrants mentides que es diuen a la d'El Periódico, dignes d'un jutjat de guàrdia. Tan sols a l'Avui i El Punt es dedica unes línies a la presumpció d'innocència. Tot plegat una vergonyosa actuació en contra de la lli-

bertat d'informació i expressió. A les pàgines del Contra-Infos reproduïm tant el comunicat emès pel grup de suport a la Laura Riera, com pels i les treballadores d'El Punt, que són els que ens han arribat fins ara. Contra-Infos 25/8/01

Nou atac Mediàtic-Polític-Policíac

Un nou muntatge impune segueix donant ales a la totpoderosa Valdecasas i els seus deixebles.

Barcelona.- «Un cop més, els poders fàctics, personificats aquesta vegada en el cos de la Guàrdia Civil han assestat una estucada brutal contra persones relacionades amb els moviments socials. Seguint el mateix mecanisme que en altres ocasions, els diferents mitjans del poder s'han articulats en el seu trident mediàtic-polític-policíac per atacar organitzadament a persones que simplement destaquen per la seva feina crítica contra les injustícies d'aquest sistema. Amb el pretext de la lluita «antiterrorista», la repressió de les «forces de seguretat» s'amplifica contra les persones que els molesten o contra col·lectius de gent a qui interessa minvar i reprimir, primer es sembla des de la Delegació del Govern la conveniència d'identificar uns determinats col·lectius dels moviments socials amb ETA o el que ells qualifiquen d'entorn (concepte cada vegada més difuminat, que els permet acusar a qualsevol de «terrorista»), aquesta relació apareix sovint als mitjans de comunicació perquè la delegació s'encarrega periòdicament de bombardejar amb informes als mitjans. Mesos després, en alguna operació policíaca, recullen els fruits de tanta insistència, mitjançant els muntatges policials, en els que aquest, tot-és-el-mateix, permet legitimar les detencions d'altres persones a part de les del comando de torn, i és que s'aplanen el camí amb antelació. Aquest fenomen s'agreuja amb el cas del tema d'Euskal Herria, amb un conflicte llarg i que no sembla tenir solució, i és que és difícil trobar algú que vagi més enllà de l'anàlisi depauperant i fàcil de l'antagonisme violents-demòcrates. Aquest factor, i la miopia del ramat és aprofitat per la policia d'aquí per intervenir sobre persones que els fan nosa, sense suposa'ls-hi cap tipus de desgast polític. Per això s'ha de dir prou, i la gent ha d'anar més enllà en els seus anàlisi i posar-se a la pell de la gent que es detinguda, aïllada i torturada, perquè estem cansades de que s'enduguin la nostra gent sense cap mena de prova, perquè ataquen indiscriminadament tota veu crítica amb tots els mitjans al seu abast, perquè els hi fa por perdre la seva fastigosa parcel·leta de poder.» Suport als i les detingudes 24/8/01. **Ω**

Gasteiz/Araba.- «Davant dels greus fets ocorreguts el dia 28 d'agost al Gaztetxe de Gasteiz, volem informar breument sobre el que va passar veient la tergiversació del que està sent objecte. Abans de res deixar clar que el succeït és fruit de l'actuació injustificada de l'Ertzaintza en un clima de por i tensió que els mateixos agents van semblar. Es van comportar en tot moment com autèntics exaltats sense respondre a raonaments. Per això ens veiem obligats a desmentir la versió difosa pel Departament d'Interior del Govern Basc en la que prova de justificar l'actuació de l'Ertzaintza, sobretot tenint en compte el seguidisme incondicional que han protagonitzat els mitjans de comunicació d'aquesta versió. La pancarta que sembla

Comunicat de premsa del Gaztetxe de Gasteiz

justificar tots els esdeveniments posteriors, no era una altra cosa que un petit cartell on es podia llegir: «Utzi Pakean Gaztetxea» al costat de l'escut del cos policíac.

Cartell que es va intentar col·locar a la façana del gaztetxe després d'hores d'injustificada presència d'una furgoneta d'antiavalots a la porta del local ocupat. Els insults i amenaces de mort no són tan sols falses sinó que van ser al contrari. Els agents de l'Ertzaintza van colpejar amb porres i pilotes la porta del gaztetxe mentre proferien crits com: «Abrir hijos de puta que os vamos a matar», «ahora os vais a enterar de lo que es bueno», «os vamos

a matar a todos», etc... Insults i amenaces que van continuar una vegada s'havien introduït al local.

Respecte als cops que diuen haver rebut dos agents de l'Ertzaintza, el mateix. L'agressor es converteix en agredit. En cap moment els agents van ser objecte de cap agressió. En canvi les 17 persones -totes- que estaven a l'interior del gaztetxe, van ser colpejades de manera salvatge amb porres i culates de les pilotes. Els agents de l'Ertzaintza van disparar diverses pilotes. Posteriorment les 17 persones van ser detingudes i conduïdes a dependències policials. 15 d'elles han quedat en llibertat, 11 han hagut de ser ateses a l'hos-

pital amb traumatismes, bretxes, trencament de canells, etc... Cops que van ser donats en situació de total indefensió ja que es van donar quan la gent estava estirada a terra. Tanmateix els agents de l'Ertzaintza es van dedicar a destrossar el mobiliari de l'edifici com el de la taverna, el pati, l'oficina, el magatzem, etc... Per últim, desmentir que en tot moment ens vam negar a obrir la porta del gaztetxe. La tensió fruit de les amenaces i insults, era terrible i vàrem intentar inútilment tranquil·litzar la situació per a parlar amb ells durant molt de temps. Precisament en els instants previs a la seva entrada es va demanar un moment als agents per tro-

bar les claus però van respondre que tirarien la porta amb la furgoneta, amenaça que van complir. Es van encarregar de soldar la porta immediatament per minimitzar el succeït. Després de tot, tan sols ens queda denunciar la brutal actuació de l'Ertzaintza i el posterior ús informatiu de la notícia. Així mateix, reivindicar la innocència dels afectats dels càrrecs imputats i en especial dels dos membres de la Gazte Asamblada que continuen detinguts sota la falsa acusació d'«Apologia de Terrorisme».

Anunciarem la convocatòria d'una mobilització per aquest divendres sota el lema «Utzi Pakean Gaztetxea. ATXILO-TUAK ASKATU! UTZI PAKEAN GAZTETXEA!» Gasteizko Gaztetxea 29/08/01 **Ω**

Pujol i la dependència

Per Quim Gibert

L'aspecte més sobresortint del discurs del president Pujol, amb motiu de l'Onze de Setembre d'ara ha fet un any, fou la necessitat d'enfortir l'autoestima dels catalans: «No hi ha cap país que vagi endavant i menys encara que sigui capdavanter si no té confiança en ell mateix, si no té autoestima».

Si no té esperit guanyador. Si de debò vol guanyar». Jordi Pujol també va instar els catalans a defensar Catalunya.

L'honorable Pujol hauria de ser més precís quan aborda temes cabdals com l'autoestima col·lectiva.

I detallar, amb pèls i senyals, com cal fomentar-la. Perquè els catalans, en particular, i els mortals, en general, diuen autopercebre's amb un nivell d'autoestima prou acceptable. Si no fos així, probablement emprendrien mesures per solventar-ho.

Amb tot, subscriu que anem escassos d'autoestima. El mal és que segurament continuarem anant-hi mentre la fermesa que el president Pujol demana als catalans no se l'apliqui a ell mateix. Ningú nega que Jordi Pujol és un lluitador que s'esforça per «fer país». Des de fa temps, però, l'asfíxia econòmica de la Catalunya autonòmica és alarmant. Tot i la important contribució fiscal dels catalans a les arques estatals, el nostre president s'ha estimat més «quedar bé» i fins i tot donar estabilitat tant al PSOE com al PP, quan han tingut majories simples a Madrid, abans de resoldre definitivament l'eterna problemàtica financera que ens assetja amb el govern espanyol de torn. Viure a mercè de tenir content l'altre genera dependència i abnegació. Temps enrere, l'advocat i periodista Alfons Quintà feia aquesta reflexió: «A base de voler donar prioritat als enfocaments polítics espanyols, la política catalana s'ha anat diluint en l'espanyola, i ho ha fet gratis. Mentre això s'anava fent se'n deia, des de Catalunya mateix, que tal magnitud implicava uns reconeixements (que ara es veu que no existeixen) i que com a mínim ser bons minyons ens lliurava de tot càstig espanyol. És lògic: tot botxí està encantat de veure que aquell a qui ha de matar se suïcida».

Fa uns anys, quan Núria de Gispert era consellera de Justícia, en un acte oficial en una de les presons de Barcelona es va dirigir en espanyol als interns.

M'ho explicava abatut l'ensenyant de català d'aquell centre que s'esforça perquè la nostra sigui una llengua de prestigi entre els presos. És característic d'un context colonial veure que la màxima autoritat dels colonitzats cedeix —en aquest cas lingüísticament— davant del grup més devaluat dels colonitzadors sense que aquests li demanin.

Així mateix, moltes oficines d'atenció al públic del govern català t'atenen directament en espanyol com allò més normal del món. Per quin motiu els treballadors han de ser més sensibles al català del que ho són alguns caps?

Aquesta por a ofendre tan exagerada del president Pujol i aquest exemple de deixadesa lingüística de la consellera de Gispert, no és més que submissió. Si som incapaços, fins i tot en condicions favorables, de mirar-nos fit a fit els problemes que ens fan ballar el cap, és que la nostra qualitat de vida grinyola. Si qui hauria de fer gestos contundents en bé de l'autoestima identitària no els fa, el benestar grupal en surt malparat i les coses se'ns poden girar en contra.

Exercir de català provoca fins i tot estrès en terra catalana: «Encara avui, a l'agost de 2001, una part de catalanoparlants se sent violenta a l'hora d'expressar-se en la llengua pròpia quan vol demanar alguna cosa en català», apunta el filòleg Joan Abril (El Punt, 25.8.01). No obstant això, pocs són els catalans que reconeixen aquest malestar perquè l'eviten automàticament parlant en espanyol o acceptant tractes discriminatoris. Davant d'una circumstància incòmoda, que se'ns fa insuportable, els humans som capaços de negar-la, justificar-la o bé allunyar-la al màxim de la nostra quotidianitat.

Quan ets un simple dependent tot ho has de consultar a l'amo. Ara que s'ha girat la truita, en el nostre parlament, la dependència de CiU envers el grup popular és absoluta. I una de les conseqüències més immediates ha estat el fre al creixement de l'autogovern. Ells, els catalanistes del PP, també ho fan pel «nostre bé». I és que de tant que ens estimen ens abonyegen. **Q**

En Quim Gibert
és psicòleg

Conductisme de masses, dictadura invisible i el nostre amateurisme

ricard-joan <floridasimpson@yahoo.es>

LA BRUNETE MEDIÀTICA: LA PREMSA DEL PODER QUE FA DE LA CALÚMIA UN ART CANÍBAL

Transcripció una miqueta lliure de fragments d'un llibre editat en 1978. Si observem què fa la premsa progobernamental possiblement aclarirem encara més coses.

«...A continuació assenyalarem algunes de les tècniques més concretes utilitzades en la propaganda.

Hom notarà que algunes d'elles segueixen camins molt trillats i comuns per a la ment humana normal. Per exemple: la majoria de la gent vol creure que els problemes són senzills en comptes de complexos, vol que es confirmen els seus prejudicis, vol creure que no està marginada —el que implica que uns altres si ho estan— i necessiten assenyalar un enemic que carregui amb les seves frustracions.

En ser així el propagandista veurà que el seu missatge ha caigut en terreny fèrtil sempre que llanci el seu missatge sense perdre de vista les actituds existents i el nivell intel·lectual del públic.

Aquestes tècniques poden ser:

Ocupació d'estereotips: És una tendència natural el tipificar. Amb el temps aquesta imatge pot convertir-se en una impressió fixa gairebé impermeable a l'experiència real. Pensem en negre, jueu, comunista, capitalista, etc.

Substitució de noms: Substitució de termes neutrals per uns altres amb una connotació emocional: defensa-guerra, capitalisme-economia de mercat, destrucció-neutralització, dictadura-autoritat, etc.

Selecció: La censura és una forma de selecció de les idees i de la informació.

Mentida descarada: Sempre ha format part de la propaganda política.

Repetició: Si es repeteix suficientment una declaració arriba a ser acceptada pel públic (nacionalisme insolidari, violents, aprofitats, etc.).

Afirmació: Sense argumentar gens, és l'essència de la propaganda mostrar un sol aspecte.

Assenyalar l'enemic: És útil llançar un missatge en contra d'alguna cosa que suposadament frustra els desitjos de l'auditoria.

Al·lusió a l'autoritat: Forma part de la naturalesa de la suggestió. Els científics afirmen que... els entesos aconsellen que... etc. Altra forma d'al·lusió a l'autoritat consisteix a recórrer a la massa (tècnica de la moda, bandwagon technique), que implica el «tot el món ho fa i qui no ho fa queda marginat».

Etc. etc....

...Ja hem esmentat algunes limitacions psicològiques de la propaganda però hem vist que el més important és que tot el món desplega en els primers anys de la seva vida un sistema més o menys rígid

de creences i d'actituds i, tret dels assumptes més trivials, l'únic camí obert que li queda al propagandista és el de seguir el corrent de les tendències que ja existeixen i tractar de demostrar que el seu sistema no té per què entrar en conflicte amb els del seu públic i que fins i tot els completa. ...en la societat de masses els quals reben opinions són molts més que els quals en realitat poden expressar-les... les comunicacions són de tal naturalesa que fan gairebé impossible la rèplica eficaç i, conseqüentment, disminueix l'esperança que l'opinió pública es pugui traduir en acció doncs tots els canals de l'acció estan controlats per les autoritats... no existeix separació entre els mitjans de comunicació de masses controlats per les èlites poderoses i l'autoritat governant... fins i tot en els països democràtics la ràdio i la televisió estan controlats pel govern o, el que encara és pitjor, per companyies comercials pagades per anunciants... la veritable competència entre els mitjans de comunicació és més aparent que real... es pot dir de tot, o gairebé tot, sempre que es pugui pagar el preu de dir-ho i es pugui dir de manera rendible. ...és una perduda de temps intentar fer interpretacions fàcils de la conducta en termes d'una «naturalesa humana universal» basada en instints fixos que respondrien uniformement als mateixos estímuls i, en segon lloc, en els països moderns s'inculca als seus habitants determinades actituds que formen el que es diu caràcter nacional... són actituds apreses des de la infància basades fonamentalment en les normes d'educació dels nens... ja hem vist els orígens de la relativament rígida i estable personalitat nuclear: les actituds sorgides durant la infància que constitueixen el «jo» real. Però el comportament de la gent és molt variable en molts aspectes i aquestes variacions sorgeixen de la situació social de l'individu i dels grups de referència dels quals és membre, dels quals rep aquest altre conjunt d'actituds que es descriu com PERSONALITAT PERIFÈRICA. ÉS ACÍ ON EXISTEIX LA POSSIBILITAT D'INTRODUIR CANVIS MITJANÇANT

LA PROPAGANDA, LA PUBLICITAT, LA EDUCACIÓ o com vulguem anomenar-ho. La personalitat perifèrica és l'àrea on es poden produir canvis SEMPRE QUE NO SINGUIN INCOMPATIBLES AMB LA PERSONALITAT NUCLEAR. Com veurem en breu és útil distingir entre les opinions, les actituds i els trets de caràcter. Les opinions són efímeres, es canvien amb facilitat i poden ser susceptibles a la propaganda o a l'argumentació raonada. Les actituds solen ser duradores, reflecteixen els sentiments del grup en el qual està associat l'individu, i solen estar arrelades

des amb els trets del caràcter que són els quals fan que l'individu seleccioni, d'entre el torrent d'estímuls que acudeixen als seus sentits, sols aquells que estan d'acord amb les seves pròpies creences profundament arrelades».

(Del llibre ISBN 84-206-1682-6, PVP= 1.000 pessetes)

No record on vaig llegir que no s'ha d'argumentar sinó crear sentiments, perquè els arguments es poden rebatre i els sentiments no.

La pretensió de canviar les actituds de la gent mitjançant l'argumentació racional peca d'ingènua. És una cosa que saben molt bé els polítics amb pedigrí.

«...la realitat és que políticament els homes no es guien per les idees sinó per sentiments i sols l'exaltació passional d'aquests engega a la gran massa inerta...»

Jimmy Carter, la campanya del qual està essent considerada com a model i serà estudiada en anys a venir pels especialistes, ha pronunciat 2.050 discursos en 16 mesos. Pertant són tres o quatre diaris. Per descomptat no són «discursos» sinó la repetició 2.050 vegades del «discurs»... aquest clíxé estereotipat no pot projectar cap ressonància sentimental; funciona per saturació de l'espai mental com qualsevol spot publicitari: el que és, al cap i a la fi

...la necessitat de dots histriòniques en els líders explica que s'utilitzi tan a sovint i tan eficaçment actors i cantants-actors en la propaganda política

...no es perfila en l'horitzó la silueta clara d'un líder però si la predisposició dels espanyols a seguir-lo... el grup que primer el trobi es veurà en gran avantatge.

...l'elector vota com un espectador-consumidor de la política. (Molt de màrqueting encalçat)

...Nixon es lamenta: «vaig dedicar massa esforç a la substància del missatge i massa poc a l'aspecte». «Em fixí molt en el que havia de dir i massa poc en com dir-lo»

...la professionalització de l'ús de tals imatges... que distorsionen la suposadament lliure i raonada decisió de l'elector... fan viable una situació de dictadura invisible fins i tot funcionant sota les fórmules d'un govern democràtic».

Vallejo-Nágera: «Bojos egregis», pàg. 269-273.

Evidentment el racionalista i un tant fred nacionalisme «panca» no ha sabut crear ni els sentiments ni el carisma que sabé crear el blaverisme.

Ha parlat massa de gramàtica catalana i molt poc de la barraqueta valenciana. Algunes coses haurà d'esmenar.

Val la pena remarcar el terme «dictadura invisible», es un bon lema de repetició, llançat com un apotegma i equivalent a «dictadura mediàtica». **Q**

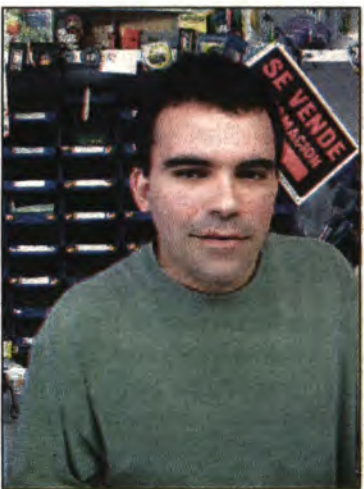
S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 5 anys que els germans López regenten la Cafeteria Mística a 'Arenal. Obren els horabaixes i fan soparets. Aquesta cafeteria ha esdevingut el lloc de trobada de la joventut de s'Arenal i comarca. Tel. 971 260 073

Fa 2 anys que en Josep Lluís Roldán va obrir la Perruqueria Unisex Avantguarda a son Verí de s'Arenal. Tel. 971 445 214

Fa 3 anys que en Joan Ramon de Ciutat ha obert la Ferreria Isla al costat de la Plaça de la Reina Maria Cristina de s'Arenal. Tel. 971 445 166

ORDINADORS,
MOBLES D'OFICINA,
CALCULADORES,
COPIADORES,
FAX, MÀQUINES D'ESCRURE,
SERVEI TÈCNIC

OFIMATIC, S.A.

Avda. Salvador Juan, 41
Teléfono 971 55 12 91
Fax 971 55 01 36
07500 MANACOR (Mallorca)

SEXE, CULTURA, SOCIETAT

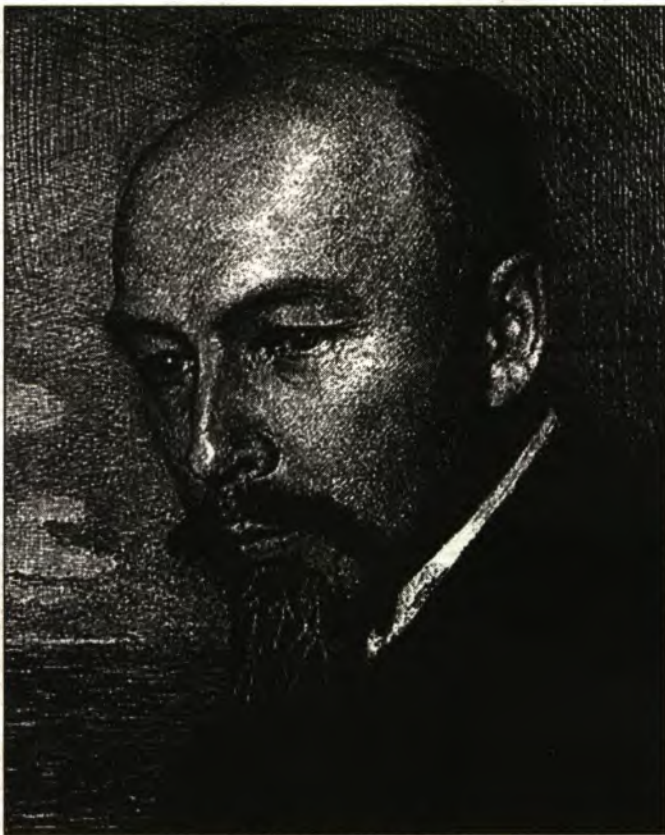
PER RICARD COLOM COLOMTAUBE@HOTMAIL.COM

☀ "Els homes poden ser classificats en tres castes: els qui es creuen domjoans, els qui creuen que ho van ser, i els qui creuen haver-ho pogut ser, però no volgueren".

(José Ortega y Gasset, 1883-1955, filòsof republicà jacobí de Madrid adoptat pel franquisme).

☀ "Avui ventura sia França el darrer refugi de l'amor. L'amor requereix talent com qualsevol altra cosa. Hi ha pobles sencers inèrtics. Una enorme quantitat d'individus dels dos sexes ho són en cada poble. Però, malgrat tot, les dones són arreu el món criatures d'amor. Allò que s'esdevé és que la majoria dels homes són massa faves per a seguir el joc, i d'ací l'involuntari monopoli dels pocs que, d'una manera o d'una altra, graviten cap al tipus de Dom Joan. A França hi ha una capacitat especial per a l'amor. Es una gràcia. Que almenys en aquest sentit segueix França essent eternament l'anti-ga".

(Keyserling, Hermann Alexander von, 1880-1946, filòsof i científic alemany).

COMTE DE KEYSERLING.

☀ "Aldous Huxley digué una vegada que un intel·lectual és una persona que ha trobat una cosa més interessant que el sexe...".

"No és pas cert que el sexe degradi les dones...si és bo".

(Alan Partridge - Ràdio de BBC 4).

☀ "En aquest segle, el fal s'ha esdevingut doctrinari".

(Henri Michaux, 1899-1984, escriptor való-belga).

☀ "El procés omnipresent del sexe, tal com està entreteixit en la textura sencera del nostre cos d'home o de dona, és el model de tot el procés de la nostra vida".

(Henry Havelock Ellis, 1840-1916, escriptor anglès).

☀ "L'atractiu sexual és la nota clau de tota la nostra civilització".

(Henri Louis Bergson, 1859-1941, filòsof francès).

☀ "...Atorgue-us que sent dels vells la pressura, i dolc-me de vós que no em feu par; hipòcrit mai fui, mas vull-me arreglar

segons la edat dispon i mesura.

Menjau-les madures almenys, les olives, que prest separades seran del pinyol; deixau ja les verdes, que el flac caragol jamés romprà el cuiro de fermes genives

...Ensems vos puc dir, senyora Olives, que mai vos he vist e sé bé qui sou, puix l'aigua tan dolça de vostre bell pou les velles carns mortes fa jòvens i vives; doncs vostres olives, puix són de tal llista que grans excel·lències reporten ab si, lo nom i los fets se lliguen així: que tant vos conec com si us hagués vista".

(Lo Procés de les olives d'en Bernat Fenollar, c.1440-València, 1516; i d'en Joan Moreno, s. XV, glosadors a la València renaixentista).

☀ "La ment també pot ser una zona erògena" (Raquel Welch, actriu).

☀ "Sóc encara del parer que sols dos temes poden ser del menor interès per a un caràcter seriós i concentrat: el sexe i la mort".

(William Butler Yeats, poeta nacionalista irlandès d'estil subtil i delicat però sever, Premi Nobel de Literatura 1923).

☀ "Més d'una no se sap estar d'empaitar els homes nit i dia. Jo de vergonya em moriria! Me'n vaig així que es faci clar". ("Entre els llençols m'arrauliria", cançó de na Guillermina Motta).

☀ "No conec cap lligam de debò que no sia ensems un acord sexual" (Carmen Llera, escriptora espanyola).

☀ "La gran diferència entre sexe pagat i sexe lliure és que el sexe per diners normalment ix molt més car".

(Brendan Behan, 1923-1964, novel·lista i dramaturg irlandès membre de l'IRA).

BRENDAN BEHAN.

☀ "Cals homes, el sexe de vegades acaba en intimitat; ca les dones, la intimitat de vegades acaba en sexe". (Autor no especificat).

☀ "Si definim pornografia com a missatge de qualque mitjà de comunicació que està adreçat a produir excitació sexual, llavors és clar que la majoria dels anuncis són encobertament pornogràfics". (Philip Slater, citat a Edward F. Murphy, The Crown Treasury of Relevant Quotations, 1978, New York: Crown Publishers, p. 14).

MAPFRE
TOTA CLASE D'ASSEGURANCES

Encarna Pérez
Delegada

Cannes, 34 - Tel. 971 268 957 - Mòbil 629 112 217
07600 s'Arenal de Mallorca

IMARQUA

Pintures - Marques Vials
Estucats a la Col·la - Restauració de Fèrries
Rotulació per Ordinador

Carretera Palma-Artà km. 48
Tel. 971 845 121 - Mòbil 607 841 000 • 07500 Manacor

SHIRLEY MACLAINE.

☀️ "Amb prou feines el sexe és mai només sexe".

(Shirley Maclaine, 24 de Abril de 1934 Richmond, VA, USA, actriu i escriptora, germana de Warren Beatty).

☀️ "L'amor és la disculpa per a quan els nostres gens volen barrejar-se, és l'excusa perfecta per a no sentir-nos en culpables en acabat el sexe".

(Anònim).

☀️ "El sexe és l'ersatz o la religió alternativa del segle XX. Llavors trob que ho dec dir a tomb del recent matrimoni de Lord Reading amb una dona d'uns quaranta anys més jove que ell. El relat del London Times sobre les noces acabà, dissortadament, amb aquesta frase: "L'obsequi del nuvi a la núvia fou un antic penjoll".

(Alexander Woollcott, famós director de cinema nordamericà).

☀️ "En publicat, el sexe ven. Però només si és que venen sexe".

(Jef I. Richards, 1994, professor de publicitat, Universitat de Texas, Austin).

☀️ "Avui hom abusa del sexe i de la violència".

(Sofia Loren, actriu italiana).

☀️ "No perd mai cap oportunitat per a fer sexe a aparèixer per la televisió".

(Gore Vidal, intel·lectual heterodoxe nordamericà).

☀️ "La familiaritat fa criatures. Per als passats vint anys vós i jo hem estat nodrits durant tot lo die en bones i sòlides mentides sobre el sexe".

(C.S. Lewis, 1898-1963, escriptor protestant anglofon).

C.S. LEWIS.

☀️ "L'amor és la resposta, però mentre espereu la resposta, el sexe aixeca algunes qüestions prou bones".

"El sexe és la cosa més divertida que podem fer sense riure'm".

(Woody Allen, actor i director de cinema nordamericà).

☀️ "Quan les autoritat l'adverteixen e la pecaminositat del sexe, hi ha una lliçó important per a ser apresada. No faci sexe amb les autoritats".

(Del Basic Sex Facts For Today's Young folk in Life In Hell per Matt Groening).

☀️ "Palpa el cos fred e les amors passades, i allò que no voldria que digués...

Les angúnies més fines i amagades

Les rebolca amb la sorra dels carrers".

(Josep Ma. De Sagarra, Barcelona, 1894-1961, escriptor en català).

☀️ "Quan el cap d'abaix s'engalaverna, el de dalt no governa".

(Dita mallorquina, arreplegada per Polissó).

"Salut i feina, i un bon forat per guardar l'eina". (Dita arreplegada per Xavier Maynou).

"Del cardar ni molt parlar ni poc actuar". (Dita arreplegada per Xavi Martí).

☀️ "Hem vist tos els mecanismes de destrucció, tret l'esclat de la sexualitat. Serà el darrer cataclisme: el diluvi que escombrarà els robots (humans)".

(Henry Miller, 1891-1980, escriptor estadunidenc).

☀️ "Què ha fet l'acte genital als homes, tan natural, tan necessari i tan just, per tal que no gosin parlar-ne sense vergonya?"

(Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof francès).

☀️ "Si una biografia pretén de penetrar la vida psíquica de l'heroi, no pot passar en silenci, com sol acórrer per discreció o falsa vergonya, els trets sexuals del biografiat".

"La desvalorització de l'amor físic és característica de l'home que ha valorat excessivament l'ideal de l'amor".

"És una llei inexorable en la vida dels sexes la de l'acció anafrodísia del costum".

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

☀️ "Què vol dir unir-se amb un altre?. La voluptuositat no és sinó un encarnissament fugisser. No arribes mai a la possessió; i sempre l'angoixosa presència. El nostre dissort és no saber romandre sols dins la nostra cambra, ja que és així que només en la solitud podem deslliurar-nos de la munió d'essers que cadascú de nosaltres duu en si mateix".

(François Mauriac, 1885, Bordèu- 1885-1970, novel·lista occità).

☀️ "La distribució de preservatius als col·legis és el signe de la dimissió d'uns adults, que no tenen res a dir als nins i als adolescents a tomb de la sexualitat i de l'amor".

☀️ "De les delícies d'aquest món, l'home té especial cura per les relacions sexuals, però les ha deixades fora del seu cel".

(Mark Twain, 1835-1910, escriptor i periodista estadunidenc).

☀️ "Alliberats els seus instints, l'home de la revolució sexual havia d'acabar per ser totalment manipulable".

("Humanae Vifrae", Pau VI, papa semiaperturista).

☀️ "A la Bíblia també trobem el Càntic dels Càntics i no ens podem imaginar una amor més abrusadora, sensual i apassionada que la descrita en aqueixes pàgines. I de veritat que és bo que sia la Bíblia qui ens presenti aquest tipus d'amor, ja que això desdiu tots aquells que creuen que l'element cristià sols viu en la moderació de les passions".

(Dietrich Bonhoeffer, 04.02.1906, Breslau-09.04.1945 penjat al camp de Flössenburg, teòleg i pastor evangèlic, un dels caps de l'Església confessant antinazi sota el III Reich) Ω.

DIETRICH BONHÖFFER

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa 5 anys que en Joan Soler va obrir el Gimnàs Andròmeda a s'Arenal de Mallorca. Ara dia 4 de novembre el Club Andròmeda participa amb el seu equip al Campionat Balear de Culturisme. A la foto amb la seva dona i la seva filla. Tel. 971 443 293

Fa un any que en Francesc Nogales és el president de l'Associació de Veïns de s'Arenal. En Joan Pastor és el secretari i en Pere Joan Colomar el tresorer. Vocals: Assumpció Pérez (a la foto); Josep M. Mendoza, Manuel Gomaritz. Tenen el local social a la Biblioteca de s'Arenal, però se solen reunir al bar del tresorer que és el Sancho Panza o al d'en Manuel Gomaritz que és el Venus. Ara, la seva preocupació és la neteja dels carrers de s'Arenal, després de les inundacions de primers de mes i l'abocament incontrolat a les pedreres de ses Cadenes que periòdicament se calen foc. El seu telèfon és el 971 261 467

SLICK CAR
Tuning
C/ Sa Rescló S/N
Tel./Fax: 971 587 436
CALA MILLOR 07560

ASSESSORIA PONENT S.L.
ASSESSORIA FISCAL - LABORAL EMPRESARIAL I DE INVERSIONS
Biscaila, 27 - Local 4
ES - 07150 ANDRATX
Tel.: (34) 971 235 902
Fax: (34) 971 137 534
aponent@mugenat.es

Dolor i fe

per Ricard Colom.

colomtaube@hotmail.com

• «Els qui pensaren aqueixos sistemes teològics i els van escriure en tan perfecte ordre, portaren mai una creu? Ningú no pot pensar sistemàticament quan té un fort mal de queixals... Si hom està crucificat amb el Crist, ¿com pot pensar sistemàticament?».

«Déu pot usar els nostres carcellers i torturadors per a castigar-nos per un pecat. Pot durlos a col·locar-nos dins una cel·la solitària car vol tractar millor amb les nostres ànimes».

«Al principi (dels meus turments i incomunicació) sentí l'embranchada de demanar a Déu, com li demanà Sta. Teresa: "Per què ens tractes així? No m'estranya que no tinguís gaires amics».

«Un presoner cristià acaba de llegir-me -en morse- una breu poesia titulada Déu: et perdon. La va escriure després de passar un terrible turment».

«Quan hauràs esdevingut obra mestra de la gràcia, admirada dels àngels, comprendràs el patiment».

«El confinament solitari, amb el record dels pecats passats, és un racó de l'infern. De vegades miri la copa d'aigua que tenia dins la cel·la per convèncer-me de no ser ja a l'infern. Sabia que dins l'infern no hi ha, d'aigua».

(Richard Wurmbbrand, pastor evangèlic d'una minoria nacional a Romania, empresonat en aïllament i torturat pels filonazis i pels stalinians).

RICHARD WURMBRAND

• «La creu simbolitza una veritat ensems còsmica i històrica. L'amor venç el món, però la seva victòria no és fàcil. Allò vell no deixa pas a allò nou sense intemptar desfer-lo».

(Reinhold Niebuhr, teòleg protestant nord-americà, 1892-1971)

• «La virtut farà figa en la manca d'entrebrancs... Demana un camí rude i punxós».

(Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof francès).

• «L'origen de les nostres penes rau generalment a les nostres errades».

(John Baptist Massillon, 1653-1742, predicador francès).

• «Déu està en tots els homes, però no tots els homes estan en Déu: Per això pateixen».

(Ramakrsina)

• «Amb alegria vindré allà fins on la fortaleza corporal em permetrà d'unir el meu testimoni al vostre a la trona d'Olney, que Déu és amor. Encara no m'he recuperat de les fatigues de la meua expedició americana. La meua esmicolada escorça ja és una poc valuosa banquetta dels acusats... Ah, estimat en Newton, de debò que estic de totes passades avergonyit d'haver fet i patit tan poc per Ell que féu i patí tant per mi, un malalt mereixedor de l'infern».

(George Whitefield, 1714-1770, lletra a John Newton).

• «Déu ens xiuxieja en els nostres plaers, ens

parla a la nostra consciència, però ens crida en els nostres patiments: es tracta de la seva megafonia per a despertar un món sord».

«En un sentit, (la Cristiandat) crea més que resol el problema del patiment, perquè el patiment no fos problema a no ser que juntament amb la nostra experiència diària d'aquest dolorós món, haguéssim rebut el que pensem una bona certesa sobre que aquesta darrera realitat és justa i amable».

«Sense dubte que el patiment com a megafonia divina és una eina terrible; pot dur a la revolta final i sense repeniment. Però dona l'única oportunitat al dolent a fi que pugui tenir esmena. Treu el vel; planta la senyera de la veritat dins la fortalesa d'una ànima rebel».

(Clive Staples Lewis, 1898-1963, autor cristià britànic).

• «Sense dolor, no hi ha palma; sense espines, no hi ha tron; sense afany, no hi ha glòria; sense creu, no hi ha corona».

(William Penn, 14-10-1644 Londres-30-7-1718 Buckinghamshire; reformador social protestant, fundador de l'Estat desmilitaritzat i multiracial, mig indígena en els seus orígens, de Pennsilvannia, Estats Units).

WILLIAM PENN.

• «La Nit Fosca de l'ànima -entre el ja no més i el no pas encara».

(Dra. Joan Borysenko, escriptora).

• «Si trobeu un home constant, despert a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí dels estels».

(Dhammapada, «L'alegria» 15/208).

• «I doncs, sàpies ço, tu, home: que la manca de corretja vol dir obrar a tort. Vigila que l'avarícia i el vici no et menin a llargues dolors».

(Dhammapada, «Afanya't i lluita», 18/248).

• «Dolorós és deixar el món; dolorós de sojornar-hi; i dolorós és estar a soles enmig de molts. El llarg camí de la transmigració és un camí de dolor per al vianant: que descansi a vora camí i que sia lliure».

(Dhammapada, «La Vigília», 21/302).

• «És millor no fer res que fer a tort, car fel el mal duu dolors que abrasen. Fes, doncs, el bé, car les bones accions no porten mai dolor».

(Dhammapada, «A la foscor», 22/314).

• «I quan sa concupiscència el venç, ses sofrenes s'acrecen cada vegada mes com l'embranchada enfiladissa anomenada birana».

«Però qualsevulla qui en aquest món venç sa concupiscència, veu com sos patiments se li esvaeixen com gotes d'aigua d'una flor de lotus».

(Dhammapada, La concupiscència, 13/335-336).

• «Així com un arbre tallat pot tornar a créixer si ses arrels no han estat ferides i són poderoses, igualment, si les arrels de la concupiscència no són arrencades de quall, la sofrença tornarà a brotar un camí i un altre».

(Dhammapada, La concupiscència, 13/338).

«L'home pertorbat per pensaments errats, les passions egoistes del qual són potents, i que sols cerca els plaers sensuais, fa créixer sa concupiscència i cada vegada es forja cadenes més feixugues».

(Dhammapada, La concupiscència, 13/349).

«Hom pot trobar dolor a fer el bé fins que el bé no fruiti -però quan el fruit del bé arriba, llavors aquest home troba en veritat el bé».

(Dhammapada, «El bé i el mal», 9/120).

«Aquell qui fins i tot en aquesta vida coneix la fi del patiment, que ha amollat sa càrrega i és lliure, jo en dic Brahman».

(Dhammapada, El Brahman, 26/402).

• «Viure estimant, estimar patint, patir callant i sempre somrient».

(Teresa Sodupe).

• «Porta la creu abraçada i amb prou feines la sentiràs; que la creu arrossegada és la que creu que pesa més».

(Saetilla carmelitana).

• «Quan hom sap cert que fa el que vol el Senyor, sent ben distinta fortalesa per a patir allò que vingui».

(M. Meravelles de Jesús).

• «Sense el nostre patiment la nostra tasca no diferiria de l'assistència social».

(Teresa de Calcuta, 1910-1997, monja catòlica albanesa a Bangalore, l'Índia).

TERESA DE CALCUTA.

• «Res no pot succeir-me que Déu no ho vulgui. I tot el que Ell vulgui, per ben dolent que ens sembli, és en realitat allò millor».

(Lletra on en Tomàs Maure o Moro, 1480-1535, a conhortar sa filla adés de ser executat per negar-se a reconèixer l'autoritat espiritual del rei).

• «En veure la inutilitat pràctica de ma vida, rumiava en Jesús a la creu: també Ell hi era sense poder-se'n moure i ja no podia fer allò que féu durant sa vida pública... i, tanmateix, d'allí estant féu la cosa més gran, redimir-nos a nosaltres, els pecadors».

(Van Thuan, bisbe catòlic vietnamès, durant sos 20 anys de presó).

• «No tinguem enveja als àngels, car ells no poden, com nosaltres, patir pel Crist i amb el Crist».

(Charles de Foucauld, 1858-1916, místic catòlic francès al Magrib).

• «No cal patir por, que les creus i entrebrancs fan el pes a la balança de l'amor».

(Paco Cerro).

• «Diu l'Apòstol: "El qui lluita és continent en tot" (1 Corintis 9:25), car no és possible de replegar-se per a la batalla contra els principats i els poders invisibles i malèfics si hom va fart de menjar, si viu oprimat pels lligams d'aquesta carn miserable, que sempre té desigs contra l'esperit».

(Filoteu el Sinaïta, monestir de l'esbarzer en Flama, Edat Mitjana).

• «El qui augmenta el seu coneixement augmenta també la seva dolor».

(Cohèlet 1:18).

• «Les penes disposen l'home cap al bé, de manera semblant com els plaers i la vanitat ho fan cap al mal».

(Marc l'Asceta, s. V, 200 capítols sobre la llei espiritual, cap. 42).

«La disposició a suportar generosament qualsevol greuge és proporcional a la fe que tenim en la renumeració del Crist».

(Cap. 44).

«Sentir-se blasmat dels homes produeix

aflicció de cor; però purifica aquell que ho suporta».

(Cap. 49).

«Quan no sofreixes gens, prepara't per a quan vindran les penes; i considerant que n'hauràs de donar compte, allunya't de tota ambició».

(Cap. 51).

«L'adversitat fa que l'home de seny se'n recordi de Déu; però, per una altra banda, sols duu aflicció a qui viu oblidat de Déu».

(Cap. 56).

«Que tot sofriment que et vingui contra el teu voler sia per a tu mestre de la memòria (de Déu): no et faltarà incentiu al penediment».

(Cap. 57).

«A muntó han combatut de manta maneres contra els esdeveniments; però ningú no ha pogut escapar del mal si no és a través de l'oració i de la penitència».

(Cap. 92).

• «Qui s'exclama quan li ve una aflicció és que està enamorat del plaer».

(Cap. 143).

«Acull amb ànim serè la mescla de béns i de mals, i veuràs com Déu en refà l'equilibri en els esdeveniments».

(Cap. 159).

• «La tristesa segons Déu allunya el plaer; la negació del plaer és la resurrecció de l'ànima».

(Talassi de Lfibia, s. VI, a "Centúries" 1:39).

«Suporta els atacs de les tristesses i dolors; mitjançant els quals la providència de Déu et purifica».

(1:28).

«L'ànima embrutida per les passions, s'endureix; i no arriba a creure sense talls ni cauteris».

(2:66).

• «Proves terribles esperen els endurits; i no els serà permès que en sien alleugerits sense grans penes».

(2:67).

«L'home assenyat té cura d'ell mateix i defuig les penes involuntàries mitjançant les voluntàries».

(2:68).

«Providencialment, cau en penes involuntàries aquell qui no suporta de penedir-se amb penes voluntàries».

(2:75).

«Acròstic: Són realment coses dolentes no pas les que fan mal a la carn però purifiquen l'ànima, sinó les que entristeixen l'ànima i donen joia a la carn».

(«Tercera Centúria»).

«Fàcilment t'habituaràs als sofriments de l'asceti, si els duus a terme amb mesura i ordre».

(3:11).

• «...acabada la ronda m'assec en un lloc solitari i busco en el cel la Creu del Cigne. ¡Com m'ha arribat a obsessionar! La creu ¿què és? Una màquina simple i enginyosa com en sabia inventar el geni dels anitcs; una màquina d'allargar l'agonia... Una cosa atroç. "Pren la teva creu i segueix-me". ¿No hi ha, doncs, més camí que el sofriment?».

(Incerta glòria, 1956, l'obra més ambiciosa - amb nombroses mutilacions a causa de la censura - d'en Joan Sales, 1912-1983, escriptor exiliat català pels pares dels actuals

JOAN SALES.

ministres del PP. L'edició definitiva, va arribar amb més de vuit-centes pàgines l'any 1969 i va obtenir, entre d'altres, el premi Ramon Llull, 1968, i el Ciutat de Barcelona, 1970).

• «Só el serf comú si així Us plau, Senyor Déu,

i en camps forçats o en foradats pregons, plagat de cos i amb fardells damunt meu, Em sé llibert si en el més negre fons els Vostres ulls il·luminen els móns que amb Vós delesc, i em fan el viure lleu». «...Tot és confús, Senyor Déu. I el meu nom, que em dic a mi, tot alt, en cala morta, em torna estrany. I tantes veus no entenc. I si pels cims alimares encenc, tot és més fosc. Senyor: feu aspra i forta l'Única Veu, la Imatge i el Seu Nom!».

(Josep V. Foix, Barcelona, 1894-1987, poeta català).

JOSEP VICENÇ FOIX

• «Com parlar de Déu després d'Auschwitz?, us demaneu, a l'altra vora de la mar, en l'abundor.

Com parlar-ne dins Auschwitz?, es demanen ací els companys, carregats de raó, de sanglot i de sang, ficats dins la mort diària de milions».

(Pere Casaldàliga, bisbe català pels desemparats al Brasil).

LEONARDO BOFF.

• «Què distinta fos la nostra dolor si compreguéssim que la fi, la mort, no té per què voler dir negativitat, sinó més aïna positivitat! Una cosa com quan l'estudiant diu: "Ja he arribat al final, sóc metge ja!" o quan una dona infanta, entre angories i esperances, abraça el seu nadó i es diu "Ja sóc mare"».

(Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament perseguit per la pudenda Cúria vaticanista).

• «Oh Déu que ens assabentes amb el càstig!

Que el so del nostre plany et sigui dolç». (Salm de la captivitat, Josep Carner, 1884-1970).

• «Que s'identifica de bé el Crist amb el patiment del nostre poble! Així semblen clamar moltes cabanes, a muntó racons miserables, a muntó a dins les presons i en dolors, molts amb fam de justícia i de pau: "Déu meu, Déu meu, ¿per què m'has abandonat?" No ens ha pas abandonat, és l'hora en què el Fill de Déu va passant amb tota sa càrrega de pecats per l'obediència que Déu li demana per a poder perdonar aqueixos pecats de la humanitat d'on deriven totes les injustícies, tots els egoismes».

(8-4-1979, Mons. Romero, arquebisbe de S. Salvador, assassinat per militars feixistes d'El Salvador).

• «...el Senyor, per sa benvolença, havent posat ja des del començament un fre al gènere humà, puní l'home amb el sofriment i la dolor, car tenia gran cura de la salvació nostra».

(Joan Crisòstom, 350-407, bisbe de Constantinoble).

• «L'afflicció ve a nosaltres, no pas per entristir-nos sinó per fer-nos sobris, no pas per afligir-nos sinó per a donar-nos la saviesa».

«La pena fa els homes sincers».

(Henry Ward Beecher, 1813-1887, protestant congregacionista estatunidenc).

• «La nostra fe en el Senyor no vol pas dir que no hi hagi temps de plorar. Trob que és una falta com a cristians d'actuar com si creure en el Senyor i les llàgrimes no fossin compatibles».

(Francis Schaeffer, escriptor protestant innovador).

• «Hom és més perfecte com amb més perfecció sent les dolors d'altri».

(St. Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

• «Qui s'identifica amb els altres i fa seu el sofriment d'altri, aqueix, oh Arjuna, és un ver jogui».

(Bhagavad Guita 6:32).

HELEN KELLER.

• «Don gràcies a Déu pels meus obstacles, a través dels quals m'he trobat a mi mateixa, el meu treball i el meu Déu».

(Helen Adams Keller, 1880-1968, escriptora estatunidenc, cega i sordomuda).

• «Sols puc considerar la culpa que amb la seva prudència l'Església ha carregat damunt les seves espatlles, com la conseqüència d'un camí en què la manca de goig en la confessió recta de la fe, manca de força creient i la manca de disposició per al sofriment ja feia temps que eren perceptibles entre nosaltres».

«Quan has renunciat del tot a convertirte en algú -un sant, un pecador convertit, un home d'església, un just o un injust, un malalt o un benpensant- per a viure en la multitud de tasques, qüestions, èxits o fracassos, experiències o perplexitats -això és, per a mi, viure en el món-, llavors et poses plenament en les mans de Déu...i és així com et converteixes en un home, un cristià, llavors ja no ens prenem seriosament es nostres sofriments sinó els sofriments de Déu en el món, aleshores vetllem amb el Crist a Getsemaní...Per què havíem d'ésser arrogants davant els nostres èxits i sentir-nos derrotats pels nostres fracassos si en la vida d'aquest món també patim la passió de Déu?».

«Patiment: Consagra com ha de menester allò que s'ho mereix a una Mà més poderosa».

«Les armes de l'Evangeli han estat de bell nou esmolades pel nostre combat i patiment».

(Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor de l'Església confessant alemanya contra el nazisme, executat per participar en la conxorxa contra Hitler).

• «No hi ha res de tan gran com la decisió i el coratge de la gent disposada a sofrir i sacrificar-se per llur dignitat i llibertat».

«La resistència no violenta ve caracteritzada per la bondat per a acceptar els patiments sense venjar-se'n, els cops dels opo-nents sense retornar-los-los».

(Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista afroamericà, capdavanter dels drets civils i de la lluita contra la guerra del Vietnam).

• «Monsenyor Romero va dir a uns camperols atemorits, sobrevivents d'una matança: "Sou la imatge del diví traspassat". I en una altra homilia va dir que Jesucrist, l'alliberador, "s'identifica tant amb el poble, fins al punt que els intèrprets de l'escriptura no arri-

ben a saber si el servent de Jahvè que proclama Isaïes és el poble sofrent o és el Crist que ve a redimir-nos"».

Com el servent, també el poble crucificat és l'abominat de les nacions; tot li ha estat pres, fins i tot la dignitat. I, realment el món, d'ells, què en pot aprendre i rebre?, què els ofereixen per al progrés, si no les seves matèries primeres, les seves platges i els seus volcans, el folklore de llurs pobles per al turisme? Hom no els estima, hom els menysprea...Mentre pateixen pacientment hom els reconeix una certa bondat, senzillesa, religiositat sobretot, poc il·lustrada, supersticiosa, però religiositat al capdavant, que sorprèn els il·lustrats i els secularitzats d'altres móns. Però quan es decideixen a viure i a invocar el Déu que els defensa i els allibera, llavors ni tan sols són reconeguts com a gent de Déu, i s'entona la coneguda lletania: són subversius, terroristes, criminals, ateus, marxistes i comunistes. I menyspreats i assassinats en vida, són també menyspreats "en mort"...És la pràctica dels desapareguts, de cadàvers que han anat a raure en abocadors d'escombraries, de cementiris clandestins».

«Una llum amb prou potència per desemmascarar la mentida és molt beneficiosa i ben necessària. I aquesta és la claror que ofereix el poble crucificat. Si davant d'ell el primer món no veu la seva pròpia veritat, no sabem què ho podrà fer veure».

Ellacuria ho expressava gràficament de diverses maneres. Deia, tot fent servir la metàfora de la medicina, que per conèixer la salut del primer món calia fer una coproanàlisi, és a dir, un examen d'excrements. Doncs bé, la realitat dels pobles crucificats és la que apareix en aquesta anàlisi. I des de la seva realitat hom coneix la d'aquells que ho produeixen.

...La solució que ofereix avui el primer món és dolenta, fàcticament perquè és irreal, car no és universalitzable. I és dolenta èticament car és deshumanitzant per a tothom, per a ells i per al tercer món».

(Jon Sobrino, teòleg basc de la Teologia de l'Alliberament i resident a Ameríndia, a Els pobles crucificats, actual servent sofrent de Jahvè).

• «Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dona per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meua repremsió, també jo me'n riuré de la vostra dissort, en faré escarni quan vindrà la vostra pau».

(Proverbis 1:24-26).

• «Si una ànima té més paciència per a patir i més tolerància per a ser mancada de gusts, és senyal que té més aprofitament en la virtut».

«El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur».

(Sant Joan de la Creu, 1542-1591, "Punts d'amor", Andújar).

• «El cavall més ràpid per arribar a la perfecció és el sofriment».

«Veritablement, rau en fosc qui troba la llum, talment quan som a l'ombra, llavors aquesta claror és a prop de tots nosaltres».

(Meister Eckhart, místic alemany medieval).

• «Déu no vingué a eliminar les dolors, ni tan sols a explicar-les. Vingué a omplir-les amb la seva presència».

(Paul Claudel, 1868-1955, poeta i diplomàtic francès).

• «Per què havia jo de capficar-m'hi? No és pas cosa meua, de cavil·lejar a tomb de la meua persona. El meu afer és pensar en Déu. Cosa de Déu és pensar en mi».

(Simone Weil, 3-2-1909-1943, cristianojueva mística, feminista i sindicalista, que auxilià les tropes republicanes durant la Guerra Civil espanyola i treballà en el Govern provisional francès a l'exili).

SIMONE WEIL.

• «La tribulació és foc. Te troba com l'or? Et fa pur. Te troba com la palla? Fa, de tu, cendres».

«Quan patim qualche tribulació, però anem pel Camí i som duts a la creu, cert, és aspre el vent, però també pròsper».

«Aquest temps del món és un mar: té amargor que fa mal, onatge de mil problemes, tempestes de temptacions». «Figuradament hom en diu mar al temps del món, d'amargor salobre i revoltes de tempesta; on els homes amb llurs perversos i depravats costums s'han fet com a peixos que es devoren els uns els altres».

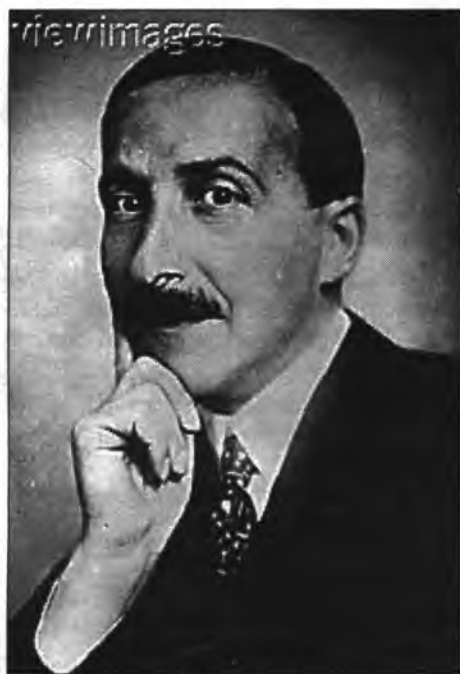
«Convé que els temps sien aspres per no amar aquesta vida. Convé, i és medecina, que la vida present sia agitada per tal que hom se n'estimi l'altra».

«Qui no ha tingut tribulacions a suportar és que no ha pas començat a ser cristià de debò».

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

• «...i beneesc, do diví, patiment, car penetres i purifiques l'ànima dels homes i flameges amb el teu ésser de mil formes, domines en el temps llur solitud, desterrament; i et beneesc, Déu, que en la tempesta ens el vas enviar, oh Tu! que amb mal oratge comences i acabes amb benaurança...».

(Jeremies, 1917, de Stefan Zweig, 1881-1942).

STEFAN ZWIG.

• «A través d'affliccions Déu està desballestant-nos tot allò que altrament podria haver-nos desballestat. Quan escalfa massa el món com perquè el sostinguem, deixem que faci i vingui».

(John Powell).

• «Com en batre el blat el separe de la palla, l'afflicció purifica l'esperit».

(Richard E. Burton). □

L'Entrellat irreverent Una hòstia consagrada

Joan Sorell i Adrover

N'Eduarne s'havia desanimat un poc. L'encarregat del marcador de la pista central del Club de Tennis Barcelona resultà no ser un reaccionari, per la qual cosa la basca l'havia descartat com a possible nuvi, si bé ella intentà lligar-se'l, però l'al·lot li digué que tenia molta feina, tot d'una que s'hagueren explicat un poc de les seves respectives vides.

I fou així, com aquesta puta tan santa tornà amb resignació a la vida del bordell. No hagué d'esperar molt a rebre el que esperava, ja que el "reaccionari" es presentà al cap d'uns dies a la porta del Parèntesi. Tocà el timbre, i li obrí com de costum l'encarregada, que el va fer passar a la sala d'espera. N'Eduarne se'n dugué una gran sorpresa, perquè na Judit la va fer sortir la primera, senyal inequívoc de que havia deduït que aquella cràpula agradaria al nou vingut.

La basca li va fer el millor dels seus somriures al client, que ja devia ser el que feia cinquanta. Em dic Eduarne, l'informà, i tu, com et dius?

Ignasi, respongué l'home, i també som basc, com ho deus ser tu, no és cert?

Si que ho som, encantada de conèixer-te, tria'm, no ten penediràs, s'insinuà n'Eduarne, i li donà un petó.

Es clar que la trià, i heu de creure, que aquell bergant, calb i amb cara de poqueta cosa, li pegà un pinyol a n'Eduarne que la va fer volar per tots els indrets.

Tan bé va anar, que a la basca no se li va ocórrer res més que dir, quan hagueren acabat: Ignasi, m'has deixat extasiada.

Hi acabes d'arribar a l'èxtasi. Però tranquil·la, que encara no ho comprens a això que t'està passant. Primer et faré un sermó, i llavors combregaràs amb una hòstia consagrada que he robat del sagrari de l'església de Santa Maria del Mar. Perdona, no m'he acabat de presentar. Som Sant Ignasi de Loiola, t'ho creus?, digué tot xino xano el client.

Si, estimat Ignasi, crec que ets aquest sant i qualsevol altre que tu vulguis, rei meu, coret, respongué amb afalagadura n'Eduarne.

Ara, seu. Posa't còmoda i escolta'm durant una estona. No passis ànsia del que et pugui dir l'encarregada, perquè he pagat per estar amb tu més de dues hores, l'advertí n'Ignasi.

I si et sembla bé, començaré el sermó. Et contaré la meua vida primera i la meua conversió a la santedat. Vaig néixer l'any 1941, en una casa pairal de Loiola, situada al terme d'Azpeitia. Varen ser els meus pares, don Beltrán Yáñez de Oñez y Loyola i donya María Sáenz de Licona y Balda, ambdós de noble llinatge i ben acomodats de bens de fortuna. Tenguereu tretze fills, vuit mascles i cinc femelles. El darrer dels mascles vaig ser jo, que em batiaren a la parròquia d'Azpeitia, rebent el nom d'Iñigo, més tard transformat en Ignacio o Ignasi, digué com a introducció el sant.

Tot això em sembla meravellós, jo em sent molt basca, crec que ser i sentir-se basc és el més important del món, com sentir-se català. Digem, Ignasi, què puc fer pel meu país?, demanà n'Eduarne.

Això ho aniràs esbrinant a mesura que vagi parlant. Però jo no som un abertzale, com tu, sinó que vaig estar al servei dels espanyols. Perquè ten facis una idea, et puc dir que el meu pare tenia una estreta amistat amb l'il·lustre cavaller Juan Velázquez de Cuéllar, comptador major dels Reis Catòlics. Com a prova d'afecte, aquest bon senyor li va demanar un dels seus fills, prometent-li educar-lo a la seva casa i col·locar-lo aventajosament a la Cort. L'elegit vaig ser jo, i em vaig passar la major part de la meua joventut al costat de Juan Velázquez, bé a Arévalo, bé a la Cort, on el meu protector havia de residir moltes vegades per raó del seu ofici, seguí explicant n'Ignasi.

Es interessantíssim el que em dius, no t'aturis, continua el sermó, l'animà la puta.

Alguns historiadors han dit de mi que vaig ser patge dels reis catòlics, però no és cert. El 1518 morí Juan Velázquez amb el sentiment de no deixar-me acomodat com ell hagués volgut. Jo llavors tenia 27 anys... Ω

L'Acadèmia penibètica d'un diputat de l'oposició

La proposta del diputat Joan Marí Tur, del Partit Popular, al·l'oposició al Parlament de les Illes Balears, de crear una Acadèmia Balear de la Llengua pot haver sorprès algú. I fins i tot ha desfermat una allau de crítiques (que si els del PP "blavegen", que si això és secessionisme a la valenciana, que si unitat de la llengua...). Des d'aquest columna, emperò, voldríem trencar una llança a favor de la proposta de Marí, i dedicar-la a la memòria egrègia del gran filòleg Francesc de Borja Moll, ja que a l'hora d'escriure aquest paper ens hem inspirat en un moment seu d'inspiració que, almenys entre els filòlegs balears, ha passat a la Història.

Quan Joan Marí Tur feia classe a l'Institut Isidor Macabich, destil·lava permanentment fil·lies penibètiques (gràcies Nadal Batle, per l'adjectiu impagable!) a les seues classes d'espanyol. Ja ho tenia clar, que les diferents parles d'Andalusia, Extremadura, camp de Gibraltar –penyal a banda i encontorns eren el mateix que l'espanyol, però sempre havia defensat la creació d'una "Acadèmia Penibètica de la Llengua (o del Lenguaje)", clarament diferenciada de la "Real Academia Española de la Lengua". Agombolat pel fet que la majoria dels seus estudiants de parla espanyola procedien d'Andalusia –per via directa o per via de progressors-, tenia totalment establert que es defensàs aquella modalitat, de la manera que cal fer-ho, que és usant-la. Si hom entrava en una aula i llegia a la pissarra

"Vienne, zai de avrí" ja sabia que el futur diputat era qui havia estat impartint-hi docència. Si un alumne entrava a classe i, per un mal pas, saludava dient "Buenos días", automàticament era corregit pel docent: "Amo a desí Alogüeno-día, que ettá má de acueddo con la modalidá der zu".

El professor, emperò, tenia problemes de materials per impartir les seues classes. Amb la mania d'unificar-ho tot, i de tenir una sola autoritat normativa i un sol estàndard, resultava que tots els llibres de la seua assignatura estaven escrits exactament de la mateixa manera, sense deixar ni una mínima escletxa, per on la llum magnífica de les modalitats pogués obrir-se una miqueta de pas. Tot era, ras i curt, d'una estandardització brutal, i ell no podia esperar a la creació de l'Acadèmia Penibètica per posar en marxa les seues idees plurals i obertes sobre el tema. De manera que confeccionà uns apunts titulats "Principios básicos pa ecrríb en penibético", que, malgrat ser rebutjats com a text de suport a l'antic COU i posteriorment al batxillerat, ell feia servir assíduament, a l'espera –encara- que al conseller Pons se li passàs el jacobinisme i, almenys a les Illes, la cosa pogués anar en penibètic autèntic, i no adulterat. "Zi no noh entienden uttede en Eppaña, que ar meno noh poamo entendé, zin que ziente prehedente, con loh mayorquine", havia escrit en una carta enviada a l'ABC i La Razón, i mai no publicada per aquells diaris centreespanyols.

Algun estudiant havia pensat,

alguna vegada, d'anar a queixar-se a la inspecció, quan trobava que paraules com "soldado", "patata", "muchacho", "anís", "invierno" eren sistemàticament corregides, i que, si hi posava, els termes suposadament bons, aquests eren "zordao", "papa", "churumbé", "manzanilla" o "invierno". Normalment, emperò, solien desistir, perquè ja sabien que, en aquests casos, el professor sempre té raó. I, malgrat que sabien que el futur diputat no és gens ni mica rancorós, a tothom li pot quedar dins el disc dur que se li han discutit alguns dels seus principis fonamentals. I això no ajuda gens ni mica a l'hora d'aplicar-hi un pèl de benevolència.

La funció de l'Acadèmia Penibètica era ben clara: defensar al voltant del Betis –ja ens entenem!- les modalitats pertinents de la llengua castellana, sense discutir-ne el tronc comú, però tenint ben clar que la RAE no les defensa com toca. I, si ell, ja tenia aquesta postura tan clara en relació a l'Acadèmia espanyola, què l'havia de fer suposar que amb l'Institut d'Estudis Catalans ja n'hi havia prou i sobrat per defensar les modalitats insulars de la nostra llengua? Obli-dava, emperò, que el cartagenero Zaplana s'havia fet el suec amb la Penibètica, però que no havia dubtat a crear la Valenciana, per si li creixien nans catalanistes al voltant... Ω

BERNAT JOAN I MARÍ
President d'ERC-Illes Balears
i Pitiüses

Alliberament animal

El Front d'Alliberament Animal posa en llibertat 13.000 visons a una localitat de Teruel

Es tracta de la primera acció d'aquest tipus que l'Alf realitza a l'Estat espanyol.

La Puebla de Valverde/Teruel. El passat 4 d'agost, PANGAEA DEFENSE & LIBERATION rebia una carta anònima d'un escamot del Front d'Alliberament Animal en el que es reivindicava l'alliberament de 13.000 visons d'una granja pelletera ubicada a la Puebla de Valverde, a Terol.

«La matinada del 30 al 31 de juliol del 2001 el Front d'Alliberament Animal fa acte de presència a la petita localitat de la Puebla de Valverde, perpetrant l'acció que constitueix la primera granja de visons que s'allibera a l'Estat espanyol. Aquest centre d'extermini albergava a 20.000 d'aquests animals, 13.000 dels quals van ser posats en llibertat.

S'estima que amb aquesta acció pot ser s'acaba amb 10 anys de patiment i tortures que

porta exercint la granja. Les raons són òbvies, la posada en llibertat d'una part dels animals que per tot el món pateixen la tortura, la soledat, por i mort. I d'altra banda, l'atac directe als negocis que lucren a aquests assassins. Les autoritats i els mitjans de comunicació locals i nacionals han valorat aquest acte com un 'desastre ecològic' per la depredació que els visons poden fer amb altres espècies. Això no és més que una estratègia dels explotadors amb la qual pretenen tacar la imatge de un moviment que tan sols pretén salvar vides i evitar el patiment animal. Dediquem aquesta acció a tots els animals que avui en dia pateixen l'explotació humana i a tots els companys i companyes que lluiten per l'alliberament animal.» F.L.A. + PANGAEA DEFENSE & LIBERATION 4/09/01. Ω

Balears, potència turística

Celestí Alomar

El turisme ha estat durant anys la principal font de riquesa (aporta el 84% del PIB) i d'ocupació de les Illes Balears, i ho ha de continuar éssent, però si volem mantenir la competitivitat d'aquest sector hi hem d'incorporar criteris de sostenibilitat ambiental i social.

Ha arribat l'hora de conjugar la indústria turística, evidentment important per tractar-se del sector econòmic clau de les Balears, amb un desenvolupament sostenible i el manteniment d'unes condicions de vida òptimes que ajudin a reconciliar el turisme amb la societat.

L'objectiu de la Conselleria de Turisme és passar d'un model turístic basat en el consum desenfrenat de recursos a la conservació del medi ambient; de l'estacionalitat a la distribució dels fluxos turístics; de la concentració a la diversificació de productes; de l'increment de places a la contenció de l'oferta. En definitiva, de l'estratègia del preu i la quantitat a la qualitat com a punt de referència d'una destinació turística líder.

I aquest model només serà possible amb la col·laboració de tots. Les Administracions fan un esforç molt important invertint en infraestructures (carreteres, sanitat, edu-

cació, etc.) per a què les Balears siguin un lloc ideal per viure i per passar les vacances, però no poden assumir totes soles les despeses d'aquest canvi de model turístic dirigit a millorar de la qualitat de vida de visitants i residents. Per això es necessari realitzar un exercici de solidaritat entre el turisme, que s'ha d'implicar en la recuperació, la millora i la conservació del patrimoni natural i cultural de les illes, i els residents, permetent que els ingressos que es generen en zones turístiques financin la conservació dels espais naturals. L'aplicació de l'impost Ecoturístic, té gran importància perquè servirà per dotar econòmicament el Fons de Rehabilitació d'Espais Turístics, adreçat a la rehabilitació de zones turístiques i a la recuperació de recursos i espais naturals i patrimonials. Per això s'ha d'entendre com una eina de solidaritat pel que suposa de redistribució dels recursos econòmics, i per que la filosofia que l'empara és que serveixi per deixar a les generacions futures una herència cultural i natural millor que la que nosaltres hem rebut. **Ω**

Celestí Alomar

Conseller de Turisme del Govern Balear

El Govern de n'Aznar fa feina pels especuladors

El Banc Central Europeu està distribuint euróns a fi que circulin el primer de gener de 2002.

Des d'aquest dia fins el juny de 2002, correspon al regne d'Espanya la presidència de la Unió Europea. El senyor Aznar se prepara de manera ben aplicada per a ser president d'Europa i fa via a posar davall la catifa Gescartera i tot allò que pugui quedar lleig.

El senyor Piqué, que ha passat de mà dreta del financer De La Rosa a ministre del govern Gescartera, proclamà el 31 d'agost el programa "El Govern pretén que la presidència espanyola de la Unió Europea posi als Quinze per davant els Estats Units en matèria de liberalització econòmica".

N'Aznar va repetint que en la cimera de Barcelona (març del 2002), d'acord amb Blair, impulsarà les reformes aprovades en la cimera de Lisboa, que fou la cimera de la "nova economia". Aleshores s'afirmava que el capitalisme havia trobat amb les noves tecnologies el bàlsam màgic: l'especulació desenfrenada en les Borses amb les accions de les empreses d'Internet es realitzava el miracle de créixer sempre, sense inflació i sense crisi.

En el darrer any i mig, les accions cotitzades a la Borsa de Madrid han perdut el 37% del seu valor. Segons la patronal Inverco, a 31 de juliol els plans de pensions de renda varia-

ble acumulen unes pèrdues del 21'30% en el darrer any.

La solució de les multinacionals a fi que alguns capitalistes treguin tallada de la crisi és suprimir milions de llocs de feina en tot el món. Amb el xantatge del tancament i de l'atur pretenen que els treballadors renunciïn als seus drets i conquestes.

Els plans antisocials dels governs europeus per a preparar l'euro cerquen precisament eliminar aquests drets i conquestes. No els importa que el procés de desreglamentació i privatització sanitària multipliqui els morts, ni que el fracàs escolar se doni la mà amb despeses escolars insuportables. No cerquen protegir als treballadors de la crisi feta atur, sinó evitar que les prestacions de l'atur augmentin (només el 30% dels aturats tenen algun tipus de prestació) i s'enduguin els diners de l'INEM que el Govern regala als empresaris. En tots els països ataquen els convenis col·lectius, a fi que l'explotació no tenguí límits.

N'Aznar vol arribar a ler. De gener donant exemple de "llibertador". I demana la col·laboració de tots. Va constituir un consell de notables per a les qüestions europees. Llavors anuncià que prepararia la presidència europea mitjançant "un diàleg profund amb les ONG's".

És clar, que el pitjor malson del president europeu seria una vaga

general. Allò que més necessita n'Aznar és el "diàleg social": que els dirigents sindicals li acceptin la eliminació de la majoria de convenis existents i el predomini dels pactes d'empresa que se mantinguin en aquestes mesos de diàleg aguantant una agressió rera l'altra. Si és així, en els fastos de la presidència europea els sindicats podran tenir una cadira al costat de les ONG's "antiglobalitzadores", i de les forces vives que especulen en els Gescarteras.

No obstant això, els treballadors estan veient que l'Opel, la Ford, el Seat i el Santana estan amenaçades de desaparició (i la fabricació d'automòbils i components són 300.000 llocs de feina). Que a Castelló comença el curs amb 13.540 nins escolaritzats en condicions inadequades. Que l'únic negoci que va esponent a les zones pesqueres és el desguàs i la droga.

Notenim cap motiu per col·laborar amb n'Aznar en la preparació de l'euro. Tenim més motius que mai per cercar la unitat contra el govern reaccionari que fa feina pels especuladors. Qui parli en nom dels treballadors no ha ni acompanyar els plans de desreglamentació i privatització ni contentar-se amb una oposició de guant blanc. No estam per això, amb la brusca que ens està caient al damunt. **Ω**

Pere Felip i Buades

Talibans dels uns i dels altres

D'una banda: "la millor defensa és un bon atac", "un tipus de guerra ben diferent", "serà molt difícil acabar amb l'enemic, però ho farem", "el Bé i el Mal", "el món civilitzat i el fanatisme"; d'altra banda: "atac contra la sagrada terra islàmica", "l'única alternativa per a nosaltres serà la guerra santa", "traïció a Déu, el seu profeta i els musulmans". Entre mig una "connexió de ciutadans egipcis, saudites, libanesos i emiratenses".

Pareix que en aquest cas no acaba de quadrar bé allò de primer món i tercer món, països rics i països pobres, democràcies i dictadures, primitius i evolucionats, imperialistes i colonitzats...

En els dos bàndols es parla de guerra, d'enemic, de raó en els arguments i en els procediments, però trobam una diferència que consideram essencial en la ideologia política que inspira els plantejaments teòrics i pràctics dels uns

i dels altres:

- Els uns consideren que els atacs contra les torres bessones de N.Y. són terrorisme, mentre que l'ocupació de Kuwait per Iraq fou un fet de guerra; per als altres les dues operacions són fets de guerra santa.
- Els uns pretenen acabar amb el principal sospitós (Osama Bin Laden) i tota la gent del seu entorn politicoideològic; els altres duen camisetes que el qualifiquen de "World Hero" i interpreten les amenaces com una operació de caire religiós antiislamista.
- Les opinions públiques de Pakistan, Tadjikistan, Egipte, Aràbia Saudita, Jordània, etc., no sembla que comparteixin amb massa entusiasme la decisió dels seus governants de cooperar amb els governs dels uns, i tenim per segur que els governants dels altres no obliden les

revolucions populars reeixides d'Iran i d'Afganistan ni els avalots intermitents d'Egipte o d'Algèria, per citar només casos molt coneguts i ben vius.

- Els uns qualifiquen de covardia l'atemptat i el comparen amb els kamikazes japonesos de Pearl Harbor; els altres consideren assenyat morir matant per la causa (revisem la idea cristiana de "martiri" en els manuals del franquisme).

De fet, res de nou. A la iniciativa d'Estocolm sobre seguretat i governabilitat mundials (celebrada el 1991 amb la participació de Jimmy Carter, Willy Brandt, Václav Havel, Benazir Bhutto, Julius Nyerere, etc.), ja es va preveure que la seguretat mundial i regional no era cosa de l'oposició entre el sistema capitalista i el sistema socialista (cosa que els nord-americans ara han acabat d'entendre tràgicament), sinó que la mundialització tecnològica no va associada a una globalització ideològica paral·lela arreu del món.

Ara només podem esperar una reorientació de la política exterior per part dels uns que vagi en el sentit de no considerar enemics aquells que discrepen del model econòmic i social a seguir, però no de les regles de joc en el marc

de l'ordre polític internacional: els socialistes ja només seran adversaris i els talibans passaran de cooperadors antisocialisme a enemics antisistema occidental.

En el fons hi ha un procés ideològic de molts de segles que ha configurat un món de diferents valors i actituds que no es poden uniformitzar via globalització tecnològica i economia solidària: el racionalisme humanista occidental a partir del segle XIV ("veig allò que crec") i el racionalisme empíric de la il·lustració francesa que va ser estès per la Revolució de 1789 i la immediata "Declaració de Drets de l'Home i del Ciutadà", alhora que havia estat fonament ideològic de la Constitució de Virgínia de 1776 i la posterior Constitució nord-americana (Conveniència de Filadèlfia) de 1787, han suposat diversos segles d'indocinació sobre la diferència i separació entre les coses del cos i els afers de l'esperit, entre la vida pública (el sistema polític i els governants corresponents en un moment determinat) i les creences individuals.

A hores d'ara, els uns creim que no és racional agafar un avió ple de civils i llançar-lo contra un edifici ple de persones de tota llei, nació i condició, mentre que els

altres creuen que tot val per lluitar contra la Gran Bèstia i tota la còrrua d'infidels (pitjor si som agnòstics!), i pensen que ja que no ens poden convertir a les bones han d'estendre els seus plantejaments a les males, talment com el nostrat Ramon Llull enfocava les seves "raons necessàries" per a la conversió d'infidels durant el segle XIII.

Probablement això no és més que la punta de l'iceberg d'un nou ordre mundial (el Bé i el Mal són una altra història) que no serà només cosa d'anys, sinó que a l'islamisme també caldrà associar-hi els models orientals (no s'al·ludeix a Pearl Harbor?) que mantenen la fe com a nexa d'unió que fa indesitjables les actituds en la vida pública i les creences privades.

Ara bé, qui són els uns i qui són els altres? Això també ens ho haurem de fer mirar, no sigui cosa que mai no aclarim que la causa no justifica els fets però n'és la conseqüència inevitable: "les causes són reals en quant a les seves conseqüències" (W. I. Thomas dixit).

Perdonau les espessors, però no ho veim massa més clar. **Ω**

José Serra,
sociòleg

CITACIONS

«La majoria de la gent passen d'un acte a un altre sense lluitar ni pensar». (Carlos Castaneda, "Viatge a Ixtlan", 1972)

«El camí a l'excés condueix a la saviesa». (William Blake).

«El sistema cultural tendeix de manera irresistible a crear conformismes de masses». (Marc Fumaroli).

«Els massa intel·ligents et demostraran que Déu no existeix. Tu no els responguis, però vés a pregar». «L'ull que tot ho guaita no veu el seu esguard. Ningú no ha vist Déu. Car en tot esguard és Déu qui veu». (Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, a "Principis del retorn a l'evidència").

«La virtut, en la demanda social, és la conformitat. I pateix aversió contra l'autoconfiança. No s'estima les realitats ni els creadors, sinó les nomenades i els costums». (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador nord-americà)

«La mediocritat pesa sempre bé, però la seva balança és falsa». (Anselm Feuerbach, 1798-1851, arqueòleg i escriptor alemany)

«Dins la boca de la Societat hi ha a muntó de dents malmeses, cucades fins als ossos de les queixalades. Però la Societat no tracta d'extraure-les per deslliurar-se de l'afeció. Hi ha un fum de dentistes que disfressen les dents infectades de la Societat amb or llampant.

I en són molts els seduïts per aquests falsos reformadors: llur destí és la sofrença, la malaltia i la mort.

Visita els tribunals, guaita com actuen els malèfols i corruptes funcionaris de la Justícia. Mira'ls jugant amb les idees i els pensaments del poble pla, com el moix juga amb el ratolí. Visita les llars dels rics, on viu la presumpció, la falsia i la hipocresia. Però no t'estiguis d'anar també als ravals dels pobres, on regna la por, la ignorància i la covardia.

Visita llavors els dentistes, rabents amb els dits i senyors d'eines delicades, pastes dentals i sedants, que passen llurs dies omplint els forats de les dents damnades de la nació per amagar la podridura».

«Les gents de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però llur fantasia és sempre falsa car sols són experts en la imitació».

«El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d'aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics.

El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l'angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m'exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l'idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d'idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l'amor a la pau i el desig d'independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu». (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

«Quan et trobes a tu mateix del mateix costat que la majoria, és que ha arribat el temps de la pausa i de la reflexió». (Mark Twain, 1835-1910, escriptor i periodista nord

americà).

«L'home magnètic és atent, amable, polít, afectuós sempre i amb tothom, no pas per motius egoistes, cosa que és ràpidament descoberta, sinó perquè ha convertit aquesta casta de conducta en principi i li és una mena de segona natura. Té un bon somriure, una paraula amable i una cordial encaixada de mans per a tothom. No es mostra mai indiferent als patiments que l'envolten, ans hi té sempre un mot de conhort amant. Té una frase de simpatia per al qui es troba en qualque entrebanc. I té el do de fer sentir als altres que es troben sempre a la mateixa alçada en què ell es troba; com si la qüestió de superioritat o d'inferioritat no vingués gens a tomb en llurs mútues relacions». (H. A. Parkyn)

«Asseguda, escoltant Larkin, m'adoní que em trobava en presència de quelcom que ni de casualitat havia vist abans, més a prop d'alguna força primigènia que no pas d'un home: un huracà, una onada de la gran tempesta, l'ímpetu de la vida en primavera i la marcida alenada de la tardor, tot semblava emanar del poder amb què parlava. Pareixia com si la seva personalitat prengués, assimilàs i engegàs cada emoció que correnia la munió que l'envoltava, cadascun dels seus patiments i alegries que havien sentit, expressat i santificat. La gran força elemental present en totes les gents se n'havia endinsat en sa natura per sempre més... Aquesta força canvià màgicament la vida dels treballadors dublinesos...» (Constance Markiewicz, escriptora polonesa de les primeries del segle, en parlar del cap sindicalista i independentista irlandès).

«Un geni és qui en cada moment pot expressar en actes els seus pensaments». (Teofil Gautier).

«L'artista de debò no realitza les seves obres per al públic, prefereix fer un públic per a les seves obres». (Jacinto Benavente).

«L'art és llarg, la vida curta; el judici difícil, vianant de l'ocasió». (Johann Wolfgang Goethe, 1749-1832, escriptor alemany).

«L'art no ensenya res tret del significat de la vida». (Henry Miller, 1891-1980, escriptor estatunidenc)

«L'art de debò manca d'ironia. La ironia distància l'autor del seu material. La ironia és un producte de quelcom. No és la raó per a fer quelcom. La ironia és un tret barat». (Rober Altman)

«L'ésser; de tot bell art, de tot gran art, és la gratitud».

(Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany)

«Quan revisem aquests més alts plaers mentals -la literatura, l'art, la música, la religió i la filosofia- ho veiem, que l'intel·lecte hi juga un paper menor en comparació als sentits i als sentiments».

«No puc pas entreveure cap altra raó per a l'existència de l'art, i de la poesia, i de la religió, sinó quan tendeixen a restaurar-nos en una visió fresca i un encís més emocional i en el més vital sentit de la vida». (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora sinonordamericana, a «La importància de Viure»).

«En l'art tot allò que és desfici és moridori i sols la serenitat és immortal».

(Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster)

«La modernitat perpètua és la mesura de mèrits en qualsevol obra d'art».

(Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, pen-

sador i polític nord-americà)

«L'art suprem és una declaració tradicional de certa veritat heroica i religiosa, transmesa de generació en generació, modificada per genis individuals, però no abandonada mai». (William Butler Yeats, poeta irlandès, premi Nobel de Literatura del 1923)

«La vera obra d'art és tan sols una ombra de la divina perfecció». (Michelangelo Buonarroti, 1475-1564, gran artista del Ple Renaixement italià)

«...els pensaments més reeixits han d'anar com brodats dins l'obra, com formant-hi un sol cos». («El Satiricó», segle I, d'en Petronius, "arbitrarius elegantiarum" a la cort de Neró).

«Sols un risc real demostra la realitat d'una creença» (C. S. Lewis, professor evangèlic de Literatura Anglesa).

«L'ull que tot ho guaita no veu el seu esguard. Ningú no ha vist Déu. Car en tot esguard és Déu qui veu». (Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, a "Principis del retorn a l'evidència").

«Allò que en diem caràcter és una força reservada que actua directament per presència i sense mitjans. És concebuda com una certa força indemostrable, un tret de família o de geni pels impulsos del qual hom es guia, però que no en pot ensenyar consell». (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador nord-americà)

«El caràcter que persuadeix és el caràcter del qui parla, no el seu idioma».

(Menandre d'Atenes, 324-291 a. C., comediógraf grec partidari d'un realisme optimista).

«La vera prova de caràcter no és pas quantes coses sabem fer, sinó com ens comportem quan no sabem què fer». (John Holt)

«La darrera mesura d'un home no és on és dempeus en moments de conhort, sinó on rau dret en moments de repte i controvèrsia». (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afro-americà, cap del moviment pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la Guerra del Vietnam, assassinat per la màfia del complex militar-armamentista).

«L'esperit de cada ésser és fet palès als ulls i en cada moviment i gest del cos. El nostre aspecte, les nostres paraules, actes, no són mai superiors a nosaltres mateixos, car l'ànima és ca nostra, els nostres ulls les finestres i els nostres mots missatgers». (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès)

«Gairebé tothom pot resistir l'adversitat, però si voleu provar el caràcter d'un home, doneu-li poder». (Abraham Lincoln, 1809-1865, estadista estatunidenc abolicionista).

«Em sembla ser la millor prova d'una disposició evangèlica que les persones no s'enfellesquen quan els retreuen quelcom i tinguin una caritat cristiana pels qui, malalts, ho mereixen». (Desiderius Geert Geertsz, Erasme de Rotterdam, 1466-1536, filòsof i teòleg humanista holandès, a «Els Col·loquis»).

«El caràcter és una voluntat forta, dirigida per una consciència tendra». (Aldous Leonard Huxley, 1894-1963, escriptor anglès).

«El caràcter és un derivat, produït en la gran fàbrica del deure quotidià». (Woodrow Wilson, president dels Estats Units durant la Primera Guerra Mundial, artífex de la independència nacional de multitud de nacions europees, com ara Polònia o els estats bàltics).

«La realització del sentit propi, el més

pregon possible, però sempre personal, és la sola fita de tota vida individual». (Hermann Alexander von Keyserling, 20.7.1880 a Livònia, Imperi Rus-26.4.1946 a Innsbruck, Àustria; filòsof i científic alemany)

«L'important no és pas el que ens fa el destí, sinó el que nosaltres en fem». (Florence Nightingale, feminista i infermera britànica, 1820-1910).

«Els grans esperits han trobat sovint l'oposició violenta de les ments dèbils» (Albert Einstein 1879-1955, físic americà i matemàtic, Premi Nobel de Física 1921).

«On no hi ha esperança, no pot haver-hi esforç». (Samuel Johnson, crític i escriptor britànic).

«El tamany de la persona és la seva decisió de ser més fort que no pas la seva condició». (Albert Flat-nosed).

«Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols quelcom de viu pot anar contra corrent».

(Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor catòlic anglès).

«No exercir pas tot el poder del qual hom disposa és suportar el buit. Ço és contrari a totes les lleis de la natura: sols la gràcia hi arriba». («La gravetat i la gràcia», Simone Weil, 1909-1943, franco-jueva i pensadora mística cristiana, sindicalista i feminista).

Las palabras que no van seguidas de hechos, no valen nada. (ESOPO)

Actuar enérgicamente, en forma suave. (CLAUDI ACQUAVIVA)

Actuar no siendo emocional, pero pudiendo expresar emoción. —Kate Reid

Nuestro gran negocio es no ver lo que queda oscuramente a una distancia, pero hacer lo que queda claramente a mano. —Thomas Carlyle

Las acciones de hombres son los intérpretes más buenos de sus pensamientos. —John Locke

Los periodo de tranquilidad raramente son prolíficos de logro creativo. La humanidad tiene que ser avivada. —Alfred North Whitehead

Piense como un hombre de acción y actúe como un hombre de pensamiento. —Henri Bergson

«No hay ninguna calamidad que una gran nación puede invitar que iguale que sigue una sumisión supina para hacer mal y injusticia. —Grover Cleveland

La tiranía de un príncipe en una oligarquía no es tan peligrosa al bienestar público como la apatía de un ciudadano en una democracia». —Montesquieu

«La cosa más bella que podemos experimentar es lo misterioso. Es la fuente de todo el verdadero arte y toda la ciencia. Aquel para quien esta emoción es extraña, que no puede hacer una pausa para preguntarse y quedarse extasiado en temor, es tan bueno como un muerto: sus ojos están cerrados.»

«El mundo no está amenazado por las malas personas, sino por aquellos que permiten la maldad». Albert Einstein (1879-1955), Físic i matemàtic judeoalemany nacionalitzat nordamericà, Premi Nobel de Física 1921.

Yo no digo que todos nosotros hemos de portarnos mal, pero tenemos que parecer como si pudiéramos. —Orson Welles

Como regla, no hay ninguna manera más segura para la aversión de la gente que comportarse bien donde ellos se han comportado mal. —Lew Wallace. Ω

Carta oberta al batle de sa Pobla

Hola Jaume! Com va la vida? Com be recordaràs, el dia 24 de juliol, jo estava dins el Bar cas Cotxer engolit una consumició. Vares entrar i em saludares. Jo no vaig contestar perquè no vull salutació teva, ni perdre darrera tu les manades pel rostoll, ni el temps darrera tu ni gastar saliva de bades. Tot això t'ho dic per lo malament que t'has comportat amb mi. Tal és el menyspreu que te mereixies.

El dia que tu hauràs remeià tot el mal que m'has fet a mi a altres persones pobleres que no és necessari anomenar i expliques el mal que has

ocasionat fil per randa i amb tota claredat a la gent poblera, llavors, tal vegada s'ase farà una mula i serà jo el primer en saludar-te. Si no ho fas així, tu a ca teva i jo a ca meva i els cans i cuses a son Coll, com be diu un famós personatge i excel·lent periodista pobler.

Te valgui l'avís de bon mirall, te servesqui de lliçó i aprenguis llum de na pintora i no tornaràs a travelar amb la mateixa pedra. Amb tot això et vull recordar que només has trobat allò que t'has cercat. Que m'entens Jaume?.

Guillem Crespí Coll

Una de cultureta

«RICARD COLOM» <colomtaube@hotmail.com>

M'HA ARRIBAT AQUEST EMAIL:

Suara escrivia a l'A. i li parlava de tot això dels atemptats. Ell diu que no li fa res que cremin el pentàgon, que ells són els més terroristes. Jo ja li he explicat que els integristes islàmics són superperillosos, i que per ells tots els occidentals (capitalistes, comunistes, anarquistes...) som la mateixa merda.

Avui han atemptat contra els USA, però Andalusia i Catalunya també són objectius dels radicals islàmics. Els demòcrates de debò sempre condemnem els excessos de la nostra gent cristiana (colonialisme, inquisicions, etc.), i no té cap sentit que no condemnem ara el terrorisme islàmic. Com veuràs a la revista integrista granadina que et faig arribar, els comunistes són pura merda occidental als seus ulls. Un dia d'aquests estavellaran un avió sobre el Camp Nou atapeït de gent, i els anarcoestalinians catalans ho celebraran.

Fa poca jo escrivia que la història no s'atura, que avança ens agrada o no, que la fi de la història no arribarà mai, i avui les meves teories han quedat confirmades. Qui podia imaginar fa unes hores que passaria tot el que ha passat?, ningú, però ha passat. I qui sap, igual d'ací a un mes estem en guerra, com als Balcans, mai no se sap què pot passar, però les coses passen, res no és etern en aquest món.

Els blocs de poder, els blocs macropolítics, un cop caigut el mur de l'est, torna a redefinir-se geostatègicament com ho va fer a l'Edat Mitjana: en base a la religió. Món cristià contra món islàmic. Com escrivia fa poca, la política no és un pilar fonamental de la història, la religió sí.

I davant aquesta redefinició dels poders mundials, on queden els progrèpihos occidentals?, en el bàndol dels integristes islàmics?, ja m'agradaria veure les nenes «progre-folladores» occidentals amb el vel islàmic tot obeint les ordres del marit i parint un fill cada any, a caseta rentant plats. Els comunistes i anarquistes, o es

posen del bàndol cristiano-occidental, o acabaran amb els talibans tot llegint l'Alcorà i pregant cinc cops diaris cap a la Meca, si no volen ésser futejats i cremats per heretges ateus.

M.

Afegitò de la meva garbera: Al'acte de Lluís Llac de la Diada han fet una declaració contra els atemptats als EEUU i els progrèpihos anarcostalinistes hi han xiulat. En una paradedeta plena de gorres amb falces i martells i estels roigs els he demanat si no en tenien una amb la cara de n'Stalin i el lema «Viva la burocràcia». Per ser antiamericans són capaços de qualsevol cosa. Han perdut el sentit de la proporció, i la gent corrent del carrer ja s'ho olora.

Sembla que els catalanistes hem de ser solidaris amb tot lo món, Belutxistan inclòs, i salvar tothom, sense salvar-nos nosaltres mateixos ni que ningú no se solidaritzi amb la nostra causa: als ulls d'aquests colonitzats els catalans sols som infrahumans que només hem de fer de catifa on uns altres es torquen les sabates.

I mentre els espanyols sempre fan pinya amb la raó d'Estat i són centralment espanyolistes, els catalans sols som perifèricament catalanistes i sovint ni això. Sembla que si no ets anarcostalinista ja automàticament et qualifiquen de fatxa. No tens ni el dret teòric a ser catalanista d'ample espectre (per un elemental sentit d'Estat i de reconstrucció nacional), o genèric (o fins i tot de centre o de centredreta, si vols o ho creus així).

Llastimosament els qui es troben en un ghetto social són aquests radicals cridaterralliers, trencavidres i espantaàvies que faciliten la infiltració policial i la repressió, ja que donen una imatge molt extremista (amb looks excèntrics, crits per un grup terrorista autodissolt, etc.) alhora que són políticament totalment ineficaces: tot un sospitós «xollo» per a la colonització espanyola que ens extermina, i per fer creure que la independència és patrimoni d'una mena de khmers roigs catalans.

Correu electrònic

Moltes gràcies senyor dels Estels

Pere Mateu i Palmer <gatanegrona2000@yahoo.es>

Senyor Mateu Joan i Florit:

Com pot comprovar sabem el seu nom i cognoms (o llinatges com deim erròniament a Mallorca) i la veritat és que mai de la vida pensaven que «L'Estel de Mallorca» que vostè edita i dirigeix amb tant d'encert publicaria l'e-mail que vos enviaren el passat 26 d'agost. Per tant vos tornam repetir, Moltes gràcies Senyor de l'Estel.

Complit aquest deure d'agraïment li hem de dir que per contra no ens agrada ni poc ni molt un missatge que vos envià un tal Enrico Dante on es parla irrespectuosament de Sa Altesa Reial la Infanta Dona

Helena de Borbó i Grècia. Ja sabem que vostè és un defensor extrem de l'ús de la llibertat d'expressió i que ha publicat el nostre missatge tot i

no combregant amb el nostre punt de vista; però creiem que tot té un límit. El que vostè no li agrada i no simpatitzi amb el Rei d'Espanya i la seva família; la realitat és que a l'hora d'ara Don Joan Carles de Borbó és el cap de l'Estat del país al qual es troba, actualment incorporada, la nostra benivolguda roqueta mallorquina.

Vostè com a home intel·ligent i de seny que és ho entén perfectament. Nosaltres simplement l'advertim en interès seu i l'avisam que no entrarem en polèmica si vostè o algun col·laborador seu antimonarquic replica aquest o l'altre missatge.

Amb un visca Mallorca i el rei Joan Carles I! ben fort vos saludam. Pere Mateu i Palmer 18 de setembre de 2001.

Apocalipsi? (email rebut)

<colomtaube@hotmail.com>

Jo no sé pas si aquest és el començament de l'Apocalipsi o no, el que sí queda clar és que canviaran moltes coses. L'OTAN i els exèrcits convencionals no podran acabar mai amb l'integrisme, car per fer atemptats d'aquesta mena no calen molts activistes, de manera que sempre existiran uns centenars o milers de persones disposades a fer bestieses com les de l'altre dia. Jo crec que s'està tornant a l'equilibri de poder existent durant l'Edat Mitjana, quan el món conegut estava dividit entre el cristianisme i l'Islam. Un cop caigut el mur de l'Est, torna reapareixer la vera realitat amagada.

Trobo especialment greu les reaccions de sectors esquerrans, especialment dels independentistes.

L'integrisme islàmic també va contra el comunisme (al qui acusen de promoure l'ateisme). En un món controlat pels integristes islàmics, els comunistes serien durament reprimits, i els esquerrans assassinats. Les noies progres, haurien de tapar-se la cara, pregar cinc cops al dia en àrab mirant cap a La Meca, i quedar-se a casa sense poder fer vida social. Potser aquest és el món que els agrada als comunistes antiamericans?, no saben que els integristes islàmics són pitjors que els americans? El articles que reproduïen els integristes de la revista País Islàmic són força aclaridors: masclisme salvatge, antisemitisme, odi a tot allò Occidental (incloent-hi el comunisme).

Alguns esquerrans diuen que hi ha molta hipocresia en els tractaments informatius, que hi ha morts de primera i de segona. Certament, el tractament informatiu mai no és just, però ací entren els mateixos esquerrans, que també tenen morts de primera i de segona. Quan un etarra, un musulmà o un okupa és reprimat, s'esquincen els vestits, però quan els cristians són reprimits als països islàmics aleshores callen i no ho denuncien. Son més hipòcrites que aquells a qui denuncien. No sé si t'haurà arribat la revista islàmica, però a ben segur li trauràs molt de suc. Ara he trobat el número 1, i és tan fanàtic com el dos. En aquest primer número, a l'editorial, els integristes diuen que aquells asturians i gallecs que fan casals a Amèrica són provincians (?), és a dir, el mateix que diuen els espanyolistes. També s'hi parla, a la revista, d'una coalició entre els USA i els comunistes per tal d'acabar amb l'islamisme; què n'opinaran els comunistes d'ací que tant aplaudeixen als inte-

gristes? Per als integristes, els USA i els comunistes són la mateixa merda. Al l'Afganistan, ara jutgen cristians alemanys, americans i australians, que hi eren fent ajut humanitari; aquests integristes no tenen vergonya!, totes les ONG's haurien d'eixir d'Afganistan, i deixar-los abandonats a la seva sort, car allà ara campa Satan.

El món occidental no ha d'acceptar que aquests nazis (recordem l'imam de Sabadell que aplaudí l'Holocaust que feren els nazis)li facin xantatge. Els talibans destruïren les estàtues de Buda, i si governen el món, destruïran les estàtues d'en Rafel Casanova, en Macià o en Companys; així com tot el nostre patrimoni artístic i religiós (esglésies romàniques, etc.).

Els integristes són racistes. No dubten en assassinar un munt d'occidentals per tal d'aconseguir els seus objectius satànics. Si tan oprimits estan, per què no segresten un avió ple d'àrabs musulmans i l'estavellen contra el palau real del monarca d'Àrabia Saudí, aliat dels americans?, doncs no ho faran, senzillament, perquè no volen matar membres de la «raça superior» àrab. Els catalans, americans, colombians... no valem una merda als seus ulls, són ésser inferiors. Què passaria si els catalans segrestàrem un avió marroquí ple d'àrabs musulmans que anaren en peregrinació a La Meca i l'estavellàrem contra un edifici marroquí ple de gent, tot argumentant que els àrabs ajudaren en Franco a ocupar Catalunya durant la guerra (la famosa Guàrdia Mora)?, què n'opinarien els musulmans i els comunistes?, estaria justificada aquesta acció?

Ja n'hi ha prou que els cristians siguin reprimits als països musulmans i que els hipòcrites comunistes callin!, personalment ho tinc clar: o els musulmans no-integristes ajuden a detenir l'avenç de l'integrisme islàmic i reconeixen els seus drets als cristians dels seus països, o si no el millor serà fer una nova croada contra el món islàmic per protegir els cristians que viuen als països islàmics. Ull per ull, i dent per dent; que això ho entenen molt bé els musulmans. Per altra banda, aposto per la promoció d'energies alternatives al petroli, per tal de deixar de comprar petroli als països àrabs, i abandonar-los a la seva sort. Animo, per últim, al poble hebreu a reconquerir els territoris que per dret històric els pertanyen. Si els llocs sagrats cristians estan sota control d'Israel estaran més protegits que no pas si estan controlats per talibans satànics. M.

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

Xirinacs i la lluita per la independència dels països Catalans

Miquel López Crespí

El 17 de novembre del 1978 el PSM realitzava un míting per a remarcar les mancances democràtiques de la Constitució que els partits promonàrquics i procapitalistes -amb l'ajut de tots els mitjans de comunicació i la banca- volien fer aprovar

Lluís Maria Xirinacs i Damians va néixer a Barcelona el 6 d'agost del 1932. Va exercir de sacerdot a les Escoles Pies des del 1954 a 1963 i en la pastoral parroquial, de 1963 a 1973, als bisbats de Solsona i Vic. Va menar lluites socials des del 1962 i romangué a la presó del 1973 al 1975. Des del seu inici (1971) Lluís Maria Xirinacs participà activament en l'Assemblea de Catalunya (Principat) i va ser elegit senador per Barcelona en les primeres eleccions posteriors a la mort de Franco. Intervingué decisivament en la llarga i intensa lluita que acabà arrancant l'amnistia per als represaliats del règim franquista, el 1977. També participà -molt críticament- en la confecció de la nova Constitució espanyola aprovada el 1978 i en la de l'Estatut del Principat de Catalunya, aprovat l'any següent. Bons amics d'ençà els temps que vengué a Ciutat -convidat pel PSM- a fer campanya en favor de l'abstenció en el referèndum constitucional, em deia fa uns anys (carta de 1 de novembre del 1993): «Darrerament m'he dedicat a la investigació econòmica, social, política i filosòfica -tot plegat. També m'he anat dedicant a la lluita per una democràcia participativa escamotejada al poble en la nova legislació oficial».

El 17 de novembre del 1978 el PSM realitzava un míting per a remarcar les mancances democràtiques de la Constitució que els partits promonàrquics i procapitalistes -amb l'ajut de tots els mitjans de comunicació i la banca- volien fer aprovar. En el míting, presidit per la quadribarrada i la ikurrinya, intervengueren Joan Perelló, Jaume Obrador (de la majoria d'OEC en procés de convergència amb el PSM), Climent Garau, Sebastià Serra i en Xirinacs. Segons infor-

mació de J. R. a *Última Hora* (18-XI-1978), Xirinacs es demanava: «Cómo puede defender un partido socialista una constitución que impone el sistema económico capitalista; cómo puede un partido catalanista pedir el 'sí' en el referéndum, si la constitución niega el derecho a la autodeterminación de su pueblo...».

La nostra revista (vegeu *Mallorca Socialista* de gener de 1979), una vegada finit el Congrés d'Unitat del PSM amb els comunistes de les Illes (OEC), explicava el gran èxit de públic que tengueren a Ciutat, Inca i Manacor els nostres mítings pro abstenció en el referèndum.

Com explicava molt bé *Mallorca Socialista*: «Malgrat la campanya de silenci i desinformació a què va ésser sotmès el partit, es pot dir que la resposta del nostre poble, tant a Ciutat com a la part forana, a la crida del nostre partit fou entusiasta i amb una assistència massiva, com ho proven les fotografies que publicam. Si ens volen fer callar tenen feina per estona».

No hi havia dia que els gasetillers a sou del poder, els periodistes servils, no atacassin el PSM per qualsevol motiu. Si, temps enrere, l'excusa per a dir que el socialisme nacionalista era una agrupació de folls i d'il·luminats era no haver volgut ésser absorbits pel PSOE

L'amic Lluís M. Xirinacs, el benvolgut i aferrissat combatent pels nostres drets nacionals i socials (a qui vaig conèixer en els anys setanta, en temps de la meua militància en el PSM, com explic en *No era això: memòria política de la transició*), i autor de tres famosos i imprescindibles llibres per a qui vulgui conèixer a fons la història de la transició al Principat (*La traïció dels líders*, volums I, II i III editats per Llibres del Segle) ja havia presentat *No era això* (pel seu compte!, això sí que són amics!) a Argentona (Baix Camp). Ara, unificant esforços (El Jonc, Endavant, el Centre de Documentació «Arran»...), es tractava de promo-

cionar-lo una mica més a la mateixa Barcelona. Aquest va ser el motiu del viatge al Principat: tornar petar la conversa amb l'admirat amic, exemple d'intel·lectual català compromès, el company de lluita per la llibertat dels oprimits Lluís M. Xirinacs.

Era a finals dels anys setanta. Aleshores jo militava en el PSM. Les provatures de criminalitzar el partit dels nacionalistes d'esquerra a finals de l'any 1978 eren permanents. No hi havia dia que els gasetillers a sou del poder, els periodistes servils, no atacassin el PSM per qualsevol motiu. Si, temps enrere, l'excusa per a dir que el socialisme nacionalista era una agrupació de folls i d'il·luminats era no haver volgut ésser absorbits pel PSOE, en aquest moment ho era la unitat amb els comunistes (OEC), amb els homes i les dones que havien portat a coll la lluita antifranquista, amb gent que sabien no cedir ni una coma dels seus principis en defensa del socialisme, en defensa del dret d'autodeterminació dels Països Catalans, en la lluita antiborbònica.

Però la histèria s'anà accentuant en les setmanes anteriors al referèndum constitucional, quan es va veure clarament que el PSM faria campanya per l'abstenció i continuaria lluitant per una Constitució autènticament democràtica. Els mítings de Xirinacs foren considerats «apologia del terrorisme». *Diario de Mallorca* del 22 de novembre del 1978 publicava una nota amb els titulars «Ante la que-rella por 'apologia del terrorismo' el PSM-PSI sale en defensa de Xirinacs». Aleshores, qualsevol crítica als pactes secrets entre UCD, AP, PCE, PSOE, PNB i CiU per a barrar el pas a la independència de les nacions oprimides o en defensa del socialisme, o en favor de la República, eren considerades com a absurdes lluites antisistema de partits amb vocació marginal. El que no era «marginal» per als servils, era acceptar totes les limitacions antidemocràtiques dels hereus del franquisme i els qui els anaven al darrere. Tots aquests esperits d'esclaus no podien entendre la ferma

posició de principis en defensa de la llibertat, la república i el socialisme autogestionari expressat pel nostre partit.

Un tal E.J., des del *Diario de Mallorca*, criminalitzava l'esquerra nacionalista i socialista en titular les seves informacions: «Xirinacs: las Cortes siguen siendo un Parlamento vertical. El senador catalán manifestó que no comparte el terrorismo, aunque lo comprende».

«Grup proper al terrorisme», «marxista-leninistes radicals», «il·luminats que rebutgen una Constitució democràtica, la unitat amb un partit seriós com el PSOE»...

Però els gasetillers a sou dels franquistes reciclats no podien amagar que la nostra abstenció anava dirigida envers una Constitució que consagrava -i consagra!- l'Estat espanyol com a estat centralista i opressor de les nacions que hi romanen integrades per la força, el poble de les quals no pot decidir lliurement per ell mateix el seu futur. La Constitució es fonamentava -i fonamenta- en la «indisoluble unitat de la nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols». Els servils volien que, amb els ulls clucs, acceptassin aquestes i altres mancances democràtiques. Evidentment, la nostra tasca va anar encaminada en direcció contrària: explicar al poble el que és una vertadera i autèntica Constitució democràtica.

En el fons, el preu que la burgesia i el franquisme reciclat posaren a l'«esquerra» amnèsica i pactista per a fruit de sous i poltrones institucionals va ser precisament aquest: desactivar la càrrega de lluita anticapitalista i per la independència nacional

Ara, quasi un quart de segle després dels esdeveniments que comentam, ens hem tornat a trobar amb l'amic i company de lluites, Lluís M. Xirinacs. Particularment volia valorar de prop aquesta revifalla del nacionalisme marxista, dels grups revolucionaris de

tendència esquerrana que han sorgit com a bolets en tota la pell de la nostra terra. Sortosament, com dèiem una mica més amunt el «panorama» polític del Principat ha anat mudant per a bé. Durant uns anys, després de l'embranchida revolucionària i antisistema de la transició (augment del protagonisme de la classe obrera i dels sectors populars, lluita anticapitalista, recuperació de la memòria col·lectiva del nostre poble) els pactes i les traïdes de la transició portaren una greu desmobilització entre el poble i sectors d'avantguarda cultural i política. En el fons, el preu que la burgesia i el franquisme reciclat posaren a l'«esquerra» amnèsica i pactista per a fruit de sous i poltrones institucionals va ser precisament aquest: desactivar la càrrega de lluita anticapitalista i per la independència nacional.

«Miquel López Crespí ressuscita aquella literatura política vigorosa dels anys trenta on al pa se li deia pa i al vi, vi. Se situa nítidament del costat dels oprimits, individus i nacions» (Lluís M. Xirinacs)

En la presentació de *No era això: memòria política de la transició* feta a Barcelona el 19-V-01, Xirinacs digué:

«En una societat normalitzada, amb forta tendència al pensament únic i amb el costum d'emprar un discurs políticament correcte, un llibre com el de López Crespí [*No era això: memòria política de la transició*, Edicions El Jonc 2001) no pot tenir acolliment fàcil i massiu. Llegia fa unes setmanes a l'AVUI una crítica que el desqualificava perquè hi trobava a faltar matisos. 'Tot-deia-és blanc o negre; la gent, bons o dolents'.

'No hi estic gens d'acord.

'La societat tan «matisada» que ens ha tocat de viure, només ens dona una «sopa boba», un «centre polític» a on totes les forces polítiques electoralistes volen convergir per obtenir un sac curull de vots d'uns electors degradats per una llefiscosa publicitat massificadora. Com per vendre cotxes.

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA
VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P ! !

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

'Miquel López Crespí ressuscita aquella literatura política vigorosa dels anys trenta on al pa se li deia pa i al vi, vi. Se situa nítidament del costat dels oprimits, individus i nacions. Té el mèrit de plantejar les dues coses juntes. Supera la nefasta divisió històrica entre llibertaris i nacionalistes. Dóna per suposada la condemna dels opressors de les dues menes. I, sobre tot, esmerça el gran esforç per desmascarar les falses esquerres socials i nacionals.

'Tot amb dades fefaents, incontrovertibles. Quina falta feia un llibre així! L'escriu des de la seva perspectiva mallorquina. Això també omple un buit important. Ja voldria jo conèixer algun llibre semblant des de l'òptica valenciana! Perquè, deixeu-m'ho dir, el meu llibre *La traïció dels líders* és redactat només des de l'an gle del Principat de Catalunya.

'Més qualitats. Ell, a més d'un gran intel·lectual amb un bagatge bibliogràfic i una producció de llibres propis envejable, a més d'un gran periodista col·laborador prolífic de la premsa, és des de l'inici de la seva joventut un lluitador tenaç en el terreny dur de la praxi política, més de base i més compromesa. També fou represaliat pel franquisme. I, en aquest terreny alhora difícil i arriscat, mostra una rara virtut. Evita exitosament les baralles internes, les rivalitats estè-

Dos històrics de la lluita per l'alliberament nacional i social de Catalunya: Lluís M. Xirinacs i Miquel López Crespí. Aquests dos intel·lectuals catalans fa més de trenta-cinc anys que lluiten de forma permanent per la independència i el socialisme.

rils i nefastes tan monòtonament abundants entre els grups en lluita des de l'esquerra i el nacionalisme. La seva magnanimitat sobrevolà les misèries induïdes per l'opressor prepotent en la barroera

marginació a què són sotmesos.

'Una altra qualitat, al meu albir, que eleva el seu llibre sobre la transició per damunt del meu llibre esmentat, és el tractament a fons del front obrer en lluita. Irònica-

ment parla del pas de la democràcia de l'any 1976 -el moviment popular era irresistible- a la dictadura dels nostres dies tan normalitzats. En aquell any, per exemple, si l'Assemblea de Catalunya

convocava un acte reivindicatiu cada mes, el món obrer en convocava un cada dia. En aquells temps, la lluita obrera prengué una embranzida inimaginable avui. I el nostre autor n'és actor i testimoni fidel.

'Defectes? Un de destacable. Les moltes repeticions, imagino, degudes a què aquest llibre ha estat confegit ràpidament com un recull d'articles, en origen separats, cadascun formant un tot complet. La vivesa del comentari periodístic i la seva permanent activitat, més enllà de paraules i escrits, excusa aquest punt negatiu.

'Els grans temes subjacents a la seva crònica reflexiva? Rupturisme revolucionari contra reformisme continuista. Consellisme i assemblearisme territorial. Supració del capitalisme. Republicanisme contra monarquia. Antifeixisme. Aurodeterminació dels pobles. Democràcia directa. Tots ells assignatures pendents encara avui.

'El lector que vulgui viure la reflexió i l'acció necessàries per a l'alliberament de la humanitat té a les mans un llibre que el guiarà sense trampes. El mercadeig prospera enmig de la confusió. L'honestat, en la claredat. Una prova és que el llibre s'està editant, venent, presentant, llegint i aplicant amb entusiasme en els medis juvenils deserts dels nostres Països Catalans». Ω

FIRA DE SETEMBRE DE MANACOR

Na Caterina Miquel és la madona d'Entorn Natural, una botiga que està a la Via Majorica de Manacor. Juguetes de fusta i productes ecològics. Tel. 971 845 184

Fa 30 anys que n'Andreu Riera i na Magdalena Barceló regenten la botiga de Mobles d'Oficina i informàtica Grup Ofimàtic a l'Avinguda Salvador Joan de Manacor. Tel. 971 551 791

En Biel Oliver i la seva filla adoptiva Britt Muller van horticultura ecològica a la seva finca de son Fàngos de Manacor. Tel. 657 341 362

Fa mig any que na Magdalena i na Mica regenten el Bar Puigserver a l'Avinguda Mossèn Alcover de Manacor. Tel. 971 552 802

N'Antoni Ferrer, a qui veiem amb la seva dona Encarna, la seva filla Clara i la comercial Aisa, és el delegat de l'Empresa Sothis Nun de productes naturals: tes, perfumeria, medicaments, tintures essencials... El trobareu al 607 845 568

Fa mig anys que en Sion Llull ha obert el Taller de Pintures Llull devora la benzina de la carretera de Palma a Manacor. Amb una desena d'operaris pot envestir a qualsevol lloc de Mallorca. Tel. 971 845 121

FIRA DES SEQUER DE LLORITO

En Guillem Fiol amb sa filla Mercè anaren a la Fira des Sequer de Llorito d'on són naturals. Tel. 971 524 412

PUIGPUNYENT

Na Margarida Vidal és la madona jove del Forn Can Vidal a Puigpunyent. És l'únic forn del poble. Tel. 627 262 314

CALVIÀ

Fa 2 anys que en Pere Rullán va obrir la Immobiliària Cases de Calvià a l'Avinguda de Palma del poble de Calvià. Tel. 971 670 909

Neteja ètnica espanyola contra les nostres viles: dades concretes

ricard-joan <floridasimpson@yahoo.es>

NETEJA ÈTNICA ESPANYOLA CONTRA LES NOSTRES VILES: JA ÉS HORA DE DESENTERRAR ELS «DESAPAREGUTS» PER LA DICTADURA RACISTA ESPANYOLISTA.

Sé que durant la guerra de Successió, i també durant la dels Segadors, prou viles catalanes foren cremades i arrasades, sovint amb degollines i neteja ètnica: a la de Successió conec el cas de Xàtiva, Vila-real, Manresa, Terrassa, Lleida, St. Pol, Villahermosa del Río... A la de Segadors: Sta. Coloma, Binèfar, Casp...

Quina vila més coneixeu que fos arrasada pels borbònics a la Guerra de Successió?

També em vindrien bé dades concretes, com ara, el cas de Vila-real (Plana Baixa):

Vila-real fou arrasat el 12 de gener del 1706: El comte de las Torres, qui baixava amb el seu exèrcit després de fracassar en la presa de Sant Mateu (Baix Maestrat), se'n ve els dies previs cap a la Plana, on el partit pagesí i antifeudal maulet és majoritari, i pretén atacar Castelló, on «acudia toda la gente foragida y revoltosa; y que en caso de querer entrar en Castellón las tropas del Rey, naturalmente hubieran sucedido muchas desgracias, porque los advenedizos micaletes y voluntarios habrían intentado hacer frente a la tropa reglada; y ésta irritada... la hubiera entrado a la fuerza con estrago...» (Pare José Vela), però el comte vol arribar a València i no s'hi entreté. Tanmateix té problemes en passar vora Vila-real, vila maulet (n'Anglesola hi és el cap dels maulets, ara no n'hi queden, d'Anglesoles, es degueren exiliar cap a Àustria o Itàlia) i finalment l'atacà en una duríssima batalla al llarg de la vesprada.

«Después de una desesperada lucha entre los vecinos de Villareal, que eran partidarios del archiduque D. Carlos de Austria, y las tropas borbónicas al mando del Conde de las Torres, asaltan éstas la villa, pasando al degüello a los que pudieron, saqueando las casas y templos é incendiando la población. 272 heroicos villarealenses quedaron muertos en las calles, entre ellos 7 clérigos y 7 mujeres. Las tropas se llevaron más de 200 prisioneros... El convento de monjas dominicas fue también saqueado, del cual se llevaron 9 arrobas de plata de la comunidad y

de los particulares que la había depositado allí...». Hi lluiten des d'ancians a jovenetes, un capellà —mossèn Tomàs Cabrera—, des de l'escala de l'antic palauet del C/Major, matà a trets 30 soldats estrangers que calaven foc a les cases (això demostra un camí més la gran implicació de tot el baix clergat dels Països Catalans en favor de l'arxiduc i dels furs); una dona mata d'un cop de còdol el comte de la Rosa. Entre els borbònics moren més de 500 soldats (molts bascs, també castellans i segurament francesos), la qual cosa demostra el tremp i la ràbia del bàndol maulet. El poble queda quasi tot arrasat i cremat, d'on els ve el malnom antic de socarrats (jo encara l'he sentit dir popularment, però ja poc).

En la retirada, el comte de las Torres se'n porta més de 200 villarealencs presoners cap a Requena (la Castella fronterera), on sols n'arriben 145, potser assassinats per represàlies i males condicions. Són tancats dins el castell de Requena i, més tard, intercanviats per hostatges botiflers (de beautiful flower: el regne valencià arribà a tenir virrei aliat anglès, el general Peterborough; el «popular» Mamburí també era un general anglès d'aquesta guerra: Malborough, vencedor de Blenheim). Cal dir que de Requena és la perversa Maria Consuelo Reyna, la ultra catalanòfoba que, durant 25 anys, ha bombardejat el País Valencià amb els seus torpedes des de Las Provincias, i ara des d'un altre diari nou que han creat amb l'ajut dels seus valedors políticoeconòmics.

A banda de Vila-real, Xàtiva, Villahermosa del Río (Alt Millars), Sant Pol, Manresa... i d'altres viles catalanes foren cremades, arrasades i/o passades a coltell pels borbònicoespanyols, en episodis d'autèntica neteja ètnica (I això sense comptar destruccions parcials i saqueigs). Vosaltres en coneixeu algun cas més? Sé que n'hi ha unes quantes més. Fos interessant de fer-ne un llistat, donar-ho a conèixer, promoure agermanaments de viles catalanes socarrades per la tirania racista espanyola, etc.

També us hi adjunt un resum cronològic de la Guerra de Successió en perfecte anglès per tal que sia difós entre els vostres contactes internacionals, a fi d'internacionalitzar la nostra causa.

Sant Pol de Mar, a la zona mitja-alta de la comarca del

Maresme.

Sembla ser que els defensors de Sant Pol van ser especialment resistents a les tropes franco-castellanes, que reberen diferents ensulsiades en emboscades a la part alta del poble (Serrat d'En Mas). Fins i tot escamots de Sant Pol acudiren amb èxit a la defensa de la vila veïna d'Arenys de Mar.

Quan les tropes borbòniques entraren a Sant Pol s'hi rabejaren especialment, cremant-ho tot, i fins no respectaren l'església del poble, el campanar hi quedà derruït. I diu la llegenda que, en desaparèixer el bonic rellotge que allí hi havia, els botiflers se'n reien tot dient en to foteta «Sant Pol, quina hora és?». La resposta que tenien els bons Santpolencs era la mateixa que avui dia hem de tenir tots presents: «És l'hora de que Catalunya recuperi lo perdut».

Aquesta frase pot ser trobada avui al mateix poble en un emotiu monument que recentment s'hi va construir.

També et podria esmentar fets de Xàtiva, o de la sembla que invicta vila d'Arbúcies. Però segur que algú ho coneix més bé que jo.

Joel Català.

A la guerra dels Segadors jo conec: Palafrugell (arrasat pel terços castellans perquè sí), Tordera (amb l'assassinat de tota la família Fluvià), Riudarenes (on els terços cremaren l'església amb tot... i tothom qui havia refugiat a dins), Cambrils (on malgrat el pacte de rendició foren executats tots els defensors), i curiositats com la de Puigcerdà on l'exèrcit reial castellà, després de la guerra, va desmantellar una de les principals fortalises de la línia nord, i deixà Catalunya foradada, tal com es va veure als conflictes posteriors.

«Carrasclet».

La cançó original d'Els Segadors també parla del lloc, avui poble, de Riudarenes (La Selva) com un dels punts incendiats. Sé que a Arbúcies i a Olot hi van haver enfrontaments molt durs però amb resultat favorable als catalans.

Quim.

No sé si hi tindrà alguna relació, però els alcoians solen ano-

menar despectivament els seus veïns de Cocentaina (vila situada a uns 5 km d'Alcoi) socarrats. De tota manera, hi parlare amb uns quants historiadors de la zona i et mantindré informat

Josep.

Voldria informació sobre viles catalanes que foren cremades i arrasades, sovint amb degollines i neteges ètniques en especial sobre la població Villahermosa del Río.

El motiu del meu interès en especial és perquè la meua mare era d'aquesta població.

Paulí

Villahermosa del Río era una població fortament austracista, de parla aragonesa o catalana (llavors no s'hi parlava castellà). Fou destruïda pels borbònics l'any 1707. Això ho sé per un llibre editat per Bancaixa sobre història de les viles de la «provincia» de Castelló. No en sé gaire més, cerca en alguna referència d'història local-municipal.

Els dies 3, 4 i 5 de setembre de 1713 l'exèrcit borbònic va entrar a Terrassa. Estava format per un destacament d'un miler d'homes a cavall i entre 3.000 i 4.000 soldats a peu, molts d'ells francesos, comandades pel general don Feliciano de Bracamonte.

L'acompanyaven el duc de Pòpuli, capità general de l'exèrcit a Catalunya i el Coronel Pou de Jafre.

Alguns terrassencs, al veure l'arribada borbònica intentaren aturar-los a les portes de la ciutat, però, al veure que no podien frenar l'avenç filipista, s'amagaren alguns cap a dins de la vila i d'altres al convent de Sant Francesc. Durant la primera nit es comptaren una dotzena de ferits i una vintena de morts, disset dels quals van ser resistents terrassencs.

A les nou del vespre, els ocupants ja havien pres tota la vila, i començaren a saquejar i cremar algunes cases. En una d'elles hi trobaren el canonge i famós jurista Josep Deona, que havia estat jutge de cort de i que s'havia refugiat a Terrassa, per abstenir-se en el conflicte entre les dues corones. Els assaltants el trobaren malalt i al reconèixer-lo, el mataren a baionetades dins el llot, per que creien que no havia estat prou fidel al

rei Borbó.

Durant la nit uns soldats van entrar a l'església del Sant Esperit i van robar molts objectes que estaven allí dipositats, 50 quarteres de gra, una cinquantena de llençols i forces objectes de gran valor.

L'endemà dia 4, A part de cremar algunes cases més, aquell dia foren les esglésies de Sant Pere les que van patir els atacs. Allí hi van robar la custòdia amb el Santíssim Sagrament de l'Altar. Les formes sagrades ja no van aparèixer mai més.

El dia 5 van marxar al matí, després d'incendiar i saquejar algunes cases més.

La crònica de l'entrada, ocupació, saqueig i incendi de la vila de Terrassa es troba en una llibreta que duu per títol Llibreta de notas curiosas de Anton Rodó y Martinez trets de altre llibreta que li deixa un Amich. És una crònica signada pel Pare Garriga, era el predicador i guardià del convent de Sant Francesc durant aquella època. Està dataada del 1843. Es conserva en l'Arxiu Històric Comarcal de Terrassa. En la crònica del Pare Garriga s'esmenta que «ab tot, posaren foch en algunes cent y quatre casas de las quals lo dany considerable fou la meitat».

Segons una carta adreçada per la Vila a Jose Aparicio el 9 de gener de 1714, s'esmenta que «la vila ha padecido en el saqueo y quema de ciento y seis casas por las tropas del Mariscal Bracamonte». (Arxiu Històric Comarcal de Terrassa. Documents Històrics 1701-1716)

Un acte aixecada pel notari terrassenc Joan Puig reconeix que es van cremar totalment setanta-tres cases d'un total de dues-centes noranta cinc cases que té la vila. (Arxiu Històric Comarcal de Terrassa).

Una altra ciutat que patí les conseqüències d'haver estat al costat de la causa austracista fou Lleida; ja no us dic tot el que hagué de patir durant el setge de 1707, però quan entraren els felipistes ja en feren un gra massa, entre d'altres cremar l'església on estaven refugiades la major part de la població que no havien fugit, per suposat amb dones i criatures a dins, i a allò que avui és el Roser (reconstruït), on s'havien concentrat els ferits durant les conteses, foren literalment morts i tot seguit tiraren llurs cadàvers al riu, l'excusa fou que havien d'atendre els seus... T. Ω

El cop de puny de Déu?

colomtaube@hotmail.com

11 de setembre 2001.

«La realitat és un missatge xifrat del Da-sein» (Heidegger)

Qui s'hauria cregut mai un atac com el d'aquesta data. Fins i tot si Hollywood hagués fet un film així, l'haurien tatxat unànimement d'americanada patriòtica i de ment apocalíptica de sectari amb febre alta. I, tanmateix, ha succeït i és cert. Com per pessigar-se i donar-se galtaades a la cara.

Per què, de tot plegat, de la magnitud del desastre, i del xoc de civilitzacions, i de la greu inestabilitat política internacional que ennuvolen l'horitzó amb una grisor rúfola d'huracà?

I una qüestió quasi insidiosa i amb aparença surrealista: Per què tot just un 11 de setembre fou la presa de Barcelona, la caiguda d'Allende i l'atac islamista contra els Estats Units? Personalment jo no crec pas en les casualitats, sinó en el karma dels deutes de justícia amuntegats. Parlar de casualitats és un nivell inferior i malfeiner de comprensió humana.

L'Imperi espanyol de l'època de Carlos III i França ajudaren els Estats Units a independitzar-se d'Anglaterra. I això ho feren també amb catalans esclaus que combatien a les guerres del rei borbó.

També religiosos, damnats a pa i aigua si gosaven parlar llur llengua materna catalana, els quals (franciscans mallorquins) van fundar San Francisco i prou importants ciutats més de Califòrnia.

Els Estats Units, en l'època Nixon - un paranoic psicòpata programà amb el seu sinistre Talleyrand (Kissinger) el cop d'Estat contra Salvador Allende (11 set. 1973), substituït pel Dictador terrorista Pinochet, responsable de tantes morts i tortures.

El pare de l'actual president nordamericà, en Bush, bombardejà directament un país, l'Iraq, contra objectius civils. I bombardejaven, quan Johnson i Nixon, i amb napalm, el Vietnam, alhora, en una política certament molt cruel i sàdica.

Els Estats Units salvaren dues vegades les potències occidentals a les dues guerres mundials, a més de guanyar la Guerra Freda i promoure o acceptar la independència d'un munt de nacions esclaves arreu Europa després de la Primera Guerra Mundial (Hongria, Polònia, Irlanda, Txecoslovàquia, Estats Bàltics...) i de l'ensorrament de la URSS (desmembració d'aquest gegant i de Jugoslàvia).

Tanmateix no feren res per Catalunya, malgrat que prou catalans sí que arriscaren la vida per ajudar els aliats. Item més: acabaren donant suport el nostre genocida Franco per raons de geoestratègia internacional anticomunista. Els descreguts catalans que preferíem confiar en homes que en la Providència («Maleït l'home qui confia en l'home, però beneït qui confia en Déu», està escrit), sempre quedant-nos en el desert brulent.

El deute dels Estats Units amb Catalunya és de rellevància: a través del nostre esclavatge sota Espanya, a través dels abandons repetits de les potències europees i dels EEUU a la nostra pocasolta generositat, a través de les fundacions civils de la nostra gent...

Potser és per això, com un recordatori de l'Holocaust català i xilè, que la Providència ha permès que passàs en la mateixa data una catàstrofe de tals dimensions al rovell de l'Imperi, un Imperi on la gent certament és potser més cristiana i creient que no en uns altres llocs, i ha estat potser menys tirànic i prou més benigne que uns altres Imperis anteriors, però que destrueix el món i la natura, i que té una velocitat d'inèrcia imparabile per fer escolar les nacions pobres, amb el neoliberalisme salvatge d'avarícia, sota una misèria cada vegada més terrible, ben en contra de les paraules de les Escriptures. A Isaïes llegim: «Què penseu vosaltres que aixafeu el meu poble i bufetegeu les cares dels pobres?», diu el Senyor» (3:5). «Ai dels qui ajunten casa i una altra casa, i heretatge i més heretatges, fins a ocupar-ho tot!» (5:8). «Com va aturar l'opressor, com va acabar la ciutat cobejosa d'or!» (14:2-4). Però les 2/3 parts de la Humanitat són pobres mantinguts al fons del subdesenvolupament: cada dia moren unes 100.000 persones (de les quals uns 40.000 nins) per malnodriment. Mentrestant, cada minut, cents de milions són invertits en armament i cada any ingressa dins el volum global de diners mundials devers un 8% més de diners, provinents del blanqueig del gran narcotràfic i el tràfic d'armes, amplament aprovat a les fosques per tota mena de Govern i Bancs de tot arreu, ja que en trauen enormes guanys per a si mateixos.

«Que la taula parada se'ls torni una trampa, i allò que és el seu benestar, un parany!» (Psalm 69: 22).

«Salvarà els fills del pobre i esclafarà l'opressor» (Psalm 72:4). «Qui oprimeix (ashaq) el pobre (dal) insulta el Déu que el va crear; però qui afavoreix l'indigent (ébyon) fa adoració a Déu» (Proverbis 14:31). «La misericòrdia triomfa per damunt el Judici» (Jaume 2:13). De fet, al Sermó de la Muntanya, Jesucrist diu que Déu tindrà misericòrdia dels misericordiosos, i l'únic verset que Jesucrist repeteix als Evangelis més d'una vegada és Osees o Ausiàs 6:6: «Misericòrdia vull i no pas sacrifici, i que Déu sia donat a conèixer tal com realment és, millor que no pas tanta cerimònia».

Així començà i així descrivia Jesús (Jah-xua en hebreu, literalment: Déu salva) el seu ministeri, bo i referint-se a Isaïes i a Levític: «¿No serà pas, més aïna, aquest altre el dejuni que jo vull: deslligar els nusos de maldat, desfer les junteres del jou, despatxar en llibertat els aclaparats i trencar qualsevol jou? No serà compartir amb el famolenc el teu pa, els pobres sense llar rebre a ta casa? Que quan vegis un nu el cobresques, i del teu proïsme no te n'apartis?» (Isaïes 58:6-7). Vegeu també Isaïes 61:1-8.

«I santificareu l'any cinquantè, i pregonareu llibertat arreu la terra a tots els qui hi viuen; aqueix any us serà de jubileu...» (Levític 25:10). Vegeu també Levític 25:35-55. El Jubileu implicava alliberament d'esclaus i perdó de deutes socials, cada 50 anys: un mitjà de justícia social bíblica.

2ª Corintis 9:8-9. Puix que... «¿Fins quan jutjareu contra justícia afavorint la causa dels culpables?»

Defenseu els febles i els orfes, feu justícia als pobres i als desvalguts! Allibereu els indigents i els febles, arranqueu-los de les mans dels injusts!. Però ells no tenen seny ni enteniment, caminen a les fosques; fins els fonaments se la terra se somouen! «Doncs jo declar: Ni que siau déus, ni que siau tots fills de l'Altíssim, com qualsevol home morireu, caureu com han caigut tants governants».

(Psalm 82:2-5)

Pertot els fonamentalistes religiosos donen suport a governs immiseridores i cruels, sovint tecnofeixistes que aguanten Dictadors-titella al Tercer Món, que es dediquen desvergonyidament al massiu blanqueig de diners provinents de tota mena de tòrbols negocis (i dels grans: droga, escandalosos pressupostos militars i tràfic d'armament cap a països pobres governats per tiranies sanguinàries...), amb excuses de finançament de llurs col·legis i seminaris i la imposició a tota la societat de llurs punts de vista morals. Llegiu Apocalipsi 18: 15-16. El moralisme sense justícia no ve de Déu, ni tampoc no salva. «¿No sabeu que els injusts no tindran pas part del Regne de Déu? No us feu il·lusions!» (1ª Cor. 6:9). «No podeu servir Déu i les riqueses» (Lluc 16:13).

«Perquè l'arrel de tots els mals és l'amor als diners» (1ª Tim. 6:10).

La Bíblia -a diferència de la pecadriu tradició eclesiàstica- no cerca enteses per conveniències amb el poder temporal i amb la violència institucional; els profetes ho demostren a bastament.

Déu exigeix també Justícia. Ens cal col·laborar-hi, en un món curull de sofriment, per tal que l'Amor de Déu fluesca a través nostre.

I, tanmateix, que Déu hagi permès aquest cop tan brutal al cor d'Occident potser no és tan sols un càstig a la nostra embogida i genocida avarícia (no sols dels Estats Units, compte, que la cosa és ben general, i ni sols a Occident), és també un avís molt greu a tothom. Si així tracta la nació que té per menys dolenta per als camins del seu Amor -que és generalment molt lluny del nostre- i que per això li ha donat el cepetre de poder mundial, potser és perquè com diu la Paraula, el Judici comença pels de la pròpia casa i, si als qui El reconeixen els ha passat això, què no pot passar als que no El reconeixen...és un toc d'avís a les portes del abisme. Potser és com aquell qui molt estima i que, gelós d'una parella infidel, dona un cop de puny contra la paret i es fa ell mateix mal i sang per no fer-ne a la parella infidel la qual estima. Potser un gran cop de puny apocalíptic.

L'amor és així. Però és un amor a la vora de l'abisme.

Potser el Judici d'uns deutes insatisfets en dues dates de l'11 de setembre, de molts bombardeigs injusts i desproporcionats, de molta avarícia, des del Bush pare al fill, han dut reptant fins a aquesta catàstrofe. I aquest raonament meu, que és prou toynbeeà i prou nordamericà, els nordamericans me'l podrien entendre bé, perquè també n'hi ha que ens sentim nordamericà, malgrat ser esclaus catalans.

AJUDA EVANGÈLICA DELS PAÏSOS CATALANS. Ω

Actualitat

-Querido papá.- Què li poso? plaf!! hòstia a la dreta. és que no se que dir-li plaf hòstia a l'esquerra.- Mira que no sap ni tant si quiera parlar amb son pare!!.

Els temps canvien, i és per això que us recomano que quant en tingueu prou ple-gueu, ho deixeu per a demà.

Aquesta principalment va dirigida a Ibarretxe, més que res perquè jo crec que és una persona diguem-ne honesta no està feta malbé, com en Pujol, en Maragall etc.

Mire senyor Ibarretxe, que vostè no vulga saber res d'uns paisans violents o trobo molt bé, però vostè creu que jo hagi de trobar be que vostè vulga anar del bracet dels invasors genocides que sols busquen la desaparició dels pobles que no son castellans? això senyor meu encara és més repugnant que els criminals que usen la violència almenys això era el que em deia el meu mestre, ens deia que el delict de TRAÏCIÓ era el més repugnant de la capa de la terra.

Què vol que li digi, m'agradava més que no ara, això d'acceptar el FRANQUISME, anar del bracet amb els qui accepten al Rei, dels que accepten la bandera, dels que acceptem l'himne, en una paraula dels qui accepten l'herència FRANQUISTA, del «Atado y bien atado» que és una forma podríem dir d'assassinat dels que no som castellans, VOL COMPARTIR VOSTÈ TAMBÉ IXA GLÒRIA? amb els líders polítics abans esmentats? Potser vostè te cels d'ells? a CATALUNYA com no usem la VIOLENCIA les coses ens van de primera (nota vostè l'ironia?)... és molt més llarg, però vostè és intel·ligent i amb això ja en te prou!! CAURE MES BAIX IMPOSSIBLE !!

L'anunci de Canal Plus, és el SUMMUM del cinisme, resulta que hem d'estar orgullosos de compartir-ho tot, amb els altres, mesclar-ho tot ben mesclat, que el meu tresor estiga basat en la religió, la cultura, la llengua, les tradicions, la cuina, etc. resulta que no tinc cap dret a tenir-ho, està clar que un anunci així està dirigit als ROBOTS, AUTÓMATES, als ABORREGATS, etc., jo us pregunto....

-Escolti... fíer què no dieu que la riquesa i els tresors també s'han de compartir?

-Què diu aquest «memo» que li fassin 100 rentades de cervell» fins que entre en la bona raó de la majoria DEMOCRÀTICA!!.

Que els rics tinguin tantes riqueses, mentre hi ha humans que moren de FAM, SI, FAM, això no és RACISME? jo dic que SÍ que el vostre

RACISME, comparat amb el meu... és que no te punt de comparació, i aquests que necessiten els esclaus per fer-se més rics i poderosos....ja, ja callo... però NO!! em diuen RACISTA a mi que m'agradaria que obliguessin a tenir en la pròpia casa per cada 10 milions de patrimoni a un emigrant sense papers però... i si son d'ixos KAMIZAKES?)

Quant començarà en GARZON a detenir els TIRANS INVASORS

NEGRERS que estem patint, per posar-los a la presó? que els llops entre sí no es mosseguen... i per a que serveixen els tribunals INTERNACIONALS sols per donar pel cul als POBRES?

INTERNET TAMBE FA LA PUNYE-TA m'ha esborrat tota la resta.. Ω

Josep Casalta i Casanovas

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisoscatalans.org//tres>.

PERSONALS

Som na Tània i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tània

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanqueria, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53

Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensennansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Apunts per la nostra història menuda

24 juny 1618

Miquel Socies de Tagamanent, de Montuiri, compra en pública subhasta una quarterada de terra de Sant Joan propi de Sebastià Amengual alies Sicilo.

6 octubre 1609

Miquel Socies de Tagamanent ven un censal a la seva esposa Margalida Fiol segons acta del notari Joan Oliver.

20 abril 1892

El bisbe de Mallorca, el valencià Jacint M Cervera, cedeix en usdefruit una part de l'antic convent de sant Francesc a la congregació de filles de la Misericòrdia, Terciàries Franciscanes que en dit any tenen per superiora general a Sor Viridiana Rigo i Rigo.

(Apunts presos pel cavaller Estades de Moncaira)

TOTUM HONOREM MEUM
Prudent o imprudent
de ma terra, ma llengua i ma gent
haig reivindicat la rel
i m'he mantingut sempre fidel. Ω

Del moviment pro drets civils i contra la Guerra del Vietnam

Martin Luther King

«Per la present, em lliur a mi mateix -en cos i ànima- al moviment de noviolència. Per tant, tindrè presents aquests deu manaments:

1. Medita diàriament en la vida i els ensenyaments de Jesús.
2. Recorda sempre que el moviment de noviolència de Birmingham cerca la justícia i la reconciliació, no pas la victòria.
3. En les teves paraules i en el teu comportament, observa sempre els modals de l'amor; ja que Déu és amor.
4. Demana diàriament d'ésser usat per Déu per tal que tots els homes puguin ser lliures.
5. Sacrifica els teus desigs personals per tal que tots els homes puguin ser lliures.
6. Observa amb amics i enemics les regles normals de cortesia.
7. Procura prestar serveis regulars a la resta de gent i al món.
8. Abstin-te de la violència de mà, de llengua i de cor.
9. Esforça't per estar en bona salut espiritual i corporal.
10. Segueix les instruccions del moviment i dels capitans a les manifestacions». Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI
Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA
Quan hagis llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

Assistència Sanitària
Europea CB

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

BODEGÓN. OLEO SOBRE TELA. 73 x 90 CM.

Nota de premsa [MAULETS]

Tel: 937 551 915- 676 807 805

www.maulets.org

Ser jove no és cap delictu

"La Vanguardia" aprofita les Festes de Gràcia per criminalitzar el jovent

En l'edició del dimarts 21 d'agost del 2001, el rotatiu conservador i espanyolista "La Vanguardia", es féu ressò dels incidents succeïts a la cloenda de les Festes de la Vila de Gràcia. Invariablement, l'article signat per I. Orovio i LL. Sierra, optava per defensar l'actuació policial de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que a dos quarts de tres de la matinada va desallotjar violentament, amb efectius antiaeris, a més d'un miler de persones -majoritàriament joves- que restaven en un ambient lúdic i festiu a la Plaça del Sol.

Els periodistes de "La Vanguardia" es limiten a recollir la versió de la Guàrdia Urbana i la d'un suposat veí (un tal C.R.), que afirma que els aldarulls van començar de la mà dels joves i concretament que "Uno de ellos, con camiseta de Maulets, se acercó provocativamente hasta ellos y fue golpeado duramente" fet, que segons l'informador, a qui "La Vanguardia" dona crèdit, hauria desencadenat els incidents. Més endavant, els articulistes arrodoneixen l'article vinculant-ho -subrepticament- amb ETA.

L'endemà, el president del PPa Catalunya, instava les "autoritats" a fer front als brots de "kale borroka a la catalana" i, malgrat la paranoia d'aquest polític, sembla que la idea ja va fent forat entre una part de la classe política del consistori barceloní, àvida per domesticar el jovent i els moviments socials alternatius en vista al Fòrum 2004.

Per tot plegat, **Maulets -el jovent independentista revolucionari-**, volem fer les següents observacions:

* Els aldarulls de Gràcia van ser provocats per la incapacitat de la classe política de l'Ajuntament de Barcelona, de pensar la "festa" més enllà del seu protagonisme. Les queixes del veïnat són l'excusa formal per a reprimir els i les joves que no encaixen en el seu model de

festa consumista i alienadora. Per tant, els incidents tenen una naturalesa política però es van traduir en el mateix de sempre: brutalitat policial.

* Maulets vigilem de ben a prop les informacions difoses per "La Vanguardia", perquè ja fa més d'un any que generen una opinió pública negativa i contrària a Maulets. Això, no seria gens greu si al darrera no hi hagués, com realment hi ha, una estratègia de desqualificació que busca la criminalització i la marginació pública de Maulets. No en va, totes les informacions aparegudes a "La Vanguardia" sobre Maulets, fan referència a aldarulls i a una estranya vinculació -que neguem i desmentim- amb ETA.

Per tant, Maulets estudiarem la possibilitat d'emprendre accions legals contra "La Vanguardia", de la mateixa manera que fa uns mesos ho férem amb "Diario de Valencia", bàsicament perquè volem prevenir mals majors i perquè reclamem informació veraç i contrastada.

* Des de la Delegació del Govern espanyol, presidida per Júlia García Valdecasas, s'ha desplegat una campanya per preservar aquesta institució caducada i socialment desprestigiada. A fi d'aconseguir-ho, el PP s'ha aferrat al control de les matèries referents a "immigració" i "terrorisme". I pel que fa a la segona se l'han hagut d'inventar i "penjar el mort" damunt dels moviments socials alternatius. Maulets valorem la possibilitat d'acabar essent el boc expiatori de les neures i conxorxes de la classe política que governa a Catalunya i a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, exigim la dissolució immediata de la Delegació del Govern espanyol. Ω

**El combat Maulet continua!
Països Catalans, 23 d'agost del 2001**

Un sacerdot alertà dels atemptats quatre dies abans

«R.» <colomtaube@hotmail.com>

«Mateu Joan» <focifum@teleline.es>

Desestabilització general per la Guerra: Màxima alerta.

La guerra que ve pot provocar tal inestabilitat general a tot arreu (carnisseries contra occidentals, minories, cristians, etc. en països tocats per l'integrisme islàmic com Indonèsia, Nigèria, etc., rèpliques per la coalició occidental, agudització de la situació a Palestina...) que la situació pot esdevenir molt en breu totalment incontrolable. Realment hi ha un perill molt palès de Tercera Guerra Mundial o d'una cosa prou pareguda.

I això si talibans i companyia no tenen bombes atòmiques, químiques o bacteriològiques.

Quatre dies abans d'ocórrer els tràgics atemptats, un sacerdot francès, mossèn Jean Marie Bejamin, alertà diversos polítics italians que la xarxa terrorista de Bin Laden anava a atacar centres urbans amb «avions de passatgers segrestats i convertits en avions kamikaze». Els seus interlocutors quedaren sorpresos de les advertències del sacerdot, però no hi donaren curs.

Segons informa l'agència religiosa Zenit i el diari italià Avvenire, el periòdic de la Conferència Episcopal italiana, el 7 de setembre mossèn Benjamin explicà informalment a un jutge i a diversos polítics italians que «un escamot terrorista estava preparant un atemptat amb avions de passatgers segrestats contra centres habitats en EEUU i Anglaterra». Ningú no hi donà crèdit, malgrat que és un dels més grans experts occidentals en el món musulmà.

Mossèn Benjamin assegura que, en el passat, les organitzacions islàmiques tenien una activitat autònoma, sense connexions amb altres organismes, però ara han desenvolupat un aparell diferent. Tan sols Bin Laden, està connectat amb 70 organitzacions presents en vora 30 països. Aquests grups, al seu torn, estan connectats amb vora 900 organitzacions islàmiques, ubicades a tots els continents i compten amb milers de militants.

Segons aquest sacerdot, «aquestes organitzacions compten també amb un gran nombre de voluntaris occidentals, anglesos, francesos i alemanys, que no tenen noms àrabs i ni tan sols

són de religió musulmana, però que estan disposats a sacrificar les seues vides contra els seus propis països», i assegura també que la xarxa terrorista controlada per Bin Laden «disposa d'armes sofisticades» i «de connexions directes i indirectes amb tots els grups terroristes europeus que treballen en la desestabilització, com ETA i l'IRA».

APOCALIPSI

El mossèn explica que Bin Laden no és l'únic punt de referència d'aquesta xarxa terrorista islàmica. «Osama Bin Laden és només un dit del cos i, si s'arribés a acabar amb ell, la resta seguiria funcionant, desencadenant atacs en tot el món. Tenen un pla dissenyat per al cas que siguin atacats i, si l'activen, podria ser la fi d'Europa». Mossèn Benjamin assegura que els seus contactes li han dit: «No necessitem bombes atòmiques o míssils guiats per làser, tenim prou voluntaris i organitzacions per reaccionar i arrasar Occident en tres dies». Segons el sacerdot, no n'hi ha prou amb colpejar Bin Laden perquè la seua xarxa «està disposada a desencadenar l'Apocalipsi». José Manuel Vidal

(TRADUÏT PER L'ORÈN)

<http://www.elmundo.es/diario/mundo/1048473.html>

Avui m'he quedat un xic bocabadat, estava fullejant una revista sobre temes del més enllà, la revista era del mes d'abril, i en un article s'hi anunciaven alguns esdeveniments molt forts, que s'estan acomplint:

un atemptat terrorista de dimensions apocalíptiques, una guerra inesperada amb la participació de l'estat espanyol, una ensorrada econòmica important, possibles fets que facin trontollar la monarquia i la constitució espanyola, la possible independència d'Euskadi, un cas important de corrupció que pot costar molt al govern del PP; molt s'està acomplint!: atemptat als USA, imminent començament de la guerra, implicació de l'estat espanyol, el nuviatge del Felip de Borbó amb la tia aqueixa noruega que no agrada (un periodista d'El Mundo demanava la República), corrupció per cas Gercartera. Fins i tot s'hi anuncia un possible atemptat contra n'Aznar. La història continua avançant, ningú no es pensava res de tot això fa una setmana i mira.

Estem en un moment clau, serà potser el moment que bascos i catalans tornem a posar seriosament les nostres reivindicacions sobre la taula, o tornarem a perdre un altre tren, com tantes vegades ens ha passat. Avui per la ràdio andalusa, hi havia una tertúlia animada, on els espanyolistes enraonaven sobre una notícia que acaba de saltar a la premsa britànica: Tony Blair ja ha dit que en 18 dies solucionarà definitivament el tema de Gibraltar, i ho ha fet unilateralment. La política internacional es mou a marxes forçades, ens cal un rearmament moral, social i organitzatiu, car del que surti ara viurem molts anys. Si sobrevivim, és clar... M. 11 de setembre 2001. Ω

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.

Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

PARRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

Una de cultureta nostrada

Els homenatges de la rutineta

Consider que els homenatges amb propòsits culturalistes, sense intenció política, per a exaltar als mateixos personatges de la cultureta de sempre, a l'aristocràcia exquisida del nacionalisme cultural, són cerimònies d'inspiració dretana que fomenten el culte tanoca al fals líder i que no aprofiten per a res; trobe inconsistent adorar el foment de personalismes vacus i inocus, perquè per a començar tots som iguals i cadascú, al seu nivell, dedica els seus esforços per millorar el país; només trob necessari fomentar els lideratges polítics de cara al públic i per tal d'estar homologats en els modes d'operar d'altres partits, però sense que el fet de publicar la imatge d'un líder polític en un cartell se li pugui al cap, perquè en un partit ha de pensar des del que posa la cara a la premsa, per tal que li la trenquen, fins l'últim, que també arrisca la seva part; em sembla que les cerimònies selectes per a iniciats (pihos de la cultureta) són una mostra més de la decadència i de la ineficàcia de la parsimònia mandarinesca que caracteritzen les nostres relaxades élites.

El pensament únic de la nostra cultureta no contempla pas la possibilitat d'altres alternatives, més enllà del marc estret de les asfixiants i endogàmiques rutines i modus operandi ineficaces del nacionalisme. I és una llàstima que ni tan sols vulgui sentir-ne. Però la llibertat és, tot just, dir allò que és cert a gent que hi tanca els ulls i els oïts.

Quin valor té un homenatge o un premi atorgat dins un sistema tancat de referències creuades (autobombos mutus), i no sols no responen (com era d'esperar) sinó que amaguen la pregunta, en un constant exercici per a no ser desemascarats; visca l'esperit crític i la voluntat constructiva; està clar que l'important i prioritari continua essent traduir la cartelleria al valencià; si damunt ens paguen per fer-ho, millor, encara que sia aconseguint subvencions d'empreses espanyolíssimes per a tan prioritària tasca; després cada mig any fem una manifestació i per a la resta de l'any una sopada d'homenatge a Enric Valor, a la Castafiori o a qualsevol altre dels que estan fixes en la nòmina d'homenatjats «imprescindibles», i amb aixes misèries d'acció col·lectiva demostrem qui som, o sia, que, per ara, ho tenim tot perdut. Han nomenat Fabra i Fuster santons-tòtem de la tribu a la reserva índia, com els indis van fer sant Gandhi sense aprendre'n la lliçó.

«Per consegüent, no us deixeu arrossegar per aquesta colla de gent, amants de la gresca més que no de la saviesa, que dogmatitzen coses contradictòries i cadascú diu el primer que se li acut. Són nombrosos els enfrontaments entre ells, car s'avorreix l'un l'altre, i sostenen doctrines oposades només per jactància i per assegurar-se els llocs més eminents».

«Les contradiccions dels vostres llibres s'assemblen a un laberint, i els qui els lliguen, a les gerres sense fons de les danaïdes». (Discurs contra els grecs, Tacià, apologeta cristià del s. II).

No tinc cap dèria exclusiva per escoltar missatges revolucionaris però sí que caldrà demanar d'escoltar/lllegir missatges intel·ligents i conscients que vagin al centre de les coses i serveixen de guia pràctica per a una transformació real de la societat, els missatges de reproducció del que jo en

dic l'Esquema elemental de la versió simple del nacionalisme cultural ensopeixen sobiranament.

Els homenatges tanoques formen part d'eixe canó absurd, pura masturbació cerebral i sociològica (es cremen moltes energies del cos del nacionalisme sense arribar a avançar una sola passa en allò que donaria més gust: aconseguir la plena sobirania). I, naturalment, el jovent que vol coses més dinàmiques que aquest estil felibresc i àulic, se'n van alguns a Maulets i cia i la majoria més aïna porten la bandereta espanyola. I és que la joventut, almenys, ha menester de viure, ni que sia arreu i mal, i fuig de la naftalina com de la pesta.

ELS MALABARISMES DEL TEORICISME PUR.

La nostra gent, sovint per no voler donar la cara per una nació que se'n mor ni voler lluitar obertament, és molt afeccionada a aquesta mena de malabarismes mentals i polítics de federalismes (xucla-xuc d'en Maragall per als nens catalanets de primària), sí però no, a Europa todos revueltos, etc. que a Madrid són la riota, per ingenus, impotents i ploràmiques.

Els espanyols tenen un pensament rectilini i sòlid, uniformista, de blanc o negre, i rarament poden (ni volen ni necessiten) entendre aquestes filigranes (pelons mentals) de catalans i valencians: els semblen el que de fet són, ridicleses de pusil·lànimies, de cofois, d'estruços panxacontents... Ellos se'n riuen i els nostres malabaristes polítics auto-satisfets, que, agafats com a lleparasses als propis discursos academicistes i sempre inoperants, tanquen ulls i orelles a les rialles madrilenyes.

La llibertat no es basteix simplement amb paraules benintencionades, com pretén i ensenya la cultureta llibresca de la qual molts mamen, sinó de donar la cara i lluitar, pacíficament però amb ganes i energies, amb solidesa, amb continuïtat i esperit de sacrifici, arromangant-se.

La gent, induïda pel conductisme de masses, és així, una plebs que mira El Gran Hermano, la Rociño, Tòmbola, el futbol i els bous i, si sols la menysprees, et reclous mentalment en una selecta torre d'ivori molt inoperant, on faràs elucubracions federalistes mundials sense cap conseqüència pràctica ni real contra el genocidi que patim. És menester alguna coseta més. Del contrari sols pretendrem una eutanàsia més o menys dolça o dolorosa.

Però allò que veiem cada dia són les paraules boniques de becs daurats de la cultureta-progessia llibresca «políticament correcta», bevent vi del car, en soporats, des d'on pontifiquen ex cathedra del Bé i del Mal sense moure un dit pels qui diuen defensar. I després, a la mínima, tenen el lleu d'acusar de racistes, reaccionaris o feixistes els mateixos únics que fan alguna cosa constatable. Molt de pihs senyorets.

Com deia aquella cançó de rock:

«Tanta gente condenada
luchando por sobrevivir,
y ellos muy preocupados,
por un grano en la nariz».

Algú digué que els alemanys (els d'abans sobretot) eren també una mica així i

que si veieren dos cartells sobre dues portes, l'un que diguera «Cel», i l'altre «Xerrades per arribar al Cel», tot lo món tiraria cap a la segona porta. El nostre racionalisme academicista és també així, perquè massa sovint coneixen la realitat de segona mà, dels llibres. Perquè no volen patir, volen l'hedonisme (la ideologia de la vellesa, en deia Xavier Rubert de Ventós), viure bé, sopar a gust, fer brometes i recitar poemes. I, després, pontificar, entre saborosos rots. Bon profit!

A la nostra deplorable cultureta el que hi ha són prou galls d'indis de vistós plomall (els nostres famosos), rates de biblioteca amb lupa paleogràfica, i també estan els comissaris polítics de les universitats, etc., que solen ser mediocres buròcrates. Ells reparteixen els títols d'intel·lectual. Viuen bé perquè són els buròcrates al servei de l'ocupació espanyola per una eutanàsia dolça i «desdramatitzada». Per això anem cap a l'extinció. Cal cantar-los les 40 sempre que puguem, perquè són una troupe nefasta, d'aquests que colen el mosquit i engoleixen el camell.

DECADENCIA CARACTERIOLÒGICA.

«Llir entre cards, creu l'amador mut i al canviant de punt en punt color e al pauruc com se membra d'amor. de l'atreuit, sia son temps perdut». (Ausiàs March, 19. 41-44).

Realment els catalans solem caure en la superficialitat i la indolència dels panxacontents, que han venut la dignitat nacional i d'altres dignitats per un plat de lleties. «El món no està amenaçat per les persones dolentes, sinó per aquells que permeten la maldat». (Albert Einstein, físic nord-americà d'origen alemany). És a dir, la genteta catalana que no fa el que deuria és la que permet, curt i ras, l'ocupació espanyola, vet ací la diferència entre culpa responsable i autoodi en fals.

Sura en l'ambient la mediocritat i una inconcebible desmotivació per lluitar en condicions -suara no tan desfavorables, o, dit altrament, no pas en pugna tan directa contra un Madrid molt més fort-per les mateixes fites per les quals uns altres catalans hagueren de donar la vida en les pitjors èpoques. La sang dels nostres màrtirs la valorem barata, i ja és greu, això.

No volem veure el perill, ni les causes dels efectes consegüents (el pensament que hi domina de manera brutalment dominant és el pensament dèbil, neoliberal, el segregat pel conductisme de masses) -tot i que el llop ens udola sovint. Això, fins que ja sia estat pas recorregut abans, per peresa i per cabuderia enaltida: el problema no són les grans coses que deixem per fer sinó les petites i elementals que, podent fer-les molt fàcilment, tampoc no les fem). «El nostre gran negoci és no veure el que queda obscurament a distància, sinó fer el que queda clarament a mà» (Thomas Carlyle). Com deia un que ja s'ensumava la nostra decadència, Ausiàs March:

«No pot mostrar lo món menys pietat
com en present dessobre mi pareix:
tota amor foll sinó a si mateix,
d'enveja és tot lo món conquistat.

Hom sens afany no vol fer algun bé:
¿com lo farà contra si ab gran cost?

cascun cor d'hom jo veig pus dur que post:

algú no es dol si altre null mal té».

Si, costant poc, ja no fan res, ¿quin sacrifici en podem esperar per la pàtria (que hauria de ser necessàriament d'alt cost)? Evidentment que no res (més enllà dels discursos de paper mullat per amuntegar poltronam i poder i enganyar al personal en benefici de l'ocupació estrangera). Generositat, sacrifici i, evidentment, valors cristians en general (que parlen de «portar la creu», d'arromangar-se, contra l'hedonisme sibarita d'una esquerra occidental -a ca nostra més anticristiana que en altres països occidentals- ja qualificada per Lenin d'«aristocràcia del proletariat») es troben estretament rel·ligats al genuí sentiment patriòtic. L'actual fòbia de bona part de l'independentisme català contra els valors cristians és una manera de dir que no volen sacrificar-se realment per res, tampoc per Catalunya.

«Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure com tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut».

(Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

A continuació de cada desastre ens toca reprendre la reconstrucció nacional en circumstàncies de gran duresa i després d'enormes pèrdues que podríem haver evitat d'estar més alerta, i ser més honests i treballadors en èpoques de vaques més grasses. I cada volta fem la represa més destruïts, més mentalment esclavitzats, amb una memòria més boirosa de la catalanitat lliure, autogenerativa i desacomplexada.

Vet ací alguns trets, per contra, de caracteriologia madura, amb sentit d'Estat:

«Actuar no sent emocional, però podent expressar emoció. Kate Reid

Les accions dels homes són els intèrprets millors dels seus pensaments. John Locke

Pensi com un home d'acció i actui com un home de pensament. Henri Bergson

Les paraules que no van seguides de fets, no valen res. Esop.

Actuar enèrgicament, en forma suau. Claudi Acquaviva».

En realitat, un poble oprimat és un poble que es deixa oprimir perquè roman indolentment desestructurat, perquè viu acomplexat, perquè no vol aprendre el civisme de l'autosolidaritat enèrgica (per no ser solidari amb si mateix).

La societat civil catalana ha anat enfortint-se, si bé sovint sense desempallegar-se de molts complexos d'esclau.

El problema és la decadència moral i caracteriològica dels catalans vells és el punt central que no hi ha més remei que atacar: el racionalisme acaronat jacobí, la manca dramàtica de coratge front al colonitzador («pelaperes», cast. pamplinas), l'erasmisme llibresc, la mesacamilla-ball, la mala imatge radicaloide (que, damunt i per a més desastre, passa com per l'única manera tolerada de fer independentisme), amb discursos ultraideològitzats incomprensibles i que

no interessin la massa de catalans corrents, i amb un absurd look extremista (tan bo d'aprofitar pels nostres enemics), etc.

Sovint la realitat és ignorada i interpretada per dogmes de paper banyat humanista (pensament políticament correcte, anarcomarxisme...) perfectament inútils. I vinga manifestos i més manifestos... Així demostrarem la nostra impotència, immaduresa i covardia per atacar l'arrel del problema. I pobre d'aquell que gosi dir que el rei va nu:

«Com a regla, no hi ha cap manera més segura a l'avertió d'homes que per a comportar-se bé on ells s'han comportat malament». Lew Wallace

Caldria ser una mica més decidits i incisius en temes com ara la política real (on cal desesperadament u independentisme realista i d'ample espectre, unit, adreçat a l'engròs dels catalans, que englobi dreta i esquerra ensems: primer bastim la casa, després ja parlarem d'ideologies; tal com en altres països han fet aliances entre partits nacionals proletaris amb uns altres burgesos o de dretes) o la sociolingüística (més enllà dels tradicionals temes de «lupa paleogràfica» i com es deia aquesta parauleta a Lleida el s. XV o com es diu ara a Carcaixent). La sociolingüística o és de xoc, de combat, pràctica, de denúncia i formació, o difícilment serveix de res pràctic (a part de vendre llibres, cobrar un sou i ensenyar les plomes de gall dindi a la galeria erasmista). He conegut famosos sociolingüistes i lingüistes catalans que parlen castellà a tort i a dret i que fins i tot llurs fills ni tan sols saben parlar català: això demostra que, més enllà d'allò que escriuen i pel que de vegades es guanyen la vida, no hi ha massa combat diari, que és el quid de la qüestió.

Molta gent creu que, en formular uns principis, després en pots passar tranquil·lament en ta vida quotidiana. I molta gent es guanya la vida per temes en els quals no demostra creure gens ni mica a l'hora de la pràctica.

La cultureta catalana no deixa mai d'espantar amb noves experiències de decadència. Personalment fa molts anys que m'en-

sumí la pasta de prou gent que hi pul·lula i, en general, me n'he mantingut apartat perquè són com els sicilians del Gatopard: és gent que s'han parat dins un cercle viciós no evolutiu ni creatiu, sense aportacions noves ni trencadores. Ni laboralment, ni vitalment, ni intel·lectualment, ni molt menys moralment els veus realment interessats a obrir nous camins més eficaços per sobreviure nacionalment. Fan el que fa la majoria, diuen el que diu la majoria, són «normals» de gris novembre, perquè no volen que ningú els assenyali, ni els critiqui, ni els desdigni: volen ser «populars» en el propi ram amb gracies vulgars i fàcils i que em recorden a les dels films de l'aristocràcia francesa d'abans de la guillotina; i, si això vol dir l'extinció nacional ensopegant sempre en les mateixes errades i cercles viciós, això és un tema que ni se'n fa acut de plantejar-se: massa treball sense cobrar!!

La majoria dels progrés políticament correctes no fan coses reals ni pràctiques (són becs d'or), sols parlen i encara t'acusen de fatxa i racista a la mínima que no els aplaudeixen els discursos interculturalistes i superprogrés de modernor apresada als llibres de moda recomants. I, després, resulta que igual ets tu qui estàs ajudant immigrants mentre ells se'n van a sopar i a dir parides o escrivint-te amb presos hispans condemnats a mort per Bush -mentre ells cerquen càrrecs i medalles i damunt t'acusen d'imperialista ianqui» contra «los hermanos hispanos».

Són a sovint una ruïna per a la nostra supervivència com a poble, una mena de fari-seus i escribes dels temps de Jesús o de kapos dels calls jueus en l'època nazi, que desfiguraven la realitat per simples interessos creats.

En realitat estan enaltits contra el propi poble i contra els qui hi volen aportar noves vies per sortir-nos-en: col·laboracionistes ben pagats pel poder d'ocupació que planifica el genocidi cultural. Dèbils felibres àulics i rutinaris que momifiquen i folkloritzen una cultura catalana subvencionada per als patums obedients.

No esforçar-se, no entrar ni deixar entrar, no fer ni deixar fer, caure en la indolència (pitjor si, damunt és amb sarcasmes) és un camí al no-res, a la inòpia africana.

«També he tingut enveja i mala bava per destruir la glòria dels demés, on he vist que jo no arribava no he volgut que ningú hi arribés».

(Joan Maragall).

En mots més antics, adreçat a tot un poble que manca de seny, d'entusiasme i de bona voluntat, que no assumeix les pròpies responsabilitats:

«Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dona per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meua reprensió, també jo em riuré de la vostra dissort, en faré escarni quan vindrà la vostra paor». (Proverbis 1:24-26).

«Has vist moltes coses però no les records; hi senties bé però no escoltaves! El Senyor, que és bo, s'havia complagut a fer gran i gloriós el seu disseny. Però vet aquí aquest poble capturat i convertit en botí. Tots han estat caçats a les coves i entaforats en calabossos. Els han capturat i ningú no els allibera, són botí que ningú no reclama. Qui de vosaltres vol sentir-ho? Qui vol entendre el que jo havia predit? Qui convertia els de Jacob en despulles, els d'Israel, en captura?» ¿No era el Senyor, contra qui havíem pecat negant-nos a seguir els seus camins i a fer cas del seu voler? Per això ell ha abocat sobre el seu poble l'ardor del seu enuig, una guerra violenta, que l'ha envoltat de flames. Però el poble no ho ha volgut entendre; la guerra s'abrandava dins d'ell, però ell no hi posà atenció». (Isaïes 42:20-25).

Il·l'alternativa, en versos del gran Ausiàs:

«Llir entre cards, no veu degun perill, fin amador, e, si el veu, punt no el tem. Tot cas és poc, essent lo pus extrem: la torre gran li sembla gra de mill».

(Si sovint faig esment dels clàssics és perquè ells saben què és la vida i la lluita, cosa que la immensa majoria dels nostres connacionals actuals -nins carregats d'anys- ni en saben ni en volen saber).

PENSAMENT INTERDISCIPLINAR, EUROPEU I PROVINCIANISME.

(...)» Així és que, de vegades, per defensar la cultura cal salvar-la dels seus salvadors, dels qui primer corren a salvar-la des de la seva potestat. La defensen, però potser no la difonen prou. Ni la difonen ni la deixen potser produir, o produir del tot.» (...) Norbert Bilbeny, «Segones reflexions crítiques sobre la cultura catalana».

«La vigoria d'una nació ve mesurada per aquells que fan coses, i no pels que en descriuen». (Edward de Bono).

I també solen ser provincians: notes que quan han eixit a viatjar ho fan en pla diumenger o viatge organitzat, perquè no veus que s'assabenten de massa coses de la cultura europea o ianqui o africana...

La rica, suggerent, imaginativa i arriscada i poderosa obra sociològica i sociolingüística d'Aracil, a visitar la pàgina web de Guillem Calaforra, de la que hi ha un link a www.llibreweb.com/aielc. Allí hi ha diversos textos seus on argumenta coses com la següent: «als lingüistes del nostre país els falta background, estan molt limitats...»; «he tingut la sensació de ser l'únic representant del pensament europeu i occidental dins el món de la sociolingüística catalana...», etc. etc.

A la universitat s'ensenya el valor de la interdisciplinarietat, però això es pura pose acadèmica, perquè després ben pocs o ningú la practica, i allò més important per esbrinar el sentit dels discursos acadèmics és la motivació de l'enveja.

S'apliquen noves tècniques i noves idees per l'enveja de veure que hi ha un col·lega que progressa més; ben pocs s'arrisquen i la majoria converteixen l'art de fer progressar el coneixement en una rutina burocratitzada, monòtona, excessivament homologada i repetitiva ad nauseam; hi ha oficials de la construcció i d'altres treballadors manuals que utilitzen més la creativitat que alguns que gaudeixen de beques de FPI. Ω

Jaume Tallaferró

Vidal Ferrando, un educador de la poesia

Per Marina Ferrà Hamelynck

«Neix l'escriptura»

Molts de camins eren cursos d'aigua. L'home escrutava els equinoccis, escrutava laberints, i, a llocs sagrats, salvava la memòria dels morts. Tot era rar i bell: la violència dels abismes, les ombres escarlates, la flaire de moradur del pleniluni, el bleixar de dos cossos, que ocultava la selva. Tot era rar i bell. Del seu poder anímic sobre el sílex, sobre el secret de les pedres calcàries, l'home en va fer les eines, caverne, les adipositats i els ritmes de les venes; en va fer un costum com de tenir dues mans. Després, aixecà sales hipòstiles, interpretà els auguris, va establir calendaris. L'home era així, indòmit, èpic, naïf. I, un dia, es va

sotmetre a una experiència brutal: explicar l'ésser. Invocà el vent, la claror súbita, malva-rosa d'un àngel, traçà el primer gargot.»

L'ensenyament quan és una vocació s'exerceix a tots els àmbits de la vida de l'educador. Aquí el poeta ens dona una lliçó d'història a través dels seus versos, a un ambient màgic i misteriós. Nascut al Llevant mallorquí l'any 1945 té els títols de Magisteri d'E.G.B. (Palma de Mallorca, 1966) i de Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona l'any 1978 especialitzant-se en la matèria d'història. Com historiador ha fet feines didàctiques, divulgatives i d'investigació sobre la història de Mallorca, aparegudes al butlletí de «L'Institut d'Estudis Balearics»

i «Recerques». Ha publicat la seva tesi de llicenciatura, «La població i la propietat de la terra en el municipi de Santanyí (1868-1920)» el 1972, i ha col·laborat en els llibres «Història de Mallorca» (1982), «Mallorca: història i cultura» (1985) i «Balears» (1986). Dins el terreny de la poesia, té publicats «El brell dels jorns» (1986), «Racó de n'Aulet» (1986), premi Ciutat de Palma l'any 1985, «A l'alba lila dels alocs» (1988), premi Bernat Vidal i Tomàs del 1988, «Els colors i el Zodiàc» (1990), «Getsemaní» (1989), «Carta a Lady Hamilton» (1990), «Calvari» (1992), premi Josep Maria Llompart 1992, «Bandera Blanca» (1994), premi Jocs Florals de Barcelona 1994, i «El batec de les

pedres» (1996), premi Ciutat de Palma 1995... A part és autor de la novel·la «Les llunes i els calà-

pets» (1994). És col·laborador de les publicacions «Diari de Balears», «Lluc» i «El Mirall». Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

El ple Renaixement europeu (1491-1520): anys 1514-1515

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

De com els espanyols reescriuen la Història.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñiga de Castilla son oro en Aragón*).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

CRISTÒFOR COLOM.

Cristòfor Colom

Durant els Austries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la «leyenda negra inventada por los luteranos».

«Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios», però en realitat «picaros, soplones, inquisidores y caciques». Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

Moisès, a la tomba de Juli II (1441-1513), en marbre, per Michelangelo Buonarroti

1514: Divisió del poble kurd entre otomans i perses.

Lleó X renova les indulgències especials destinades a la reconstrucció de la basílica de St. Pere. En Alemanya els banquers Fugger en porten a terme la recaptació mitjançant comissió, els Bancs n'estenen els certificats. A molts països els sectors socials més informats i nacionalistes ho consideren, ben exactament, una espoliació de la corrupta oligarquia romana, sangoneres que venen trossos de cel mentre ells viuen entre els cucs de l'avarícia.

LLEÓ X, PER RAFAEL

Segons una font aïllada, un viatger portuguès descobreix Rio de Plata, si bé és possible que fos descobert abans (1502 per Vespucci o els portuguesos abans del 1510).

AMERIGO VESPUCCI

15-8-1514: Bertomeu/Bartolomé de las Casas (o Casaus) renuncia als seus propis indis d'encomienda i fa un sermó als colonitzadors castellans sobre «su ceguera, injusticias y tiranías y crueldades que cometían en aquellas gentes inocentes y mansísimas». Els espanyols, trèts d'«algunos compungidos», s'estranyen com si fossin «cosas tan nuevas... como si dixera que de las bestias del campo no podían servirse». Els colonitzadors, psicopàticament segurs, se li indignen i no li fan gens de cas. Els espanyols és un poble que no entén d'igualtat: o els domines a temps o t'esclavitzaran immisericordement.

Principis 1515: 4 dominicans antiesclavistes arriben a Cuba, on fan lliga amb B. de las Casas, predicaran contra la duresa de cor dels colons castellans: «yo pido a Dios que la sangre que por ellos (els indis) derramó sea juez y testigo contra vuestra crueldad el día del juicio, donde no teneis excusa alguna...» (De las Casas, a la diada de la Santíssima Trinitat).

28-3-1515: Neix a Àvila (Sta.) Teresa de Jesús.

1515: La ciutat de València deixa de fer préstecs al rei, com n'havia fets regularment durant el darrer segle. Així, doncs, València deixa de ser interessant per als reis.

Fogatge: Després de la crisi demogràfica dels s. XIV-XV, el Principat comença a recuperar-se: uns 240.000 habitants (uns 225.000 hab. el 1497).

Els mercaders barcelonins representen el 7%, els valencians un 4'8% (taxa del 1513) i els ciutadans de Mallorca un 4'6%. A València, a més, hi ha a muntó mercaders genovesos.

El Gran i General Consell de Mallorca paga una expedició de mil homes per recuperar Bugia.

Mor Jaume Gassull, poeta valencià autor del «Bram dels llauradors de l'Horta» i de «Lo Somni de Joan Joan».

Impressió a Barcelona del llibre «L'espill de la vida religiosa» d'en Miquel Comalada.

Carles d'Habsburg, educat a Flandes per Adrià d'Utrecht (futur papa) i per Guillem de Croy, hereta de son pare (Felip el Bell) els Països Baixos, Luxemburg, Artois, el Franc Comtat, Flandes, Borgonya i el Charolais: pràcticament tota la línia divisòria entre França i el vell Imperi Germànic.

El Gran Capità i nobles castellans malden per fer venir de Flandes Carles d'Habsburg, davant la malaltia de Fernando el Catòlic.

Tractats de successió i pactes matrimonials dels Habsburg amb Bohèmia i Hongria.

Fernando el Catòlic transpasa la Nafarroa-sud, des de la Confederació catalanoaragonesa on l'havia adjudicada, a Castella, possiblement per pressions castellanes tot aprofitant la seva malaltia. Així acaba la possibilitat jurídica d'un eix catalano-aragonès-basc en contrapès a la prepotent Castella.

Luter té jurisdicció sobre 10 monestirs (és vicari de Meissen-Turingia).

Juan Díaz de Solís arriba a Rio de la Plata («Mar Dulce»), on els guaranins l'esquarteren. Cercava també un pas vers el Pacífic.

Els portuguesos ocupen la important base estratègica d'Ormuz, que controla l'estret del Golf Pèrsic: un mercat important.

Victòria francesa a Marignano contra Suïssa, la qual comença a partir d'ara la seva política d'estricta neutralitat que encara manté. Després de vèncer els suïssos, François I (1515-1547) conquesta el Ducat de Milà. Milà és potser la major ciutat europea de l'època.

ca. 7-1515: De las Casas va de Cuba a Castella per defensar els indis, mentre que Pánfilo de Narváez, per ordres de Diego Velázquez, fa el mateix trajecte «para que les diesen los indios perpetuos» (herència de l'encomienda).

estiu-1515: Contacte providencial de De las Casas amb un grup de dominicans i franciscans antiesclavistes, el qual grup, encapçalat per Pedro de Córdoba, li explica que no aconseguirà

res del rei, qui confia en el bisbe de Burgos, Juan Rodríguez de Fonseca, el qual duu la *Secretaria de las Indias*, i en Lope Conchillos, la seva eina sense escrúpols, els quals tenen -tots dos- indis d'encomienda. Las Casas tracta directament amb el valent Antonio de Montesinos, a la Hispaniola.

9-1515: Las Casas surt amb Montesinos vers Seblí, on l'arquebisbe els donarà suport.

12-1515: Las Casas s'entrevista amb el rei, el qual li promet una audiència posterior, que mai no es produirà, per la ja imminent mort del rei Catòlic.

Fernando el Catòlic, anomenat Catalanote a Castella, és presentat devotament en una mena de sacralització autoritària intensiva (faraonització) del poder cesari (cesaropapisme).

1515-1516: Càtedra de Luter a tomb de l'Epístola als Romans de Pau: Enceta els seus atacs contra la degenerada Cúria papal.

1515-1533: Alça demogràfica a la mitjana muntanya del Principat. Pèrdues a la Catalunya Nord i estabilitat a la muntanya alta.

1515-1595: Vida de St. Felip Neri, fundador de la Congregació de l'Oratori. Ω

M E N O R C A

La Federació insular de Gent Gran canvia la seva junta directiva

Lliurement de premis Mare de Déu de Gràcia del Casal de la Gent Gran de Maó de petanca, amb assistència de les autoritats. Deu clubs participaren en aquesta contesa i un total de 200 persones a l'aperitiu que se va fer el dia 2 de setembre.

La Federació de Gent Gran de Menorca ha renovat la seva junta directiva després d'unes eleccions que acabaren en empat i obligaren als dos candidats a compartir el mandat, dos anys cadascun. Així el president de la junta serà en Bartomeu Pons Febrer. L'actual vicepresident, Bartomeu Allès el revelarà el març del 2003. El secretari és en Gabriel Martínez, tresorer Josep Pons. A més els presidents de cada un dels 10 clubs de jubilats de Menorca també som vocals de la junta.

La intenció d'aquest nou equip és mantenir una línia d'harmonia entre els clubs, però amb la intenció d'actuar sempre amb els reglaments de la organització com a base per a totes les activitats que s'organitzin.

Encara que en els estatuts d'aquest organisme se reflexa que el local social, la majoria depenen d'entitats bancàries, la Federació és un organisme superior als clubs que està vinculat al Consell de Menorca. En aquest sentit, les subvencions aportades enguany s'elevan a onze milions que la federació divideix en dues parts: una se reparteix de manera equitativa entre els clubs i l'altre segons el nombre d'associats de cada club. Enguany, el Consell de Menorca ha donat 2'8 milions en concepte de viatges, i 2'7 milions en dos trimestres, per a activitats diverses. Pròximament, els representants

Bartomeu Pons i Febrer, nou president de la Federació de Gent Gran de Menorca

de la junta directiva se reuniran amb els responsables del Consell per tal de signar un nou conveni destinat a subvencionar els diversos cursos que organitzen els clubs. La partida presupostaria serà de 5'5 milions.

Una de les activitats amb major eco social és la Trobada que s'organitza cada any al recinte de SEBINE de Maó, i que reuneix a bona part del col·lectiu de la tercera edat de Menorca. **Ω**

M E D I C I N A N A T U R A L

Berrugues

Malaltia contagiosa de la pell consistent en un engruiximent de la pell per hipertròfia de les papil·les de la dermis. Es produeix per l'acció d'un virus.

SÍMPTOMES: Aparició dels engruiximents. En general no fan mal.

CAUSES: Víriques.

FITOTERÀPIA: All: (Allium sativum L.) (Cataplasma d'all sobre la berruga) Col: (Brassica oleracea L.) (aplicar el suc de la col sobre la berruga.) Herba verruguera, celidònia: (Chelidonium majus L.) (aplicar el suc lletós sobre la berruga.) Herba verruguera: (Heliotropium europaeum L.) (Emplastre dels fruits sobre les berrugues.)

Calls

Engruiximent endurit de la pell dels dits, mans, etc.

SÍMPTOMES: Engruiximent de la pell. En cas d'aparèixer als dits dels peus, produeix dolor en contacte amb les sabates.

CAUSES: Sabates massa ajustades. Fregament persistent d'alguna part de la pell amb un objecte dur.

FITOTERÀPIA: Ús Extern. All: (Allium sativum L.) (Cataplasma d'all sobre la zona afectada. Aplicar durant 12 nits consecutives.) Sarriassa: (Arum italicum Miller) (Aplicar cataplasma amb el tubercle fresc.) Bàlsam: (Sedum telephium L. ssp. maximum Rouey y Camus) (Aplicar les fulles sobre el call, una vegada treta la pell exterior de la fulla.) Figuera: (Ficus carica) (aplicar sobre el call el suc lletós de les fulles.) Crespinel·l de bruixa, bàlsam groc: (Sedum acre L.) (Cataplasma de la planta matxucada aplicada sobre el call.)

Estries

Solcs de la pell que apareixen especialment als llavis, anus o pits.

SÍMPTOMES: Aparició de les estries. A vegades, dolor.

CAUSES: Lactància (estries en els mugrons.) Fred (estries en les mans o llavis.)

FITOTERÀPIA: Fenogrec: (Trigonella foenum-graecum L.) (cocció d'un bon grapat de llavors en mig litre d'aigua fins que ens quedi un líquid ben concentrat. Aplicar sobre la zona afectada.) Viola d'aigua: (Pinguicula grandiflora) (Aplicar el suc de la planta exprimida sobre les estries.) Milfulles: (Achillea millefolium L.) (aplicar el suc fresc sobre les estries.)

Ortiga: Viu als marges dels camins freqüentats per l'home i pel bestiar. És una planta abundant, des de la terra baixa plujosa a l'altra muntanya.

Èczema

Malaltia no contagiosa de l'epidermis caracteritzada per la presència de pústules, crostes, etc.

SÍMPTOMES: Picantor, plaques en la pell, que apareixen i desapareixen, crostes, etc.

CAUSES: Alimentació inadequada (Massa greix animal, begudes alcohòliques, pastissos, xocolata, etc.)

FITOTERÀPIA: Ús intern. Borratja: (Borrago officinalis L.) (cocció durant 10 minuts de 50 gr. de la planta seca en un litre d'aigua. Tres o quatre tasses petites al dia.) Malva: (Malva sylvestris L.) (compresa freda amb la cocció d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua.)

Ortiga: (Urtica dioica L.) (cocció de un grapat d'ortigues per litre d'aigua. Dos o tres tasses diàries.) (Menjar les ortigues en verdura, bullides amb espínacs. Prendre la quantitat que es desitgi) (suc d'ortigues.) Saüc: (Sambucus nigra L.) (cocció de 50 gr. d'escorça per litre d'aigua. Tres tasses al dia.) Viola (Viola tricolor L.) (Infusió de 60 gr. de la planta seca per litre d'aigua. 3 tasses al dia.) Verònica (Veronica officinalis L.) (50 gr. de flors seques per litre d'aigua. 2 o 3 tasses al dia.) Ús extern: Asfòdel: (Asphodelus Cerasifer) (Aplicar 7 vegades al dia un tall recent del tubercle fresc sobre la zona afectada.) Malva: (Malva sylvestris) (cocció d'un grapat de flors i fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa gelada.) Llimona: (Citrus limonum risso) (Cataplasma de suc de llimona amb oli d'oliva.) Camamilla: (Matricaria Chamomilla) (Infusió d'un grapat de la planta seca per litre d'aigua. Aplicar una compresa calenta sobre la zona afectada.) Sàlvia: (Salvia officinalis L.) (Infusió d'un grapat de fulles seques per litre d'aigua. Aplicar una compresa.) **Ω**

Notes pedagògiques

Concepció Arenal, mestra gallega de la filantropia

Miquel Ferrà i Martorell, Escriptor

Si un coneix els treballs de l'escriptora i penalista Concepció Arenal, ha de reconèixer que era una dona avançada al seu temps, puix morí el 1893. Record haver-ne fet una monografia quan jo estudiava magisteri i la seva figura m'impactà. Galícia ha estat terra de dones amb molt coratge. Recordem, per exemple, aquella Maria Pita que es distingí en l'atac a La Corunya pels anglesos el 1589. O la gran poetessa Rosalia de Castro, tot un símbol nacional del poble galleg. No és, doncs, cap exageració que Concepció Arenal, progressista, empenedora, lluitadora social, sigui considerada la filantropia europea més destre i significada de la seva època. Nascuda a El Ferrol el 1820, fundà el periòdic «La Voz de la Caridad» i fou durant trenta anys, visitadora de les presons, procurant, no sempre amb els beneplàcits oficials i a través de tots els mitjans que tenia, alleugerir la dissort dels presos, especialment els que patien condemna per qüestions polítiques. El seu «Manual de visitador del pobre» fou, ja en aquells dies, traduït a la majoria dels idiomes europeus i no es pot fer història social del segle XIX sense posar-hi el nom d'aquesta inspirada gallega.

Publicista eficaç, caracteritzada des de ben jove per les seves tendències humanitàries i feministes, exaltà al concepte d'assistència social en la seva obra «La beneficència, la filantropia i la caritat» (1861) i s'interessà pels problemes penals en la seva obra «Cartes als delinqüents» (1865). Reflectí les seves idees sobre les injustícies dins el món obrer en el seu llibre «La qüestió social» i fou una gran promotora de les idees feministes d'alliberament en el seu assaig «La dona del futur» (1869). Va escriure també diversos treballs de tema jurídic. Amb extraordinària capacitat investigadora, així com amb notables dots artístics i literaris, abordà, igualment, la narrativa, i escriví «Quadres de la guerra», amb missatge pacifista, la novel·la «Història d'un cor» i unes «Faules en vers» (1851). El balanç,

és, evidentment, allisonador. A un article meu de fa un parell d'anys vaig dir que ens hem de situar en aquella època i comprovar la valentia, el compromís, que emanava d'una dona com aquella i en un moment com aquell, tan difícil, amb un centralisme, batut per la qüestió colonial, dominat pel caciquisme i sotmès a una monarquia viciada. Concepció Arenal ha d'ésser posada entre totes aquelles dones ultraistes del segon romanticisme, dones universals i emblemàtiques, com Bertha de Suttner, que fou Premi Nobel de la Pau i aconseguí un èxit mundial amb la seva novel·la pacifista «Die waffen nieder!»... Mares de la pedagogia de la no-violència.

I Concepció Arenal ja posava en joc, en aquella època, quan els homes de raça negra eren esclaus, quan a Rússia els serfs ho eren també, quan a l'Europa occidental els obrers era només massa humana sense dignitat ni drets, quan els infants als cinc o sis anys ja treballaven de valent a les fàbriques i quan les dones eren víctimes de tota mena de maltractes a la feina i a la casa, el neologisme: «Femi-

nista» que des de llavors era definit com la tendència (subversiva?) a augmentar els drets socials i polítics de la dona. Es clar que els mascles de l'època, que miraven a la femella com un ésser infantil, vol, (encara n'hi ha molts que ho fan), dominaven el món dels negocis, de la política, de l'ensenyament i qualsevol «marisabelotodo» era ràpidament eliminada de la via pública. Tanmateix no ho pogueren aturar. El marxisme posà la seva llavoreta en aquella lluita i a la Segona Internacional, l'any 1889, ja eren proclamats els drets de la dona a la total igualtat amb l'home al davant de la llei. Els apassionats obrers europeus, els diferents moviments socialistes all... on la dona era més discriminada, les relacions entre els partits polítics, els sindicats i les cooperatives, els aspectes teòrics de la revolució dels treballadors... Tot plegat forçava a una anàlisi per part de la burgesia dominant. I per poc que totes aquelles idees alliberadores entrassin a l'escola, preparaven, dins la ment de les escolars, les primeres semences de sana rebel·lia. Ω

La premsa forana mallorquina: servir les nostres senyes d'identitat

El número 103 de la revista Sa Plaça

El consell de redacció que fa possible aquest miracle informatiu és format per Aina Vives, Antònia Coll, Damià Quetglas i Margalida Socías. Hi col·laboren: Alexandre Ballester, Francesc Perelló, Joan Pizà, Jordi Soler, Miquel López Crespi, Nofre Pons, Rafel Socías, Gonzalo González, Claudio Barrera, Josep Mäti, Joana Alcover i Jeroni Bergas

La premsa forana ocupa un lloc primordial en la defensa i promoció de la nostra cultura. La revista *Sa Plaça*, que actualment dirigeix Damià Quetglas i coordina Antònia Coll, juntament amb moltes altres, és una d'aquestes eines imprescindibles que fan possible la continuïtat d'un poble, una cultura, unes tradicions.

Sa Plaça va nèixer un llunyà mes de

juny de 1992. Aleshores es volia trobar una eina recuperació de les nostres senyes d'identitat, de reforçament de la personalitat de sa Poble, bastir (i això és el més difícil) una revista independent per al nostre poble. En una primera etapa hi participà activament l'OCB de sa Poble, molts militants del PSM i independents. Ara, en la nova època, i després d'alguns importants canvis, la revista *Sa Plaça* esdevé una de les eines informatives més importants del pla de Mallorca (Inca, Búger, sa Poble, Campanet...) sense oblidar el donar notícia del més important de l'activitat política, cultural i esportiva de Pollença, Santa Margalida, Can Picafort, Muro, Alcúdia, Port d'Alcúdia, Port de Pollença...

El consell de redacció que fa possible aquest miracle informatiu és format per Aina Vives, Antònia Coll, Damià Quet-

glas i Margalida Socías. Hi col·laboren: Alexandre Ballester, Francesc Perelló, Joan Pizà, Jordi Soler, Miquel López Crespi, Nofre Pons, Rafel Socías, Gonzalo González, Claudio Barrera, Josep Mäti, Joana Alcover i Jeroni Bergas.

En el número 103 que acaba de sortir hi podeu trobar interessants articles de Rafel Socías («Les Marjaleres»); Miquel López Crespi («Sa Poble i la literatura mallorquina»); Alexandre Ballester («L'ombra de l'estiu»); Aida Borràs; A. Coll; A. Cabañelles; J. Payeras...

Amb aquest número 103 la revista *Sa Plaça* consolida l'alt nivell de qualitat professional assolit i augmenta encara més el prestigi obtingut en tots els seus anys d'existència com a eina al servei de la informació i de la recuperació de les nostres senyes d'identitat. (Servei d'Informació Cultural -Illes). Ω

Dites relacionades amb el temps

- 85) Any de neus senyorial, a l'estiu pastures frescals. Any de poca humitat, al sol el prat assecat. (Joan Estrada) L'any en què les nevades han estat abundoses, a l'estiu les pastures es mantenen frescals, gràcies a la humitat acumulada.
Pel contrari, quan l'any és poc humit, els prats del sol el prat apareixen secs i força cremats, a la qual cosa contribueix la forta insolació d'aquests sectors.
- 86) Desembre neva bon any assegurat. (Grup ECC)
- 87) A l'agost, bull el mar, i bull el most. (Grup ECC)
- 88) Pel juliol beure suar i la fresca busca. (Grup ECC)
- 89) Aigua de gener tot l'any va bé. (Grup ECC)
- 90) El sol de març porta refredats. (Grup EC (Silvia))
- 91) Pel mes de febrer, un dia dolent i els altres també. (Grup ECC)
- 92) Cel a borreguets, aigua a grapatets/canterets. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 93) Carrer banyat, calaix eixut. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 94) Quan les mosques piquen i es llaven (al País Valencià al verb rentar li diuen llavar) tres voltes les orelles els gats, aigua a grapatets. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 95) Cel groguenc, pluja o vent. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 96) En gener, tanca la porta i encén el braser. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 97) Qui rega en gener, posa blat al graner, palla al paller i oli a l'oliver. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 98) Si el mussol canta al gener, un altre hivern que ve. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 99) Si al gener la merita va per l'horta, fes foc i tanca la porta. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 100) De la flor de gener, ningú no ompli el graner. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 101) Febrer curt, pitjor que turc. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 102) Febrer curt, brau i tossut. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 103) Neu de febrer, aigua en un paner. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 104) Quan trona pel febrer, tremola el vinyater. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 105) Març marcedor, nit freda i dia amb calor. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 106) Quan per març trona, l'ametlla és bona. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 107) Aigua de març, herba als sembrats. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 108) Si trona en abril, bon estiu. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 109) Per l'abril, cada gota en val mil. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 110) Per l'abril, de matinet, que a gust s'està al lletet. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 111) Fins que la lluna d'abril no haja passat, no donis l'abril per acabat. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 112) En abril, no et llaves ni un fil. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 113) Abril plujós i maig ventós, fan l'any ric i profitós. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 114) Al maig, cada dia un raig. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 115) En maig, vaig com vaig. (M. Teresa Àlvaro Martí)
- 116) Maig humit, fa al llaurador ric. (M. Teresa Àlvaro Martí)

Les revistes de cinema en els Països Catalans: Temps Moderns

Temps Moderns: la millor revista de cinema

A la revista **Temps Moderns** hi col·laboren Jaume Vidal Amengual (director de la publicació), M. C. Santos, Francesc Rotger, Antoni Figuera, Miquel López Crespí, F. J. Sánchez-Cuenca, X. Morell, J. Martí, J. Obrador...

Temps Moderns és una de les millors revistes de cinema que podem llegir en l'actualitat. Dirigida per Jaume Vidal Amengual, aquesta important publicació ja ha arribat al número 75 (setembre del 2001).

La revista sortí al carrer a Ciutat el mes de març de 1994 patrocinada pel Centre de Cultura «Sa Nostra». Redactada íntegrament en català té una tirada de més de dos mil exemplars i en la publicació hi col·laboren especialistes en el fet cinematogràfic i destacats intel·lectuals dels Països Catalans. En el número 75 de recent aparició podem trobar articles de Francesc Rotger (L'escenari de llauna); M.C. Santos (L'actor invisible); J. Martí (Les ciutats i el cine: Praga); J. Obrador (Gràcies Constantin); J. F. Sánchez-Cuenca (Welles, Korda i el tercer hombre); Miquel López Crespí (El cinema franquista i l'esperit de la croada); X. Morell (Recerca Pruaga); T. Roca (Emocions, records, vivències...); X. Flores (Jack Lemmon és mort, ningú és perfecte); M. Brotons (Efectes no tan secundaris); A. Figuera (Veure Venècia i morir); R. Cobas (Juan Padrón: una dimensió humana del cinema d'animació); J.C. Romaguera (Apunts a contrallum).

La coberta del número 75 de la revista **Temps Moderns** ha estat dedicada aquesta vegada al «Cicle François Truffaut» que comença el proper dia dotze de setembre en el Centre de Cultura «Sa Nostra» del carrer de la Concepció, 12 de Ciutat de Mallorca. **Ω**

Redacció

Dites relacionades amb el vi

Aigua de Sant Joan, no dona vi ni pa.
Aigua de Sant Magí, no dona pa i lleva vi.
Aigua freda i vi calent, fan mal al ventrell.
Aigua i foris, que, de vi, no en plou.
Aigua per Sant Bernardí lleva pa i no dona vi.
Aigua per Sant Magí, no dona pa i lleva vi.
Aigua, Senyor que de vi ja en venen.
Aiguarent de tenda i vi de taverna.
Aiguarent del vi dolent.
Aiguarent i vi els joves fa viure i els vells morir.
Aiguarent i vi, borratxo fi.
Aire de ponent, l'aigua fresca i el vi calent.
Al bon caldo, el vi li obre camí.
Al bon tastador, que el vi no li passi del galló.
Al bon vi no li cal pregó.
Al bon vi, cuinar-hi.
Al bon vi, el brou li fa camí.
Al borratxo fi, no li cal aigua ni vi.
Al compare, botifarra: al padrí, un porró de vi.
Al constipat, got de vi colmat.
Al matí, poca aigua i molt vi.
Al matí, tot vi; a la tarda, res d'aigua, i al vespre, vi sempre.
Al pa pa i al vi vi.
Al setembre, el vi està per vendre.
Al setembre, vi per beure.
Al vell, no li donis vi novell.
Al vi i al ball, de la tarda.
Al vi, no li cal pregó.
Allà on entra el vi en surt el juí.
Alls i ceballot volen vi fort.
Alls i pebre, vi volen beure.
Alls i vi, remei de roí.
Alls i vi, remei dels pobres.
Amb alls i vi fort, no em fa por la mort.
Amb cargols, figures i naps, aigua no beguis, sinó vi; tan fi que cargols, figures i naps vegis nedar.
Amb castanyes, vi de Pasquies.
Amb dones i amb vi s'avança camí.
Amb el fill del teu veí casa ta filla i ven el vi.
Amb el qui beu massa vi, negocia de matí.
Amb l'escudella, beu-hi vi i no et faci por el morir.
Amb la bóta sense vi no emprenguis camí.
Amb les figures s'ha de beure vi tres vegades per trobar-hi gust.
Amb les mongetes porc i amb el porc vi fort.
Amb pa i amb vi, es passa millor el camí.
Amb pa i vi es passa el camí.
Amb porró carlí és més bo el vi, amb porró liberal, fa més bé que mal.
Amb sopes d'all i vi no et faci por el morir.
Amb sopes, all i vi fort no et faci por la mort.
Amb un gerro de vi bo, tothom es posa bo.
Amb un tragueta de vi bo, el malalt es posa bo.
Amb vi ranci i pa calent fa de bon passar l'hivern.
Amic de vi, mal amic i mal veí.
Amic de vi, s'acaba l'amic quan s'acaba el vi.
Amic i vi, com més vell més fi.
Amic nou és vi novell, si és bo no és com el vell.
Amic, porc i vi, vell.
Amistats que amb el vi es fan, en dormir la mona es desfan.
Amor i vi enganyen el més savi.

Menorca i el faraó

Joan Cabot

Darrerament, els intents d'introduir nous mitjans de comunicació en castellà al Principat de Catalunya han topat amb una contestació popular considerable. L'espanyolització de Ràdio Vic ha encès una mobilització ciutadana molt potent i el 80% dels anunciants han retirat la publicitat a l'emissora adquirida per Luis del Olmo, que s'ho està repensant. La campanya de pressió sobre el nou diari barceloní de distribució gratuïta, *Metre directe*, ha fet que aquest paper, d'entrada redactat íntegrament en castellà, passi a ser bilingüe. Ara, l'empresa editora del rotatiu *El Heraldo de Aragón* ha comprat el diari lleidatà *La Mañana* per convertir-lo en *El Heraldo de Lérida*, en espanyol de dalt a baix. Només de saber-se això, ja s'ha posat en marxa una campanya de denúncia i pressió sobre l'empresa aragonesa perquè respecti la realitat social, cultural i lingüística de les terres catalanes -i és que de premsa en espanyol ja n'hi ha prou i massa, a ca nostra. Ja veurem com acaba aquest endiumenjat. Aprofitaré per fer saber les dades d'aquesta empresa, perquè hi pugueu adreçar per escrit una queixa ben enèrgica: *Heraldo de Aragón S.A.* (director: Antonio Brunet) / Av. de la Independencia, 29 - 50001 Zaragoza / e-mail: heraldo@heraldo.es.

A les illes Balears i Pitiüses, malauradament, la indolència i el menfotisme continuen essent la nota dominant a l'hora d'engospar els nous mitjans en espanyol que ens cauen al damunt. No s'ha ponderat prou el cas del diari *Última Hora-Menorca*, nascut fa més o manco un any, i redactat íntegrament en espanyol (com el seu país i competidor, el *Diario de Menorca*). El jove diari menorquí pertany al grup de comunicació de Pere Antoni Serra, que edita, ultra el *Diari de Balears*, l'*Última Hora-Mallorca* i l'*Última Hora-Ibiza y Formentera*, dos rotatius més, en anglès i alemany, i és propietari d'un canal de televisió i una emissora de ràdio. Ho toca tot -i bé que fa, si es tracta de controlar mercat i assegurar beneficis. Idò bé, el grup Serra desembarca a la balear menor, on més del 80% de la població és catalana i no hi ha premsa diària en català, amb un diari en espanyol... Plou sobre banyat, si no volies brou té dues tasses, i a Menorca no piula ni l'espectre d'Alfons II; i a Mallorca tot són enhorabones i mambelletes per a en Serra. Cap campanya, cap denúncia, amb prou feines una queixa tímida i en veu baixa.

Mesos després, algú organitzà un homenatge a Pere Serra i ja tenguérem tota la caterva política de

Mallorca (del Pepé fins a Esquerra Unida) corrent a tancar l'editor de lloances, a proclamar el seu compromís amb la cultura i el país, i a fer-se la foto amb ell -us en recordau, de la foto?: hi eren tots! Això potser explica, en part, la manca absoluta de crítiques davant l'aparició a Menorca d'un altre diari en espanyol.

Pere Serra s'ha convertit en un intocable, un tòtem, un home-tabú, com deu anys enrere ho era Juan Carlos I, rei d'Espanya i dels territoris ocupats, o com fa quaranta anys ho era Franco. Pere Serra és l'emperador d'un imperi mediàtic que pot enlairar o destrossar qualsevol entitat o partit polític, en voler. I és clar, tothom va ben alerta de tocar-li el voraviu al faraó, perquè l'atreviment podria ser castigat amb pena de denigració pública o de silenci perpetu. Vet aquí una nova modalitat de feudalisme que vivim a les illes Balears -més que no a les Pitiüses.

Encara que sigui amb una mica de retard, propòs de rompre aquest silenci indigne i fer un petit gest a favor de la normalitat cultural i lingüística. Fer un segon diari en castellà a Menorca, quan no n'hi ha cap en català, és *desfer país*. Podeu escriure unes ratlles al director d'*Última Hora-Menorca* demanant que el periòdic sigui en català. Aquí teniu les dades: *Última Hora-Menorca* (director: Josep Pons Fraga) / carrer de la Consolació, 1r A (cantonada Camí Vell) - 07760 Ciutadella / e-mail: ciutadella@ultima-hora.es. L'exemple del Principat demostra que moure's dona resultats. **Ω**

La llengua espanyola: via i fins i tot eina de subdesenvolupament sociopolíticeconòmic i fins i tot moral i ètic

1) La segona llengua per als catalans no deu ser el castellà, ha de ser l'anglès:

Obligar els nens catalans (autòctons o fills d'immigrants) a estudiar llengua i literatura castellanen a les escoles catalanes, significa limitar-los en el seu desplegament humà i professional futur, ja que, si tenim el català com a idioma nacional de comunicació interna, per què havíem menester del castellà?

El castellà no és cap idioma universal -malgrat tanta autopropaganda- perquè:

1) L'ignora més del 90% de la població mundial.

2) L'ignora el 95 % de la població dels països desenvolupats, que es on es remenen les cireres, i

3) Perquè la influència del castellà en l'economia i la ciència mundial es menyspreable (a l'inrevés que per exemple l'alemany, que es manté amb dignitat). Això és fàcil de veure a Internet, on fins i tot el portuguès va per davant del castellà, on per cada pàgina en castellà sobre un tema en trobes centenars en anglès; i on el català, tot i ser una llengua assetjada, modesta i en greu perill ocupa un molt distingit lloc quinze quant a llengües més emprades.

A Europa el castellà és un idioma residual (en el sentit que no l'hi parlen gaire). Els nens han d'aprendre idiomes a l'escola, però idiomes que, en el futur, els puguin ser d'utilitat. La castellana, no és una llengua d'utilitat en el context internacional en el qual es troba encabida Catalunya: Europa i Occident. El castellà no és una llengua de masses al continent europeu, que és el tros de planeta on els catalans tenim el nostre àmbit de relació més immediat. A les escoles catalanes haurien de se ensenyades dues llengües de gran validesa per al desenvolupament humà i econòmic dels catalans, si tenim en compte el nostre context europeu: l'anglès, com a idioma més internacional; i l'alemany, que és la llengua franca del centre d'Europa, amb més parlants materns a la Unió Europea, l'idioma del món germànic amb el qual els catalans haurem d'enfortir relacions, sobretot de caire industrial i econòmic. Un cop eliminades o limitades les assignatures de llengua i literatura espanyoles (o de literatura i llengua francesa a la Catalunya Nord) dels plans d'estudis catalans, podríem introduir-hi hores lectives d'anglès i d'alemany, autèntica inversió de futur per als joves catalans.

Efectivament, aprendre anglès és una prioritat, item més, es una absoluta necessitat ara mateix i en

el futur ja no cal ni dir-ho, però el castellà, per anar pel món, no serveix gaire. Una altra cosa és que t'entabanin amb deliris de grandesa, que és el que fan els mèdia espanyols, sempre tan pinxos, però la veritat és que, com a eina de comunicació, el castellà no té la importància derivada del nombre d'hispanoparlants (3a llengua mundial). I no es tracta que el català competesca amb el castellà, sinó de que els catalans dediquin llurs esforços a aprendre el que de veritat ens interessa i no a perdre el temps amb idiomes, que, a més d'estar al servei d'una política d'anihilació-brutal i indigna- de la cultura pròpia, no solament no els fan cap servei d'ordre pràctic, sinó que a més drenen recursos humans i econòmics que estarien molt millor aprofitats a protegir el que de debò és seu. Hi ha un exemple excel·lent, que és el dels flamencs de Bèlgica. Tots saben el propi idioma i l'anglès, i no s'encaparren ni 5 minuts per si no saben francès, i sovint, si els parles en francès, se'n fumen olímpicament de tu. Tant de bo en prenguéssim exemple.

Els pares castellanoparlants residents a Catalunya han d'oblidar-se d'absurds sentimentalismes lingüístics i triar allò que és millor per al desplegament professional futur de llurs fills i filles, i que no passa per l'aprenentatge del castellà. Així ho han cregut també, amb gran raó i realisme, la immensa majoria d'habitants de Califòrnia, que en juny de 1998, en referèndum popular, votaren a favor de la Proposició 227, en la qual s'establí l'ensenyament íntegrament en anglès en les escoles californianes, amb l'eliminació del castellà. Des de finals dels 80 els hispanos als USA han optat per deixar els plans d'estudi bilingües i optar per la integració en anglès com a via d'eixir de la marginalitat (els barris hispanos dels Estats Units tenen la trista fama de ser els barris més arrasats). "És veritat que hi ha un problema d'orgull. Molts hispanos s'avergonyeixen de llur idioma. L'espanyol és la llengua dels pobres. Només et discriminen si te'n deixes. El pitjor enemic d'un discriminat és ell mateix. És menester d'aprofitar el rebuig per fer-se més fort i lluitar" (Edward Romero, ambaixador d'Estats Units a Madrid, a La Vanguardia, 16-7-98). Hem d'aprendre el tremp de defensar fidelment la pròpia cultura alhora que rebutjar la imposició del canibalisme lingüístic colonitzador. Un conegut meu, ciutadà nord-americà de família multilingüe (dos avis italians, avi alemanyòfon, àvia francòfona, muller hispana) em comentava que la percepció que els anglosaxons tenien dels hispanos era com la que prou catalans tenen dels

forasters (i fins i tot la tenen prou forasters de si mateixos com a col·lectivitat, no ens enganyem) o com la que bona part de la població tenen dels gitanos o dels estrangers pobres, però fins i tot més encara: que tenen llurs barris arrasats per la desestructuració social crònica, per la marginació i falta de valors (els famosos líders negres com King o Malcolm X intentaren canviar-ho amb regeneració moral, els hispanos fins ara no han donat líders tan famosos ni rellevants). Els mateixos hispanos que als '80 demanaven bilingüisme escolar, avui dia hi han renunciat gairebé en massa a causa que l'idioma és una de les vies per reproduir la cultura, tics i valors de la marginació. O sia, que als Estats Units sí perceben el castellà com a via de reproducció del subdesplegament social.

2) On hi ha castellà hi ha pobresa:

Allà on hom parla anglès o català quasi sempre l'economia rutlla bé.

Això ha de ser per alguna raó: tenim una major tendència al diàleg, a una major estructuració social més eficient i justa, a causa d'una tradició molt menys brutalment antidemocràtica que Castella/Espanya, i també un sentit del treball, mentre que la recerca del tresor (des de l'encomienda a la loteria nacional -tercer Estat del món que més gasta en loteries) ha estat sempre la fita promoguda des de Madrid per als colonitzadors espanyols i la desorganitzada plebs en general.

No es tracta pas de cap dels típics cofoismes estúpids del panxacontentisme català. Els catalans tenim sens dubte a muntó defectes, com ara una greu degeneració caracteriològica molt agreujada per la colonització espanyola: intel·lectualisme molt superficial i d'un racionalisme molt mecanicista (que genera una progressia-gauche divina en realitat desnacionalitzadora), molt rutinari i fins i tot provincià, curull de prejudicis, sovint prepotent amb el dèbil i amb el poble autòcton i mesell cap al fort i el colonitzador, covardia; materialisme i la consegüent descohesió moral, individualisme i manca d'autosolidaritat (que genera disgregació fins i tot política: mentre els partits espanyolistes pacten temes d'estat, els catalanistes no són quasi mai capaços de pactar temes de fons per a la supervivència nacional); manca de paràmetres i referències globals (anomia) que ens duen a romandre sota l'abassegadora i obsessiva colonització... Estem dominats, com deien Gandhi, Martin Luther King o Malcolm X perquè som corrup-

tes. Renoir, al seu film "Aquesta terra és meua" (1941) presenta un mestre d'escola pusil·lànim, dominat per sa mare. L'assassinat d'un amic seu l'enfrontarà amb els ocupants alemanys i acabarà jutjat pels nazis. Al judici diu algunes coses com aquesta: "No hem pas de lluitar sols contra la fam i un tirà. Primer hem de lluitar contra nosaltres mateixos. L'ocupació, l'ocupació de qualsevol país és possible perquè som corruptes (...). Si l'ocupació dura prou, els homes que se n'aprofiten compraran tota la ciutat. No els culpa per fer diners, però havien de sentir-se culpables per fer possible l'ocupació. Perquè no podrien fer res d'això sense posar-se en mans dels autèntics amos de la ciutat, els alemanys. Em faran callar, perquè no pot ésser permès que la llibertat visca sota l'ocupació. És massa perillós. L'ocupació viu de les mentides, igual que aquest món pervers anomenat el Nou Ordre..."

Però el castellà és -dades objectives canten- un llast per al desenvolupament social, cultural, moral i material dels pobles no pas per raons intrínseques però sí per raons socials i històriques, en haver estat eina de l'Imperi més sanguinari de la Història de la Humanitat (més de 100 milions de víctimes sols a l'Amèrica i més de 300 anys de sagnant Inquisició, per posar sols dos dels principals fets constatables, únics al món) fet que ha conformat una mena de pseudocultura de la intolerància antidemocràtica i la manipulació impositiva, tan típica de tot allò espanyol. Que allà on el castellà brilla sol haver-hi pobresa ho podem constatar fàcilment sols en fer una ullada a la situació econòmica del món. No existeix cap societat que, tenint la llengua espanyola com a oficial i d'ús habitual, estigui desenvolupada de manera natural i endògena (excepte en part el Con Sud, amb molta immigració italiana, Madrid ha promocionat sempre de manera abusiva i burocràtica...). Tots els Estats que han imposat l'idioma castellà als propis ciutadans són casos de desgavell econòmic i social greus, només ens hem de fixar en els casos de Guinea Equatorial o en els països del centre i sud d'Amèrica, per adonar-nos d'aquesta circumstància.

Dins l'Estat espanyol, aquells pobles que tenen com a única llengua oficial l'espanyol, són també els més pobres i endarrerits (La Manxa, Extremadura...); és més, dins les comunitats autònomes amb llengua catalana, aquelles contrades on més castellà és parlat, són també les més subdesenvolupades (el Racó d'Ademús, els Serrans, la Vall de Cofrens, etc.).

Si mirem dins les grans ciutats

catalanes, copsarem com són els barris castellanoparlants els més endarrerits econòmicament i social, ensems que constatarem com la majoria de delictes de tota mena que es cometen a la nostra terra (robatoris, violacions, tràfic de drogues, homicidis i assassinats) són portats a terme molt majoritàriament per gent de parla espanyola; difícil serà que ningú trobi un violador, un traficant o un lladre que tingui com a llengua d'ús habitual la catalana... i això no és cap casualitat (les estadístiques també diuen que gran part de la població presidiària espanyola és nascuda a l'Andalusia Oriental). La nostra és una nació greument oprimida durant segles que ha desplegat un fort sentit cívic com a auto-defensa de l'ocupació i la colonització espanyoles, les quals han actuat sempre a sac en els territoris conquerits per la força. Per contra, els espanyols que, en provenir d'una cultura i mentalitat embrutides per l'obscurantisme, la manipulació i una violenta injustícia social, cauen amb facilitat en la delinqüència, i més en terra conquerida.

Un cas significatiu: Fa uns anys hi hagué pressions del Govern espanyol al sanguinari Dictador de Guinea Equatorial. Tal Dictador, que manté les ètnies de Guinea en un permanent estat de terror i angouxa, i especialment els bubis (contra els quals practica genocidi: fins i tot els ha ficat deixalles radioactives a l'illa on malviuen), diu que pensava de posar el francès com a idioma oficial de Guinea Equatorial, ja que es troben envoltats d'Estats oficialment francòfons i dependents monetàriament del franc francès. Immediatament Madrid callà i arribà a acords idiomàtico-comercials amb aquest individu. L'oficialitat del castellà, com de costum, sí que val uns quants milers més de morts, desapareguts, torturats, etc. (per a Madrid): "el español, con la sangre entra", això no és pas cap novetat, és la Història de sempre. En aquest cas recent veiem clarament també com el castellà no sols és via, sinó també eina de subdesenvolupament.

3) Per què allà on hi ha castellà hi ha, generalment, pobresa?:

Fora absurd de parlar d'idiomes inferiors per qüestions estrictament lingüístiques, si bé és cert que alguns tenen fama de ser difícils d'aprendre (el swahili tinc entès que és un idioma sense gramàtica, cada mot i expressió hi van a la seva, el xinès té una complicadíssima escriptura ideogràfica si bé gramaticalment és senzill, l'àrab té un complicat sistema d'escriptura i una gramàtica prou complexa, etc.). El

problema del castellà és que, com digué Nebrija, "la lengua es compañera del Imperio" o Josemaria Aznar: "El idioma español es la fuerza de intervención rápida": o sia "ellos" en tenen una idea d'idioma castellà com a arma llancívola de llur política colonialista i de genocidi cultural, dissortadament.

Isabel la Catòlica deia que "Castilla llega hasta donde llega mi caballo" (i Ferran el Catòlic -al que l'aristocràcia castellana menyspreava amb els malnoms de catalanote i el viejo catalán-, "las bonigas de Castilla son oro en Aragón". Al Tirant lo Blanc ve un altre adagi interessant: "Som com els ases de Sòria, que porten or i mengen palla"). El cas és que el castellà s'expandí per caps militars (bandolers i soldaders) tipus el Cid, fora del feudalisme clàssic europeu, les terres conquerides foren trastocades i convertides en latifundis (Al-Andalus, Ameríndia) a ferro i foc, sota brutals sistemes de domini caciquil. És normal que això destruesca la mateixa identitat mental dels sotmesos i colonitzats, i per això allà on el castellà brilla hi ha pobresa i marginació, fet ben visible si el comparem a uns altres idiomes europeus. Fins i tot, essent segontercer idioma mundial per nombre de parlants, ocupa un modest cinquè lloc a Internet (el català hi ocupa un notori 15è lloc!).

L'espaordiment multiseular no és cap broma, deixa necessàriament una dura petja en l'ànima col·lectiva de tots els afectats: una mentalitat mesella i superficial, obscurantisme, descredat de la justícia i de la bona fe, de la cultura i de la lectura, de les tasques metodiques ("Una de les formes més típiques i xocants de la bèl·lica famfàrria espanyola és, sens dubte, el menyspreu per l'esforç modest i continuat, a les tasques metodiques i fosques", Carlos Octavio Bunge, 1875-1918, polígraf argentí), de la recerca científica ("Que inventen ellos!"), fins

i tot dels negocis (les tres eixides tradicionals dels castellans eren la militar, l'eclesiàstica i la burocràtica; per als hidalgos, petita aristocràcia, el treball manual era un descredat), la passió per trobar tresors que visqué el corresponent paroxisme durant el bestial genocidi contra Ameríndia (totalment censurat durant els Àustries amb confiscació de béns i foquera) i que ara subsisteix com a devoció a tota mena de loteries (l'Estat espanyol és el tercer estat mundial que més despesa té en loteries i jocs d'atzar: "Els espanyols, o són catòlics, o són racionalistes. Els catòlics ho esperen tot del miracle. Els racionalistes tot ho esperen de la Loteria Nacional", va escriure ja Manuel Ruiz Zorrilla), la casuística més vana i embolicadora, la fòbia a conèixer la veritat de les coses (i una societat ha avançat científicament però també moralment quan no ha tingut por a saber: tenir por a saber és la decadència, la perversió de valors i la confusió mental i vital). "En Espanya el mèrit no és premiat. És premiat el lladronici i ser poca vergonya. En Espanya tot allò dolent és premiat". (Luces de Bohemia, Ramon del Valle Inclán, novel·lista i poeta satíric de l'esperpento espanyol).

Les realitats no poden pas ser casualitats, ho són per raons concretes, no pas metafísiques ni intrínseques, però sí per raons constatables i estudiabls. La dominació colonial, el racisme crioll s'ha caracteritzat pel genocidi cultural sistemàtic i la manipulació (negació de la realitat/veritat) i, qui desconeix allò real (allò que és ver), necessàriament anirà de mal a bonàs per la vida, i això també es vehicula pels idiomes, com a una mena de virus històricocultural. "Felicíssim país el nostre, on la levita ministerial, la toga i el blasó no delinqueixen mai!", (Santiago Ramon y Cajal, 1806-1880, dramaturg i metge). "En Espanya és heretgia de

tenir sentit comú". (Juan E. de Harzenbusch, 1806-1880, dramaturg foraster). "Espanya és una nació un tant cruel, tal i com ho demostren les seves corregudes de toros i els seus autos de fe". (Emmanuel Kant, 1724-1804, gran filòsof alemany).

Han fet de la plebs colonitzadora, sense societat civil organitzada independentment, carn de canó -però beneficiaris- de llurs bàrbars projectes, però alhora li han begut el cervell amb un ultranacionalisme ("Qui no té res d'individual per a ventar-se'n, es vanta d'haver nascut ací o allà", Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof pessimista alemany) que sistemàticament posa en feblesa qualsevol idea de justícia i progrés, perquè els genocidis necessàriament han enfortit sempre el militarisme, la fòbia a la diversitat i al pluralisme, les estructures piramidals i opressives, i la destrucció dels altres pobles i cultures. "Aquells animals que no han estat capaços d'establir un pacte per a no agredir però tampoc no ser agredits, per a ells no hi ha res que sia just o injust. El mateix s'esdevé també amb aquells pobles que no han pogut o no han volgut establir un pacte per a no agredir ni ser agredits" (Epicur, filòsof grec, 341-270 a. C.). "Els Estats de dret mai no estan en treva". (Mayor Oreja, exministre de la guerra mediàtica i major propietari d'empreses de guàrdies de seguretat privades de l'Estat, a La Vanguardia, 6-3-1999: l'Imperi-Estat de dret, o sia, del dret d'ells, els poderosos, Estats purament artificiosos, jacobins, centralistes- no para mai d'agredir les nacions sense Estat que ha conquerit, fins a exterminar-les). És per això que la injustícia social és un tret tan característic d'allí on els espanyols han comès genocidis generals (Ameríndia i Andalusia). "En Espanya, allò que és pagat no és pas el treball, sinó la submissió" (Pío Baroja, 1872-1956, escriptor i metge foraster).

4) Els avantatges del plurilingüisme.

Els castellanoparlants, una comunitat molt monolingüe per interessos polítics de llurs oligarques:

No fa gaires anys es realitzaren unes interessants enquestes als instituts eivissencs sobre ús i simpaties lingüístiques i futboleres. Els resultats hi foren prou significatius: sistemàticament, el major fracàs escolar (tant en autòctons com entre immigrants) anava de la mà amb poc ús i poca valoració de la llengua catalana i per simpaties envers el R. Madrid. Aquests resultats, que poden sobtar, tenen, tanmateix i sens dubte, una explicació: la propaganda abusiva que les TVs i els mitjans esportius madrilenys (molt majoritaris dins la premsa esportiva) fan de l'equip del Règim jacobí, i això ja en un tema que no ha menester de massa neurones; duu els més acrítics devers el madridisme i l'espanyolisme/anticatalanisme (que és la raó de fons de tot aquest apartat del conductisme de masses espanyol); mentre que els més sensibles prefereixen d'altres equips minoritaris i aprecien la llengua en injusta inferioritat de condicions. No sols hi ha un coeficient d'intel·ligència escolar, sinó també un cert nivell moral, la qual cosa demostra un cop més que ser dolentot és també ser babau: "I (Déu) digué a l'home: Vet ací que la temor del Senyor és la saviesa, i defugir el mal, la intel·ligència" (Job 28:28).

Que el bilingüisme o el plurilingüisme fomenten les capacitats mentals és cosa prou coneguda psicològicament i pedagògica, i el menyspreu a aprendre (d'altres llengües o el que sia) traspua malfeineria i un grau de supèrbia (tret característic espanyol i de qualsevol colonització, una neronització a fi de mantenir-se a part i sotme-

tre la víctima indefensa a una situació d'inferiorització i de denigració permanent) que esterilitza i crea divisió i malestar social. "Sempre ha estat un misteri per a mi que l'home pugui sentir-se honrat per la humiliació del seu proïsme", digué Mahatma Gandhi quan veié una colla d'indis obligats a caminar per sota la voravia, a fi de cedir el pas als blancs). Sobre els constants abusos dels castellanoparlants agressius contra els parlants d'altres llengües sota colonització, no cal ni insistir-hi: tots coneixem massa casos.

Igualment, val la pena de destacar les conclusions a les quals van arribar especialistes en un simposi a Morella (Els Ports) sobre llengües i desplegament econòmic: les àrees bilingües tendeixen a un major desplegament econòmic (a causa de la major tensió sociocultural i a la major plasticitat mental de la població a causa del constant ús de distintes llengües, concepcions i enregistraments mentals i culturals).

Per aquest motiu supòs que un mestissatge fet més en igualtat de condicions, com ara el dels orígens dels Estats Units (entre colons i immigrants de tot Europa, en un principi bàsicament descendents d'anglesos, holandesos, alemanys, suecs i escocesos, més avant francesos i irlandesos, després italians, polonesos i d'Europa Oriental i hispànics), dona molt de joc quant a nivell de desplegament econòmicocultural que no pas un mestissatge fet a través del genocidi i la violació, com s'esdevingué a Hispanoamèrica, amb més de 100 milions d'amerindis morts sols durant els dos primers segles de conquesta i colonització imperial castellana contra les cultures neolítiques indígenes. Lògic, oi?

Castellà? No, si us plau, gràcies!.

Jaume Tallaferró

Fa 20 anys que la CAEB fa el mateix discurs que els fets s'han encarregat de desmentir

El GOB demana a la CAEB que canviï el seu discurs catastrofista en relació a la moratòria

Quan ara fa 20 anys el Consell General Interisular prenia les primeres mesures -molt tímides per cert- per protegir qualche espai natural i aturar qualche urbanització, la CAEB ja va manifestar la seva oposició, utilitzant arguments catastrofistes: atur, crisi econòmica, desaparició d'empreses, atac al dret de propietat, etc..

Al llarg d'aquests vint anys han estat nombroses les lleis, normes i plans aprovats tant pel Parlament com pel Govern i el Consell, que pretenien preservar els territoris més valuosos de les Balears i evitar agressions de tot tipus (Es Trenc, Mondragó, Sa Canova, ES Canons, l'Albufereta...) En tots i cada un dels casos la CAEB o de vegades les associacions que hi formen part, manifestaren la seva radical oposició. Utilitzaven com a argu-

ments temes com: la seva il·legalitat, l'atur, atemptat al dret de propietat, catàstrofe econòmica, ec..

Els Tribunals de Justícia s'han encarregat de recordar la legalitat d'aquestes actuacions i per altra banda, la realitat social i econòmica ha tirat per enterra els anuncis de crisis i atur. De fet ha passat just el contrari del que ells anunciaven.

Ara, amb la moratòria del Govern i la modificació de les DOT, la CAEB ha tornat a treure els arguments de sempre per oposar-s'hi: crisi, atur i dret de propietat. Convé que els empresaris canviïn de discurs i reconeguin els seus errors.

Des del nostre punt de vista, la crisi, l'atur, la desaparició d'empreses vendran si no s'adopten mesures per posar fre al desbocat creixement urbanístic i turístic. <http://www.gobmallorca.com>. **Ω**

El Lobby per la Independència aplaudeix la iniciativa del PSM de reclamar a Europa que reconegui el dret a l'autodeterminació de les Balears

El Lobby per la independència aplaudeix la iniciativa del PSM per portar al Parlament Europeu el reconeixement al lliure exercici de l'autodeterminació de les illes Balears, bàsicament pels següents motius:-

Primer, perquè contribueix a internacionalitzar la causa de la independència de Balears dins Europa i davant l'opinió pública mundial.

Segon, perquè iniciatives com aquestes permeten despertar simpaties i solidaritat dins altres nacions d'Europa (Escòcia, Gal·les, Còrsega, Galícia, Euskal Herria...) que pateixen una opressió colonial semblant a la que patim nosaltres.

Tercer, perquè és la resposta adequada que cal donar al colonialisme espanyol, a l'espoli fiscal de 150.000 milions amb què Aznar castiga les Balears, al reiterat incompliment del Règim Especial, a la discriminació en finançament de carreteres, hospitals i d'altres

infraestructures i al tracte humiliant que els dirigents espanyols concedeixen a les autoritats il·lenques sorgides de les urnes.

I quart, perquè la independència és la única resposta assenyada i condreta amb què cal contestar les reiterades mostres de menyspreu que es fa des d'Espanya cap a la nostra llengua i cultura el darrer exemple del qual ha estat el rebuig de l'Ajuntament de Cádiz a un escrit del Govern balear perquè estava escrit en català.

Per tot això i més, des del Lobby per la independència aplaudim aquesta iniciativa que continua la línia de les declaracions de no renunciar al dret a l'autodeterminació que, també a instàncies del PSM, l'any 1991 feren els ajuntaments de Llubí, Puigpunyent, Pollença, Santa Maria, Lloret, Maria de la Salut, Bunyola, Sant Llorenç, Sineu i Vilafranca. Mallorca, 28 d'agost de 2001 Signa: Jaume Sastre i Font (Portaveu del Lobby per la independència (Mallorca). **Ω**

A mes germanes de debó

Vicenç de Son Rapinya

Gràcies per haver-vos creuat amb mi en aquell jardí, mercès per a donar-me el millor que porteu a dins.

Sou els infants embolcallats dins samarretes i texans, les germanes de debó d'alts cossos de dona ajustats.

Vostre parlar és tendresa dolcesa vostres esguards, amigues de tot ésser humà que a l'N.P.Y.* cada nit va.

Per això i moltes més coses que ara no em venen al cap, gràcies a totes vosaltres per impedir mon traspàs.

Tan sols em cal desitjar-vos Salut i encert a la vida, i amb vostra comuna empresa Amor i molta de sort.

* N. P. Y és un local de lesbianes situat al costat dels molins de santa Catalina de la Ciutat de Mallorca on en Vicenç anava a passar la vetllada. Aquesta glosa arribà a la direcció de l'Estel el 13 de setembre. La matinada del dissabte dia 15, quan en Vicenç tornava a casa seva, un trajecte d'uns 30 metres, va caure i no se tornà a aixecar. Algú el trobà i va avisar la policia. L'endemà, sa mare, en veure que no havia tornat, va anar amb la germana d'en Vicenç als hospitals a veure si el trobaven. Llavors anaren els jutjat que els donà la nova fatal. En Vicenç fou durant molts d'anys bibliotecari de la Casa Catalana de Mallorca. Era militant del PSM i col·laborador de l'Estel. El trobarem a faltar. Ω.

Love is blindness. Amor és ceguesa

Love is blindness

U2 - Cassandra Wilson

Love is blindness
I don't want to see
Won't you wrap the night
Around me
Take my heart
Love is blindness

In a parked car
In a crowded street
You see your love
Made complete
Thread is ripping
The knot is slipping
Love is blindness

Love is clockworks
and cold steel
Fingers too numb to feel
Squeeze the handle
Blow out the candle
Love is blindness.

Love is blindness
I don't want to see
Won't you wrap the night
Around me
Oh my love
Blindness

A little death
Without mourning
No call
And no warming
Baby...a dangerous idea
That almost makes sense

Love is drowning
In a deep well
All the secrets
And no one to tell
Take the money
Honey
Love is blindness

Love is blindness
I don't want to see
Won't you wrap the night
Around me
Oh my love
Love is blindness.

L'AMOR ÉS CEGUESA.
L'amor és la ceguesa
que jo no vull veure
Vols que la nit t'envolti
pels quatre costats.
Jas el meu cor
L'amor és la ceguesa.

En un cotxe aparcad
en un carrer ple de gent
veus el teu amor,
del tot enfilat,
que s'esgarra
El nus rellicca
L'amor és ceguesa.

L'amor és un engranatge de
rellotge
i dits gelats d'acer,
prem l'ansa
Apaga l'espelma
L'amor és ceguesa.

L'amor és la ceguesa
que jo no vull veure
Vols que la nit t'envolti
pels quatre costats.
Oh amor meu
Ceguesa

Una mort insignificant
sense el dol
sense cap truc
ni cap nen càlid
...una idea perillosa
que gairebé pren sentit

L'amor ofega
en un pou profund
Tots els secrets
i ningú que digui
Jas els diners,
amor.
L'amor és ceguesa.

L'amor és la ceguesa
que jo no vull veure
Vols que la nit t'envolti
pels quatre costats.
Oh, amor meu
L'amor és ceguesa. Ω

Resistència local

Llagostera i els seus veïnats són un exemple de fermesa a l'hora de protegir el territori. La dimensió local, concretada per la llibertat de moviments dels seus líders, esdevé un dels exponents més clars d'acció política en aquests moments.

La dimensió local és propera i directa. Tracta temes immediats i no pot escapar a la seva responsabilitat. Els polítics locals viuen sotmesos a la seva pròpia ciutadania, a fi d'obtenir el millor resultat per tot el conjunt dels habitants. Les propostes han d'ésser creïbles i les formes de participació han d'ésser considerades a fons. En la mesura que hi ha una xarxa d'entitats i de col·lectius, les decisions han d'ésser comentades en conjunt. I si és el cas de la imposició, s'esdevé la resistència.

Moltes vegades els problemes són de dues menes. D'una banda la falsa obediència dels polítics locals que pertanyen a organitzacions polítiques d'àmbit nacional (CiU, ERC,...) o d'àmbit estatal (PSC-PSOE, PP,...) que minven les seves exigències sota el pretext d'una desconeguda estratègia política que justifica no perdre temps en un determinat moment. I de l'altra, hi ha el problema de la representació ciutadana. Davant d'un determinat projecte o mancança, sempre hi ha un petit grup promotor que "es mulla" en tot i per tot, però que no té prou, diguem-ne "legitimitat", i malgrat l'esforç dels seus convocants, sosté una pretensió minoritària quantitativament (grups ecologistes, associacions de barri, grups d'interès,...).

Entre una cosa i l'altra, moltes propostes negatives per el municipi s'acaben consumant, o tantes altres propostes de millora queden, en el millor dels casos, en la conversa de l'hora del cafè.

I juga, finalment l'efecte del mitjà de comunicació que poden inflar més o menys una qüestió, però per sort, no se la poden inventar, i molt poques vegades provocar.

En definitiva, cal analitzar la posició de Llagostera a l'hora d'enfrontar-se al totpoderós grup elèctric ENDESA i la pressió dels persuasius interessos turístics de la Costa Brava, per plantar cara a l'estesa d'una línia elèctrica d'alta tensió pel seu municipi.

En primer lloc cal advertir la independència política del seu alcalde i de tot l'equip de govern -pertanyen a un grup d'independents-, i de l'altre les característiques de Llagostera i tots els seus veïnats, dispersos però organitzats, en una plena consciència per mantenir-se damunt un territori de mèrit i confort. Amb aquestes dues premisses, les possibilitats d'iniciar un trajecte de resistència local són bastant bones. El interrelació entre polítics locals i ciutadania augmenta amb el pas

de la negociació, mentre que si la pressió puja i s'endureixen les posicions, més clara és la posició que defensa cadascú. Per tot plegat, crear un clima, en que la resolució del conflicte passa per analitzar el problema partint de zero, requisit necessari en tota mena d'encastellament de posicions. Per finalment, efectivament, obrir un procés d'autèntic diàleg sense apriorismes ni clàusules tancades.

L'autonomia local té moltes possibilitats d'articular mecanismes de resistència, sigui contra una gran corporació, sigui contra un pla estatal o contra una determinada imposició ideològica (el tema de les banderes).

Iniciatives per relançar aquest missatge n'hi ha bastants. Entre elles, la del Col·lectiu 1714 "Un País. Una Bandera", per tots els Ajuntaments dels Països Catalans. O a l'estranger, el que havia de significar algun dels punts del Pacte d'Estella, per l'agrupació de regidors d'arreu d'Euskal Herria.

La legitimitat política té en molt sentits una base local fortíssima.

Sovint, des del nacionalisme, sigui espanyol o català -a la seva manera-, el poder local s'ha vist com un fre a legítimes pretensions unificadores que permetin construir una sola imatge de país, amb una clara voluntat d'incidència sobre els elements bàsics no sols de la vida diària dels ciutadans sinó de les empreses i dels interessos nacionals, sigui a dins com a fora de les fronteres.

En el cas d'Itàlia el poder local sempre s'ha distingit per la seva capacitat de direcció política, doncs l'estat no respon a les peticions dels ciutadans, malgrat siguin reiterades. I això, que Itàlia és un estat. En el cas del Paísos Catalans, a més de la desintegració territorial que pateix, i l'estat de desànim que impregna a la seva ciutadania, el manteniment del bloqueig als ens locals és una de les constants preocupacions tant de les institucions estatals, perrons obvis, com per les nacionals (Generalitats,...) immerses en una carrera sense fi per guanyar temps i consolidar la seva posició, guanyada 'contra natura' en un procés històric on per pura xamba van ésser tolerades (la farsa de la transició).

Vistes les coses, queda esperar o apuntar-se al model Llagostera. Creure en la resistència local és creure en les persones i les seves pròpies possibilitats. Treballar sobre temes concrets, a fi d'obtenir petites victòries, i així, malgrat tots els dubtes, fer possible el compromís polític dels ciutadans. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(lloprats@hotmail.com)
Editor-adjunt de "Catalunya Campus"

6 de setembre de 2001

El càncer i la desigualtat social

JOSEP Mª LOSTE I ROMERO

La maleïda malaltia - encara incurable - del càncer, sovint és tractada i relatada molt acuradament -des de la seva vessant mèdico/biològica- en molts mitjans de comunicació, tant escrits com audiovisuals. No obstant això, difícilment se'n parla en l'àmbit del món del treball (socio/laboral), ni és diu gairebé res del lligam que hi ha d'agafar aquesta mortal xacra en relació a la categoria professional i el nivell de renda disponible.

Doncs bé, seriosos estudis

demostran que les desigualtats socials davant la mort no han deixat d'augmentar en aquests darrers temps de barra lliure desregulitzadora. Així, el càncer d'origen professional de ciutadans d'entre 24 i 54 anys, és tres vegades superior entre la categoria dels obrers que no pas entre la categoria dels quadres superiors i les professions liberals. Davant d'aquesta evidència, d'aquest autèntic crit d'alarma social, no és exagerat afirmar que no s'està fent res per tal de modificar aquesta anòmala situa-

ció. La política de prevenció de riscos laborals continua essent mínima i força tercermundista, l'amiant i d'altres productes químics perillosos continuen fent molt de mal als de sempre.

Aquesta intolerable i insuportable desigualtat davant la mort, constata el funcionament d'una societat on l'ésser humà té molt poca sobirania i molt poca llibertat real, malgrat que el neoliberalisme postmodernista governant ens vulgui vendre el contrari. Un exemplar clar i alligador de tot això és el darrer escàndol de l'empresa farmacèutica multinacional Bayer, amb el mortal medicament Lipobay, on s'ha estat venent un producte, la toxicitat del qual estava científicament comprovada. I aquí no passa res, perquè només pateixen els pobres. Ω

Polítics i clerecia

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Sa política ha acabat,
Per ésser negoci agut,
El qui el mando ha duit,
Molt doblar ha manejat.
Ell no s'ha equivocat,
D'augmentar la seva paga,
Ha anat cap treu i cap amaga,
Protegint tota amistat.

Es partit que entrarà,
A dins qualsevol nació,
Fa un replanteix major,
El qui hi hagué sobrarà.
De seva part posarà,
Els homes de confiança,
Com pes de fina balança,
Però algun fallarà.

Podem dir, n'hi ha un excés,
Que volen entrar a manar,
Llicenciats pot contar,
Advocats i enginyers,
Aquests tenen interès,
De tancar i obrir caixons,
Qui no hi prenen messions,
Són els grans senyors banquers.

Científics i llumeneres,
Lo seu van estudiant,
I en tot moment avançant
Aixemplant les gran carreres.
Sa política són quimeres,
D'homes de segona mà,
Sa bona vida passar,
Cantant com a cadernerres.

Amb el clero lligaran,
Per ésser forces majors,
Oficis i processons,
A cap festa faltaran,
Preferència los daran,
Per que sien destacats,
"digníssimes autoritats"
els grans pendons aguantaran.

Una grossa hipocresia,
Tots plegats van demostrant,
A la pobrea enganyant
Amb la seva picardia.
Ara s'usa avui en dia,
Que el pobre ha obert els ulls,
Aquell caramull d'embulls,
S'aclariran el seu dia.

El pobre molt ha patit,
Durant el curs de sa vida,
Li deien que se moria,
De Déu seria servit,
Cap en del Cel dirigit,
On hi ha el sant Pare,
La resurrecció esperava,
Que el mort llençàs el seu crit.

Els polítics el seu crit,
Exclamen dalt sa tarima,
Tothom tindrà bona vida,
Si es que jo surt elegit.

Protegiré el nin petit,
El pobre tendra treball
Ningú s'esperava mai,
Que fos tan dolç el fregit.

Uns i altres enganyant,
A la gent de sa pobrea,
La van carregant de feina,
I un petit jornal guanyant.
En tot moment controlat,
Perquè no augmenti sa força,
Si ho fes, se mos proposa,
A donar-nos mal de cap.

El clero dins grans palaus,
Van ells tots passant la vida,
Dins d'una obra enriquida,
Que aixecaren els esclaus.
Està vestida de sants,
Amb so llibret amb sa mà,
Per sa gent poder enganyar,
Van vestits com ermitans.

El polític pujarà,
A una molt alta esfera,
Durà ell molta quimera,
Per molts de doblers guanyar,
Els quatre anys de comandar,
Mos convé aprofitar-los,
No incorrer en els dolors,
Que de jove vaig passar.

Aquell pobre que se mata,
Per sa barraca aixecar,
Sa renda no pot pagar,
I se misèria l'encalça.
Dins sa pedrera s'esclata,
Arrabassant els cantons,
Amb aquestes provisions,
Aixecaré meva casa.

I s'obrer dins sa pedrera,
Se seves finques cuidant,
En sa nit el xot guardant
Munyint sa vaca lletera.
Tot això li ve d'enrera,
Carregat de privació,
Per pagar contribució,
No l'han dada mai a espera.

Llavor hi ha l'industrial,
I el petit comerciant,
Ses vides se van jugant
Esposant son capital,
Qui va guanyant gran jornal,
El Prica i el Tall Anglès
Aquests molta força han pres,
A dins un ordre total.

Tot el negoci establert,
Anirà ben controlat,
D'inspectors ben vigilat,
Tant de dia com de nit.
En treuen un bon profit,
Parlen de mils de milions,
No és estrany que aquests senyors,
Facin sa vida de ric. Ω

LA NOSTRA GUINA

Creïlles (1) al forn

4 creïlles grosses, el
pebre-roig, oli, sal.

Rentarem les creïlles després de ben pelades, i les tallarem longitudinalment en dues meitats. Amb un ganivet farem uns talls al llarg i al través de la creïlla, i l'assonarem, per damunt amb sal, oli cru i pebre-roig. Posades en una cassola d'obra, les ficarem al forn, a foc molt viu, durant una hora. (1) Patates.

Spaghetti amb albergínies

Un quart de quilo d'spaghetti, una albergínia oli, sal, farina i pebre-negre.

Posarem les albergínies en aigua salada, tallades a rodanxes d'un dit de gruix; després d'una bona estona de mantenir-les en l'aigua, les eixugarem amb un torcador i les tallarem a tires per fregir-les arrebolades amb farina. Els spaghetti els bullirem amb aigua salada durant deu minuts i després els passarem per aigua freda i els escorrerem en un colador; els adobarem amb un polsim de pebre-negre molt i els col·locarem en companyia de les albergínies en una plàtera i els ruixarem tot seguit amb l'oli d'haver fregit les albergínies.

Creïlles Parmentier

Tallarem les creïlles a quadrats després de pelades i rentades amb aigua. En una paella posarem oli i, en estar ben calent hi posarem les creïlles i les ofegarem i remenarem perquè vagen prenent una tonalitat daurada totes per igual. Afegirem la sal necessària i escamparem per damunt julivert ben picat.

Ser adalt avall en la Història

ricard-joan <floridasimpson@yahoo.es>

«El Senyor t'obrirà...el cel, per donar pluja a la terra en la seva saó...Et posarà per cap i no a la cua, seràs sempre damunt i no mai a sota, si creus els manaments de Déu...»(Deuteronomi 28: 9-14).

Salm 1: Feliç l'home que estima la Llei del Senyor

- 1 Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, ni va pels camins dels pecadors, ni s'asseu en companyia dels descreguts;
- 2 estima de cor la Llei del Senyor, la repassa de nit i de dia.
- 3 Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: dóna fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge; duu a bon terme tot el que empen.
- 4 No serà aquesta la sort dels injustos; seran com la palla escampada pel vent.
- 5 En el judici no sabran què respondre; callaran els pecadors en l'aplec dels justos.
- 6 El Senyor coneix els camins dels justos, però els dels injustos acaben malament. Ω

El Bandoler

Era el segle XIX, amb el nom d'en Joan Serra es coneix un bandoler per tothom en Laperà. Li agradava la sang, i el xiprer encara recorda tots els crits que allà han pregat: pietat, pietat. -No em mateu, que tinc dos fills i una esposa, us daré tot mon diner, però no em claveu eixa daga. No em mateu, us demano per ma mare! -Reseu l'últim «Crec en Déu». - Pietat, pietat. L'endemà, davant la Verge del Carme, de genolls està pregant i a dos ciris encén la flama. Però altre cop surt del bosc un gemec que el vent escampa i el botxí no escoltarà: pietat, pietat. - No em mateu, que tinc dos fills i una esposa, us daré tot mon diner, però no em claveu eixa daga. No em mateu, us demano per ma mare! - Reseu l'últim «Crec en Déu». - Pietat, pietat. Però, Joan Serra, avui t'ha mancat la sort, dos soldats t'han pres ben fort i ara estàs entre barrots. L'endemà de bon matí veu la força preparada, en Laperà dóna un crit, és l'última pregària. - Quan jo sigui ben mort i penjat de l'alta força i defalleixi mon cor i m'aneu a posar a la fossa, que algú resi una pregària davant la Verge del Carme i que dos ciris tinguin flama. Ningú no ho va fer. Ω

Nossa Música

Chegamos no momento,
Estou confusa
Cheia de insegurança e superstição
Estou sentindo falta do seu violão

Dedos nas cordas, música em volta
Aiuda os sentidos, solta
Agora nós chegamos no momento

Lips only sing when they cannot kiss
And darling it is you that I am missing
Know the traveled road goes far beyond
And if we take a rest
When we return
To happiness
Our hearts are fragile, but our love is strong

Olha para tras não dá para ver
E cedo de mais para entender
Já flutuamos em cima e afogamos no mar

Paixão que me do que dá

Te mais quando nós dois
O passado é presente, sempre vai ser
Nossa música nesse momento Ω

Teresa Salgueiro

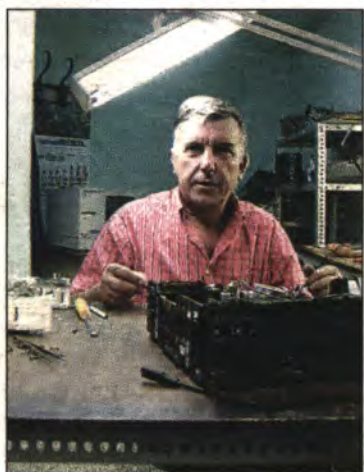
C O L L D ' E N R A B A S S A

Fa mig any que en Tomeu Toisa regenta la Papereria Toisa al carrer Castillejos del Coll d'en Rabassa. És una botiga ben especial on podeu seure i prendre una consumició, o menjar, fer una travessa, comprar revistes, jugar al billar, etc. Abans tenia aquesta botiga al carrer Bailén. En Tomeu està en contra dels gaseoducte que la administració vol fer al Coll d'en Rabassa i contra la fàbrica d'electricitat. En Tomeu, que es corredor de bicicletes demana un carril Bici a totes les carreteres de les Balears. Està astorat amb la gran quantitat de cases noves que s'estan construint al poble —un mil·lenar de cases al voltant de les dues torres, cosa que farà que la fesomia del poble canviï encara més. Na Maria Antònia Munar ens ha de defensar dels especuladors que volen convertir Mallorca en una nova Honck-Konck, afegeix en Tomeu. Tel. 971 492 419

Fa 7 anys que en Nadal Galiana va obrir el taller de Retolació Nadal al Coll d'en Rabassa: retolació de vehicles, rètols lluminosos, etc. Tel. 971 267 783

Fa 25 anys que en Joan Garcies va obrir el Taller Garcies de reparació de TV i de màquines escurabutxaques a les Torres bessones del Coll d'en Rabassa. Tel. 971 264 335

Fa 4 anys que en Manuel López regenta la Cafeteria Voramar al Coll d'en Rabassa. Té un domàs al seu bar que diu NO AL GASEODUCTE NI A LA FÀBRICA D'ELECTRICITAT. I explica que la fàbrica d'electricitat no els deixa respirar i que els gaseoducte afegirà contaminació al poble. Tel. 971 744 548

Fa 9 mesos que la dona d'en Maties Ensenyat, na Magdalena Muñoz ha obert la botiga de material de belles arts, objectes de decoració i mobles rústics MAD al Coll d'en Rabassa. Aquesta és l'única botiga de material de belles arts a la comarca de s'Arenal. Tel. 971 261 669

Fa mig any que na Marilena Osca ha obert l'Aucelleria Ocells Pío Pío, al costat de l'església des Coll d'en Rabassa. Te una exposició d'una trentena de races de canaris. La seva botiga està plena d'aucells, alguns d'ells a lloure per dins la botiga. Tel. 971 262 646

A la memòria d'en Vicenç de son Rapinya

El passat dia 18 de setembre va tenir lloc a l'església parroquial de son Rapinya el funeral per l'ànima d'en Vicenç Martorell de son Rapinya.

Dins l'església plena de gom en gom hi poguérem veure la plana major del PSM amb el seu Secretari General i Conseller d'Agricultura i Pesca Mateu Morro al cap davant, el president de la Casa Catalana, senyor Planes i molts de socis d'aquesta entitat i molts de col·laboradors de l'Estel on en Vicenç feia feina.

El diputat del PSM, Cecili Buele feu un emotiu parlament que va acabar amb aquesta glosa:

AL PATRIOTA GLOSADOR, EN VICENÇ DE SON RAPINYA

Fa vuit dies allà ens trobàvem,
A la creu de vorera de mar,
En un punt on plegats recordàvem
Com allà el rei en Jaume arribà.

Aquella és la vegada darrera
Que tenim la gran sort de tenir
En Vicenç amb nosaltres fent Festa,
Poesia, cava i te compartint

Amb les gloses que fa en Vicenç,
Defensant el país i la terra,
D'una forma senzilla convenç
Gent del pla, de la mar i de la Serra

Ara som en un temple fent pinya,
Recordant que en Vicenç se n'ha anat
Ell qui sempre dugué Son Rapinya
Amb l'orgull de ser un bon ciutadà.

Vicenç nostre, fa dies partires
Tot cap dret a fruit l'altre món,
On trobares aquells que moriren
Lluitant sempre per un molt millor!

T'has trobat ja, Vicenç, amb ton Déu,
Mare i pare de tota criatura;
Amb els braços oberts, ets fill seu,
T'ha acollit allà dalt, a l'altura. Ω

Mallorca, 18 de setembre de 2001.

Cecili Buele i Ramis
Diputat del PSM-Entesa Nacionalista
al Parlament de les Illes Balears

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça
..... C.P.
Població
C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa
Adreça
Núm. entitat Núm. sucursal
Compte núm.

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**